

Thích Sát Phu Quân

Contents

Thích Sát Phu Quân	1
1. Chương Tiết Tử	2
2. Chương 1	5
3. Chương 2	9
4. Chương 3	12
5. Chương 4	15
6. Chương 5	18
7. Chương 6	21
8. Chương 7	25
9. Chương 8	28
10. Chương 9	32
11. Chương 10	36
12. Chương 11	39
13. Chương 12	44
14. Chương 13	48
15. Chương 14	52
16. Chương 15	56
17. Chương 16	60
18. Chương 17	65
19. Chương 18	69
20. Chương 19	73
21. Chương 20	77
22. Chương 21	81
23. Chương 22	85
24. Chương 23	89
25. Chương 24 - Hoàn	93

Thích Sát Phu Quân

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, ngược luyến tàn tâm, tranh sủng Nhân vật chính: Bót Nhĩ Thích Đạt Kha > Nhân v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-sat-phu-quan>

1. Chương Tiết Tử

...vũ vô kiểm toả năng lưu khách.

Sắc bất ba đào dị nịch nhân...

Trong tay giữ lấy thanh đoản kiếm, mắt nàng nhắm lại cảm nhận mưa đang phát phát ngoài cỗ xe ngựa đưa nàng băng qua vùng thảo nguyên đầy cỏ rộng lớn.

Nơi đây có khí có chất, người người tinh anh, thân thể hùng dũng, mưu lược hơn người khiến cho biên giới bao năm nay luôn nhập chìm trong mối an nguy.

Nay với trọng trách được giao, nàng cảm thấy trên vai mang theo một gánh nặng không thể tả khi xuất giá.

Vì phụ hoàng, vì cả giang sơn Kỳ Mạc, toàn bộ dân tộc nàng đều trông chờ vào chính nàng cùng thanh đoản kiếm này kết liễu sinh mệnh tên đại vương ác bá đó.

Nữ nhân xuất giá có một lần trong đời có ai như nàng vừa phải lấy người mình không biết mặt lại còn phải giết chết tân lang của mình theo mệnh lệnh.

Sở Doanh lo mình không đủ sức giết chết người đó. Nếu tính toán sai, thích sát không thành sự việc sẽ hỗn loạn hơn cả bây giờ. Chính vì thế nàng đang cố kiềm chế cơn run rẩy trong lòng lại.

Đến đoạn sông nghỉ chân, mưa phùn mùa xuân trên thảo nguyên đã qua mọi người nghỉ ngơi trước khi đi tiếp chặng cuối đến đại bình nguyên, trung tâm các bộ lạc phương bắc Liên Khiết.

- Công chúa dừng chút nước đi Ạh! - A Xuân, tì nữ thân cận của nàng dâng nước thì nàng hỏi khẽ.

- Sắp đến nơi chưa?

- Nô tì nghe nói vượt sông, băng thêm bình nguyên chút nữa là sẽ đến rồi công chúa!

Sở Doanh nghe thế uống chút nước, tay vén nhẹ lụa che nhìn ra bên ngoài. Trời vừa mưa xong, không khí càng thêm tươi mát mùi cỏ non dễ chịu. Trước mắt nàng là cả vùng đất bao la xanh tận các dãy núi hùng vĩ phía xa.

Nơi bao la rộng lớn này sẽ là nơi nàng phải ở đến kết thúc cuộc đời này sao?

Bọn lính và tướng quân hộ giá đang ngồi nghỉ đều ngẩn ngơ nhìn công chúa. Dung nhan mỹ lệ thanh tú tựa nhật nguyệt hài hoà. Mây liều cùng thuỷ mâu đen lấy trong vắt như tĩnh hồ ngày thu, thêm chớp mũi nhỏ nhỏ cùng chiếc môi hồng hồng mọng mọng xinh xắn. Công chúa đẹp tự nhiên không nhằm chán, nhìn mãi càng thấy cuốn hút hơn.

Đúng như lời đồn, Thập Tam công chúa Kỳ Mạc là bậc mỹ nhân khuynh thành ai nhìn cũng đem lòng ái mộ. Nhưng nay nàng hồng nhan bạc mệnh phải vì hoà ước liên bang sang làm vương phi của đại vương Liên Khiết nổi tiếng khát máu, tàn độc làm người người tiếc nuối.

Thấy bị nhìn, nàng xoay qua thấy vị tướng quân trẻ vắn to gan nhìn mình nên chỉ phất màn lụa xuống, mắt lại nhìn đoản đao nhỏ trong tay. Giờ nàng có thể ngồi yên ả uống nước nhưng đến nơi không biết sẽ phải ra sao đây?

Bỗng một mũi tên bắn xuyên găm sâu qua thành xe làm nàng cùng tì nữ hốt hoảng. Sở Doanh có chút bình tĩnh hơn ôm A Xuân nghe tiếng lính la và khua kiếm.

Khi tấm màn che bị chém toạt, một gã nam nhân thân hình to lớn gần hai trượng ở trần, tóc để bím phía sau, mặt râu ria xuề xoà bặm trợn. Hắn nhìn ngay nàng mặc áo lụa đỏ mà cười phá lên ...

- Haha... công chúa Kỳ Mạc đúng là không sai lời đồn đãi. Đẹp thế này thì nên làm vương phi của ta mới đúng!

Bị níu lấy đột ngột, Sở Doanh hoảng sợ cố chống cự. A Xuân thấy vậy vội cầm bình trà còn nóng đập lên đầu gã man di đó nhưng chẳng khiến hắn si suyễn dẫu chỉ một chút. Gã ta tát lại khiến cô tì nữ trào máu văng xa cả trượng sau đó nhanh chóng bắt lấy Sở Doanh.

Mất thấy tì nữ thân của mình như thế nàng có muốn lại xem sống chết cũng không xong, ra sức chống cự hoảng loạn...

- Thả ta ra! - Nàng bị vác lên cổ găng vùng vẫy.

- Haha...ta có công chúa rồi!

Gã đó đang cười chiến thắng thì trào huyết miệng, nghe nhói sau lưng. Sở Doanh run run thấy máu của gã ta tuôn theo đoản đao mình vừa đâm tới. Vì quá đau, gã ta hất nàng té xuống nền đất ẩm thấp.

Sở Doanh gắng gượng vực dậy, áo lụa đỏ bê bết bùn đất, cả người nàng cứ nhiên rất sợ nhìn gã man di đó điên lên nhìn mình. Nàng cứ tưởng mình chết ngay lúc đó rồi khi hắn giáng cao cây chùy to lớn, may thay tướng quân cầm mãnh đao đến cứu...

- Hạ thần hộ giá chậm trễ! Công chúa hãy chạy trước đến nơi an toàn đi!

Sở Doanh cố đứng lên nhìn tướng quân giao đấu với gã to lớn rồi sau đó cuống chân chạy đi. Xung quanh lính cũng cố sức chặn đánh bọn người từ đâu xuất hiện này.

Trên tay nàng còn cầm đoản đao đầy máu, cố sức chạy nhanh khỏi đó thì mất thấy phía trước thẳng đến cả một đoàn người cưỡi ngựa. Chân nàng vì thế chùn bước sợ đó lại là những người muốn hại mình.

Song họ từ xa thấy loạn phía trước không ngần ngại đồng loạt rút cung tên bắn tới. Nàng hụp đầu xuống tránh trận mưa tên xối xả giết từ bọn người man di cho đến cả lính hộ giá của nàng không chừa một ai.

Nàng còn chưa nhận thức chuyện này là do ai do đâu sao lại nhắm đến mình thì một người nghiêng qua bên ngựa bắt lấy kéo nàng lên ngựa.

Nam nhân người bộ lạc cao lớn nhưng không đủ to để so sánh với gã man di ban nãy. Sở Doanh liếc nhìn vùng vẫy thì hắn nhìn xuống nàng.

Hắn có gương mặt khác biệt với đôi chân mày rậm đều, mắt sâu màu xám vàng, mũi cao thẳng tắp, môi mỏng cân đối đang cười nhẹ tỏ ra thích thú.

Hắn ta thật sự đẹp đúng nét người bộ tộc phương bắc này...

- Công chúa của ta can đảm thật!

- Người là ai?

Hắn chỉ nhếch môi cười không trả lời cầm cán cung đánh ngã những gã dám cản đường ngựa chạy tiến thẳng về phía tướng quân và gã man di to lớn đang giao chiến. Mất thấy công chúa của mình bị bắt tướng quân khấn trương...

- Công chúa!

Nhưng tướng quân lo cho công chúa cũng không bằng tên man di còn sợ hãi thốt ngay sau khi nhìn thấy hấn trên ngựa...

- ĐẠT KHA!!!

Gã to lớn đó gào lớn kinh sợ làm nàng giật mình mình kĩ nam nhân đang giữ mình trên ngựa...

- Người là Bốt Nhĩ Thích Đạt Kha?

- Nàng nhớ rõ tên của phu quân quá nhỉ công chúa!?

Hắn cười nhưng còn khiến nàng cảm thấy sợ hơn. Sau đó hắn không màng đến nàng, tự mình nhảy xuống khỏi ngựa, thân người nhanh chóng rút thanh đao bên phải yên ngựa lao tấn công ngay gã man di to lớn đó.

Tướng quân vì đang giao đấu cũng bất ngờ nhìn hấn...

- Người là đại vương sao?

- Nhìn không giống sao tướng quân Kỳ Mạc? Gã này là của ta, mau giải quyết hết đám người muốn bắt công chúa của ta ngay đi!

Nói rồi hấn nhìn gã to bự gần gấp đôi mình chỉ cười một chút giang đao đánh tứ tập. Gã kia lợi thế to lớn có sức nhưng ục ịch chậm chạp nhanh chóng bị đánh trúng những đòn hiểm.

Tướng quân theo lời hấn cố xử mấy tên lắt nhắt còn lại. Sở Doanh trên ngựa nhìn hấn ta – tên đại vương Liên Khiết – phu quân của nàng hoàn toàn khác với những gì nàng đoán...khác xa vô cùng.

Hấn còn rất trẻ thoát trông chưa tới 25 tuổi, chỉ nhìn một người trẻ lại làm đại vương gây ra mấy trận cuồng phong đầm máu vài năm nay thì biết không phải là loại người khờ khạo dễ đối phó rồi. Hấn ta còn rất dã man khi đánh ngã đâm gã man di to bự rồi còn rút đao đâm xuống lần nữa.

Máu từ gã đó phun ra khắp người hấn, gã ta chết vẫn mở to mắt nhìn Đạt Kha cười nhạt...

- Lỗi do người cả Đạt Khang! Sao không ngoan ngoãn chờ ta đến kết liễu đời người mà còn tự đưa đầu cho ta giết chứ?

Gã to lớn chết bất đắc kì tử, mắt không nhắm, trên người hai vết đao vẫn phụt máu ra nhuộm đỏ cả một bãi cỏ non nhỏ. Tướng quân sau khi cũng giải quyết xong hết nhìn hấn mới xử xong gã man di đó nên hỏi...

- Đại vương, bọn người này là...

Hấn nghe hỏi liền nhìn qua, tay chùi ngang má dính máu nở nụ cười thân thiện ẩn chút đáng sợ, trả lời...

- Chỉ là vương gia, đại ca của ta đó mà muốn làm phản nên định bắt công chúa chộc phá ta thôi. Nội bộ Liên Khiết lộn xộn như thế này còn tấn công Kỳ Mạc không biết tướng quân có thấy ta bận rộn lắm không?

Mặt cười thân thiện của hấn cùng lời nói đáng sợ không ăn nhập vào nhau chút nào khiến cho tướng quân cũng sinh ra sợ hãi, thân anh dũng cũng không thoát run rẩy nói không nên lời.

Đạt Kha lại như nhớ chuyện mình đang quên nên có chút nhú mày lại cười cười nói...

- Hờiiii... ta lại hay quên rồi! Người chỉ đang hộ giá công chúa qua cho ta mà thôi đâu phải trên chiến trường nên quan tâm chuyện nội bộ Liên Khiết làm gì ệt.

Tướng quân vẫn không thể nói năn gì trước hấn. Đạt Kha xoay lại nhìn nàng. Hấn nở nụ cười nửa miệng như chào đón nàng đến với hấn bằng ánh mắt lạnh như băng, gương mặt lấm tẩm máu của chính đại huynh của hấn.

Sở Doanh run rẩy sợ còn hơn ban nãy bị tên man di to lớn bắt giữ. Hấn không cần làm gì nhiều, chỉ nụ cười giả tạo thân thiện của hấn thôi cũng đủ làm người ta lạnh chết rồi. Hấn từ tốn đến gần nàng còn trên ngựa hỏi...

- Công chúa của ta chắc đã hoảng sợ rồi!

- Không... không có! - Sở Doanh trả lời nghẹn lại thiếu điều nói không thành tiếng.

- Thật sao? Nàng không sợ hãi? Thật đúng loại nữ nhân ta thích đó!

Tay nàng bấu chặt áo lụa của mình cố không cuộn chạy ngay khỏi hắn. Hắn lại nhoẻn miệng cười lại sờ trên yên ngựa của mình nàng đang ngồi còn có một thiếc đao trong song đao của hắn.

Sở Doanh mới thấy hắn rút ra xoay người thì phía bên kia, tướng quân bị chính thiếc đao đâm tới ngay giữa ngực không kịp tránh hay thốt lên dù chỉ một tiếng. Nàng thất kinh người nhìn vị tướng chết ngay không trăn trở trước mắt mình.

Thuộc hạ của hắn không cần chờ lệnh đã vui vẻ đi tìm đủ hai thanh song đao khỏi hai cái xác, lau sạch máu. Còn hắn xoay nhìn gương xinh đẹp trắng bệch của nàng nói như giải thích đơn giản chuyện vừa làm...

- Hắn ta biết nhiều quá rồi nàng có thấy vậy không? Tốt nhất hắn cứ mãi ở đây không cần về Kỳ Mạc nữa!

- ...phụ hoàng...sẽ tức giận!

Sở Doanh nói bằng chất giọng run run, giờ đây chỉ còn mỗi mình nàng đối mặt với hắn không còn ai sống sót để hộ giá công chúa. Nàng đã rơi vào tay một kẻ đáng sợ như thế cảm giác cái chết chỉ là gang tấc.

Nhưng Đạt Kha cười mỉm thật hiền với nàng trả lời vui vẻ...

- Tốt thôi, ta đâu có nói đem nàng làm vương phi sẽ chấm dứt xâm lược. Hắn ta mà sống trở về lộ nhược điểm của ta lại mệt mỏi hơn đúng không?

Nàng nhìn hắn, môi hắn cười nhưng ánh mắt chỉ toàn là sự chết chóc, đỏ máu. Hèn gì phụ hoàng ngày đêm ngủ không yên lo sợ hắn, gả nàng đi vẫn bắt nàng làm thêm chuyện giết chết hắn.

Nhưng làm sao Sở Doanh có thể hành động khi bản thân sợ hắn đến mức tay chân tê lạnh không thể nhúc nhích thế này.

Đạt Kha thoải mái lên ngựa, tay ôm lấy nàng ở trước lòng mình nói với đám thuộc hạ.

- Dọn dẹp cho sạch sẽ nha! Tối nay bốn vương sẽ cho giết dê dãi rượu thịt mừng công chúa của ta nên dọn nhanh về sớm đó!

- Tuyệt quá đại vương!

Bọn người hò reo phấn khích khi hắn đem nàng đi trước. Sở Doanh run rẩy trong vòng tay hắn đầy mùi máu tanh. Nàng lo mình không thể sống sót nổi đến khi có khả năng giết được hắn.

Nàng không dám nhìn con đường bằng qua bình nguyên phía trước vì cả người cứng đờ sợ hãi. Đạt Kha khẽ nhìn xuống tân nương bé nhỏ của mình chỉ cười nhạt khó hiểu. Con ngựa cứ thế lao nhanh, đem nàng theo hắn trở về bộ tộc. Nàng không biết tháng ngày tiếp theo sẽ ra sao?

- Hết tiết tử -

2. Chương 1

- Người thấy được chưa nương nương?

Tì nữ hỏi nhưng nàng chẳng thể thốt lên tiếng nào vì còn rất run sợ nhìn mình trong bộ áo vải bông dày khác hẳn áo lụa nàng hay mặc. Nơi đây không khí âm hàn, vì thế người ta thường mặc áo lông thú hoặc áo vải dày. Mà nàng lại là tân vương phi nên y phục càng có phần nổi bật, lộng lẫy hơn.

Các tì nữ cũng nhìn nàng đầy ngẩn ngơ vì nữ nhân người bộ tộc thường cũng to lớn không thua nam nhân thành ra mềm mại, bé nhỏ như nàng thật là cuốn hút khác lạ.

Giờ đây, nàng cuối cùng cũng dần thân vào nơi này rồi cùng nhiệm vụ đang mang không biết sẽ ra sao đây?

Bên ngoài đóng lửa lớn đã đốt, mọi người nhảy múa hát hò cùng thưởng rượu thịt. Và hần ta, đại vương đang ngồi trên một tấm lông thú êm ái vây quanh là những phi tử của hần ôm ấp vui vẻ.

Sở Doanh đã có nghe hậu cung hiện tại của hần có 37 phi tử, việc nàng làm vương phi cũng do thân phận công chúa cao quý.

Mãi đến khi nàng bước đến trước mặt hần thì hần mới chịu nhìn thấy. Các phi tần khác nhìn nàng nhưng không tỏ ra gì là ghen ghét cả mà còn cười ra vẻ khi dễ lắm. Đạt Kha cười nhẹ thích thú...

- Trong nàng như mới 12 tuổi vậy. Cơ thể đó cần có cái áo mỏng hơn mới có thể phân biệt sự khác nhau giữa tiểu oa nhi và nữ nhân đó!

Hần cười ha hả thích thú với mấy cô vợ khác của hần. Sở Doanh không nói gì, không biểu cảm gì dù bị cười vào mặt. Ngay lập tức nàng cởi áo choàng ra ngay. Người nàng có nhỏ thật nhưng dĩ nhiên cũng không phải oa nhi như hần nói.

Đạt Kha và mấy cô phi tần thôi cười, nghe nàng nói...

- Nữ nhân hay trẻ con thì cũng là vương phi của người, chỗ ngồi cạnh người phải là của thiếp có đúng không đại vương?

Các phi tần khác liếc nàng ngay, nhìn bề ngoài có nhu nhược nhưng không thể coi thường được. Hần nhìn ánh mắt cương định cùng bàn tay run run đang tự nín chặt bên vạt áo của nàng thì cười ngay giờ cao ly rượu bằng đồng. Mọi người trong bộ lạc với bộ lão cũng nhìn ngay hần nói...

- Thế thì uống với ta ly rượu đi vương phi!

Sở Doanh nhìn ly rượu màu sữa trắng, không do dự cầm lấy uống. Muốn tồn tại, nàng không được tỏ ra yếu đuối khi một mình cô độc thế này. Nàng phải nghĩ cách có nhiều cơ hội gần gũi bên hần mới có thể ra tay.

Không nghĩ gì nhiều, nàng cũng không do dự cầm lấy uống ngay. Mùi rượu kì lạ, vị cay sệt lên mũi khiến nàng sặc, ho nhanh thì hần ta cười phá lên thích thú. Thấy đại vương cười, mọi người cũng hòa theo làm nàng thành thứ xấu hổ giữa chốn đông người.

Đạt Kha cầm lại ly đồng, môi mỉm nhẹ nói ra vẻ quan tâm nàng chỉ về cái ghế sau lưng hần cách hơn 20 bước chân trên bục gỗ cao có thảm, hai bên đốt đuốc sáng riêng một chốn.

- Chỗ của nàng đó, ta đặc biệt bố trí dành riêng cho vương phi vương phi của ta thôi!

Nàng nhìn chỗ đó tách biệt hẳn không gian đông vui bên này. Không cần nàng đoá già đoán non, hần cũng không cần giả dối nhiều lời, cứ thế thản nhiên cho nàng hiểu rõ hần đối với nàng không chút trân trọng.

Công chúa Kỳ Mạc thì sao, hần đem nàng về làm vương phi cho có thêm người làm ẩm ngự sàng mà thôi, từ đâu không định sẽ theo hoà ước mà tha cho nước của nàng. Vì thế hần không cần sủng ái nàng.

Tuy nhiên Sở Doanh nhẹ nhàng cũng cười đáp một nụ cười hoa lệ.

- Cám ơn đại vương đã vì thiếp mà chuẩn bị!

Nàng giữ phong thái đoan trang, kiêu diễm bước về phía ghế đó. Mắt hần có chút nhìn lại sau đó lại cười vui vẻ với mọi người không để tâm.

Sở Doanh ngồi xuống ta lập tức bầu lấy áo cổ không rơi lệ, nàng biết hần cũng không cần sợ phụ hoàng mà sung hạnh mình. Nhưng đối xử thế này, nàng thân là công chúa cao quý khó lòng tiếp nhận để cam chịu.

Hần ta ôm ấp phi tử, uống rượu vui vẻ nhưng biết nam nhân trong tộc đều len lén nhìn về phía tân vương phi ở sau. Nàng ngồi ngoan, không biểu hiện gì càng mang nét cuốn hút không khác tượng ngọc nữ thanh tú.

Xem ra muốn cố ý “nhấn chìm” nàng lại càng khiến nàng hấp dẫn lạ lẫm hơn ọi người trong tộc.

Đến tận tận sáng buổi tiệc mới hoàn toàn kết thúc. Sở Doanh đã ngồi suốt tư thế bất động, cả người vì thế lại cứng đờ mỗi nhử. Nàng thay áo ra nhìn giường tròn trải lông thú êm ái liền nằm phịch xuống.

Nơi này xa lạ, một mình cô độc, thân giữ địa vị vương phi của đại vương nhưng chẳng là gì cả. Sở Doanh rất muốn về, dù có bị nhốt trong cung điện sa hoa gò bó thiếu tự do cũng không sao, nơi ấy dù sao cũng có phụ hoàng, mẫu hậu và các hoàng huynh.

Song nàng biết mình đã gả đi đồng nghĩa không còn có thể trở về, nhiệm vụ của nàng là giết hần rồi chết tại nơi đây. Nàng hận vì sao mình lại là công chúa, không thể vui vẻ sống như thường dân ngoài khi không cần vì ai cả, muốn làm gì thì làm, có thể sống cho chính bản thân mình thôi.

Suy nghĩ chút xíu mắt hoa đã nhoà lệ, Sở Doanh chưa kịp chùi đi thì hần đã phát cửa lều bước vào.

Nàng sợ hãi ngồi bật lên ngay nhìn hần thoải mái ung dung cởi bớt áo choàng dài, mắt nhìn nàng, môi mỉm cười nghiêng đầu hỏi.

- Tưởng nàng đã cởi sẵn xiêm y chờ sẵn, đêm nay động phòng hoa chúc nàng lại tính ngủ trước ta sao?

Nàng quên mất mình cũng là thê tử của hần. Có câu “sắc bất ba đào dị nịch nhân”, nàng thân nhu nhược may ra còn có nhan sắc và thân thể này. Nam nhân động lòng đều trở nên mất cảnh giác, nàng nhất định phải dụ dỗ tiếp cận càng nhiều càng tốt để có cơ hội ra tay.

Tuy nhiên việc này nàng có tính trước rồi vẫn không khỏi sợ hãi, cả người run lên, tay chân lạnh ngắt. Đạt Kha nhìn nàng, chờ xem nàng có phản ứng ra sao, ngoan ngoãn hay là to gan chống đối.

Hần cởi hết áo chờ sẵn, thân thể cường tráng với nước da ngăm bảnh mặt, cơ bắp săn chắc mang nhiều vết sẹo chiến. Lần đầu nhìn thấy nam nhân khoả thân trước mắt, công chúa không khỏi xấu hổ. Nàng muốn bỏ chạy ngay nhưng không còn chọn lựa khác.

Chính nàng cũng run rẩy tự cỡ y phục trên người. Môi Đạt Kha nhếch nhẹ, bước đến giường cởi thay nhanh hơn nàng.

Sở Doanh co người khi tay hần có chút chạm lên da thịt của mình. Lệ nhan nhanh chóng tái xanh vì sợ vẫn không có nửa hành động phản kháng. Hần vì thế tổng khứ hết y phục, ngắm nhìn thân thể nữ nhân trắng mịn trông như bạch ngọc hảo đẹp liền ôm lấy kéo nàng nằm dưới thân mình.

Nàng nhắm chặt mắt, cơ thể căng cứng nghe Đạt Kha vuốt theo cổ xương non dọc theo ngực tròn, qua hông nhỏ, tận xuống ngay chốn riêng tư nữ nhi bên dưới. Hần tấn công quá nhanh, người nàng vẫn còn chưa từng trải nên chút vuốt ve thoáng qua đã cảm thấy rộn người khó chịu rồi.

Hai chân Sở Doanh co lên cứ như càng giữ cứng tay hần ở giữa thăm dò nhấn nạy người mình. Đạt Kha nằm nghiêng cạnh nàng, tay tìm ra hoa huyết thấm ảm chút dịch mật chỉ cười đồng thời càng biết nàng run sợ mình đến mức nào.

Tuy người nàng có chút hưởng ứng thuần túy bản năng nhưng sắc diện nàng miễn cưỡng cam chịu. Đạt Kha chòm người há miệng cắn lên đầu ngực hồng, Sở Doanh chỉ biết cong người, tay giữ vai hần muốn đẩy ra nhưng yếu đuối. Hần cắn thôi chưa đủ, mút mạnh đỏ cả bờ ngực non, khiến ngực nàng chịu một trận đau đớn.

Cùng lúc tay hần thăm dò qua lại nẩy giờ bên ngoài đột ngột vào sâu hai ngón tay giữa. Nàng cắn môi khó chịu muốn nghiêng người tránh né theo phản xạ nhưng hần không cho, tay tà đạo trên chọc từ từ còn cử động từng ngón không đều nhau. Bên trong ấm nóng, trơn ướt rút lại siết lấy ngón tay nam nhân.

Cảm giác này làm Sở Doanh sợ quá, cơ thể nàng bị xâm phạm đến mức này vừa xấu hổ, lại vừa khó chịu kì quái. Đạt Kha trên chọc người nàng kiểm tra thân thể tân nương của mình xem ra vẫn rất tốt, xử nữ nguyên vẹn làm đục vọng của hần cũng bắt đầu ham muốn nóng cứng lên.

Nàng bối rối vì hần rút tay ra, lập tức dịch mật cũng theo một phiến vờn ra bám theo đầu ngón tay. Hần nghiêng người nàng lại cho nằm sấp xuống giường, thân thể nam nhân tì trên người mềm mại từ phía trên. Sở Doanh biết mình sắp phải mất tất cả chỉ cần môi cam chịu.

Nhìn nàng như thể hân hân trên lưng nàng thưởng thức làn da lẫn mùi hương cao quý của công chúa không hề giống nữ nhân tầm thường môi trợt dần lên cổ khẽ nói thầm...

- Nàng có thể chống cự, la lên, thậm chí chỉ cần rơi một giọt lệ thì ta sẽ tha cho!

Hắn nói tha nhưng nóng thiếp to lớn bồng bồng đặt sẵn ngay bên ngoài nơi tư mật đủ ẩm ướt của nàng rồi. Sở Doanh hơi nghiêng đầu nhìn, cảm nhận hơi thở nam nhân xa lạ gần kề. Thân thể nàng đã trần trụi dưới thân hắn rồi. Nàng phải vì nhiệm vụ hôn không thể làm theo ý muốn của mình rất muốn chống cự, cuồng chạy ngay lúc này.

- Người là phu quân...thiếp có sao cũng là người của người!

Hắn đơ ra bật cười, gương mặt cười thật sự thích thú sảng khoái. Cho dù hắn có vẻ ngoài cuốn hút thể nào thì cũng chỉ là một kẻ ác độc, giết người không gớm tay, nàng nhất định phải giết dấu cho hi sinh cả thân thể.

Tay hắn thu lại xoa nắn miên nhũ làm nàng nhú mi, hạ thân theo quán tính cũng có chút đưa lên. Hắn ta nói...

- Ta thật thích tính cách của nàng đó công chúa của ta!

- Thiếp không còn là công chúa mà là vương phi của người! - Sở Doanh thở dốc, cả người khó chịu cùng chịu đựng nén đi nỗi kinh tâm tận sâu trong lòng.

- Haha!... đúng! Đúng! Thế thì ta càng không bỏ qua chuyện người khác tự nguyện dâng mình.

Nói rồi hắn giữ ngay hông tròn nâng lên ngay đỉnh nóng thiếp rồi trượt vào. Cơn đau làm nàng trào lệ đã cố nhịn khóc lại nẩy giờ, tay chỉ biết bấu chặt chần lông bên dưới. Đạt Kha cũng không dễ chịu hơn khi chinh phục nơi chốn riêng tư lần đầu này. Người nàng muốn siết lại không cho dục vọng của hắn dễ cử động mà.

Đại vương đây không có gì không chinh phạt được, đặc biệt là cơ thể nữ nhân. Hắn vừa tà đạo, vừa sành sỏi đưa tay vòng dưới bụng nàng vuốt ve gần nơi giao hợp thân thể cả hai nơi hoa huyết châu nhỏ. Sở Doanh rướn người khó chịu, thân thể dần dần như thư giãn bớt, hắn cũng từ từ nhịp động dễ dàng.

Nóng thiếp trườn đưa chậm chậm, mang đến cảm giác lúc đầy lúc đủ trong người nàng thật khó chịu. Dịch mật trơn ướt tuôn theo từng nhịp động càng giảm ma sát bớt đau đớn. Đạt Kha đưa hạ thân tiến vào nhanh hơn, nóng thiếp va chạm cũng sâu hơn hoàn toàn có cả cơ thể nàng.

Sở Doanh đưa tay cắn nhẹ cổ chịu đựng nhịp động dồn dập để không than rên, thân nàng cũng vì hắn mà không thôi chấn động. Nhịp thở cả lúc này càng gấp rút, Đạt Kha nhìn nàng chưa gì đã nhú mi, nơi tư mật co rút nhanh chóng đến đỉnh quả nhiên là lần đầu không thỏa mãn hắn gì cả.

Thế là bất chấp người nàng ra sao, hắn cứ nhịp động đưa nóng thiếp vào ra nhanh hơn. Sở Doanh nghe cả người choáng váng, không sức chống cự ngắt đi mặc thân thể vẫn còn bị hắn chi phối. Đạt Kha nhịp động thêm chốc lát cũng nhanh chóng đạt khoái cảm.

Hắn thở, thỏa mãn mây mưa với vương phi mới, nóng thiếp rút ra máu theo bạch dịch trộn lẫn cũng theo ra phỉếm ướt đùi ngọc. Hắn nâng người nàng lại nhìn thân thể nữ nhân lần đầu hoan ái, thuộc về mình thật xinh đẹp động lòng người.

Chỉ là nước mắt vẫn theo má nàng tuôn xuống không ngừng.

Nàng rất đau khổ từ tâm cho đến xác, lúc ngủ vẫn có vẻ không yên chẳng thể biết được chính hắn vuốt nước mắt ỉn. Lau đi máu trên người nàng rồi ngồi cầm rượu uống, lâu lâu lại tấn kĩ chần lông ủ ấm cho nàng cười nhạt nói một mình dù hướng về nàng.

- Nếu khóc sớm ta đã tha cho rồi!

Hắn chỉ ngồi nghe tiếng mưa phùng lại rơi bên ngoài lúc trời gần sáng, nâng vò rượu uống không hiểu sao càng uống càng tỉnh, càng tỉnh lại càng nhớ nhiều chuyện không vui. Nàng ngủ cạnh bên hắn mơ những cơn mộng mị ngập trong sợ hãi. Nàng chỉ mong mình mau chóng thoát ra khỏi ác mộng mà thôi.

- Hết hồi 1 -

3. Chương 2

Đến lúc nàng thức giấc, trong lều chỉ còn mỗi mình mình, nàng nhanh chóng vòng tay ôm lấy hai vai run lên ghê tởm thân thể này. Nàng còn phải chịu đựng điều gì tàn nhẫn hơn nữa để đạt được mục đích của nhiệm vụ được giao phó đây.

Nàng không còn nỗi đau nào lớn hơn để lấy đi thêm nhiều ngọc lệ, có hi sinh ắt phải nhận kết quả, rồi một ngày chính nàng sẽ tự tay giết chết hắc ta bù đắp lại tổn thương của mình hôm nay.

- Nương nương có muốn đi xem cánh đồng lúa mì phía đông không? - Tiểu Lộ, tì nữ thân cận mới của vương phi cố gắng làm nàng vui vẻ. Nhưng ánh mắt nàng vô thần, thờ ơ nói.

- Không!

Tiểu Lộ thấy nàng lạnh nhạt nhưng không tỏ ra kiêu công chúa hống hách, nhìn nàng buồn giấu thể càng làm cô tì nữ quyết tâm hơn.

- Thế thì vườn cây ăn quả bên sông cũng rất đáng để xem đó nương nương. Nương nương hãy vui vẻ thoải mái thích nghi như ở nhà nhé!

Nghe đến đây Sở Doanh có chút tỉnh táo. Hình như tiểu Lộ là người đầu tiên chào đón nàng ở Liên Khiết này. Tiểu Lộ chừng 16 tuổi, bộ dạng không mấy xinh nhưng mang chút khả ái, ánh mắt thật thà không phải loại người quỷ kế đa đoan. Dù tâm trạng chưa khá hơn nhưng nàng cũng cố gượng cười.

- Cám ơn ý tốt của muội. Ta không sao đâu!

-nhưng đại vương sẽ trách phạt. - tiểu Lộ mím môi khai ra một cách rụt rè. Sở Doanh ngạc nhiên hỏi lại.

- Đại vương ra lệnh thế sao?

- Dạ, chưa sáng đại vương đã đi đến bình nguyên cụm tộc của vương gia Đạt Khang, nghe nói do vương gia vừa qua đời nên đại vương phải đến sắp xếp.

Nàng thôi buồn bã cho thân mình nữa mà tập trung lại mọi việc. Trước lúc sang Liên Khiết nàng có biết bốn vị vương là huynh đệ ruột, họ giao đấu giành ngôi vị đại vương. Đạt Kha là tiểu đệ nhỏ nhất chiến thắng, ép ba vương gia trấn giữ các vùng đất nhỏ ven xa của Liên Khiết.

Tuy nhiên chuyện nội bộ đến giờ vẫn còn giao tranh nàng cũng vừa biết. Nếu các huynh của Đạt Kha vẫn còn có ý tranh đoạt vương vị như thế, hắc còn có động tâm quấy nhiễu biên giới Kỳ Mạc của nàng nữa, đúng là một người hiểu chiến, khó lường hết âm mưu tính toán của hắc.

- Nếu vương gia Đạt Khang chết thì nơi đó sẽ thuộc về ai cai trị vậy tiểu Lộ? - Sở Doanh hỏi chuyện từ tiểu Lộ may ra cũng giúp ít thêm tình hình nội bộ nơi mình chưa nắm rõ.

- Đại vương cai quản tất cả nhưng chia từng khu vực nhỏ cho các vương gia trấn giữ. Vùng đất ấy của vương gia Đạt Khang chắc đại vương sẽ cai quản thay luôn rồi đó nương nương!

Sở Doanh mang chút lo lắng trong lòng thầm nghĩ Đạt Kha sức vốn đã mạnh, nay trấn áp vùng đất mới của gã đại ca hắc vừa giết thì sớm hay muộn hai vị vương còn lại cũng không dám làm gì hắc. Một khi nội bộ ổn định, Đạt Kha chắc chắn không bỏ qua việc xâm chiếm Kỳ Mạc của nàng.

Thật sự nàng chỉ là một công chúa, sự việc này khiến nàng quá mức nghĩ suy tính cách ngăn Đạt Kha lại. Tóm lại bằng mọi giá nàng nên tìm cách báo tình hình nội bộ bất hòa về cho phụ hoàng, sau là giết chết Đạt Kha trước trừ hậu họa khôn lường sau này.

Nàng đang mãi miên man nghĩ ngợi thì có tiếng tù và thổi vọng từ phía ngoài. Tiểu Lộ báo cho nàng ngay.

- Ah... đại vương trở về rồi đó nương nương!

Nàng không có mấy xúc động khi nghe tin này. Hắn ta về hay không nàng chẳng muốn để tâm, cái nàng muốn lúc này là khi nào mới tìm ra cơ hội giết chết hắn. Song dù sao thân là vương phi mới, nàng không thể ngày đầu còn cung kính, ngày hôm sau hống hách kiêu sa không ra mùng đại vương về rồi.

Thế là lòng miễn cưỡng vô hạn, nàng bước ra khỏi lều nhìn mấy phi tần khác chen nhau đón hắn.

Nhìn đám nữ nhân hắn có, kể ra có ít hơn phụ hoàng của nàng nhưng công chúa đây ghét nhất nam nhân tam thê tứ thiếp dẫu tập tục cho đó là bình thường. Dù sao nàng cũng không có thể làm thê tử của nam nhân mình yêu nên việc này cũng không cần nhọc lòng đối đãi đến.

Đạt Kha xuống ngựa, nhìn đám nữ nhân của mình hắn không biểu cảm gì nhưng cảm thấy cũng khá khó chịu như mọi ngày. Họ cứ son phấn lựa là, bu quanh hắn chỉ làm hắn loạn cả khứu giác vì những mùi hương quá dỗi hỗn tạp.

Nhưng hôm nay Đạt Kha kịp nhớ mình vừa có thêm một nữ nhân mới nên đảo mắt tìm thử nàng công chúa thú vị của mình. Mọi người đều mừng hắn về quanh hắn, trong khi nàng đứng một góc xa, thậm chí mắt đang nhìn ra phía bờ sông chứ không nhìn về phía đông người này.

Môi hắn nhoen cười, cả người không do dự bước theo hướng Sở Doanh. Tiểu Lộ khom người vấn an đại vương mới khiến nàng thôi nhìn cảnh. Mắt thoáng trông lại đáng người cao lớn, nàng buộc nhớ lại đêm đáng sợ, tay chân không lệnh cũng run lên sợ hãi cố kiềm chế.

Thấy nàng đứng nhưng nét mặt rõ ràng muốn bỏ chạy khỏi mình thật xa, Đạt Kha nói nhẹ không khác gì trêu chọc...

- Không phải nàng rất thích về đúng vị trí của vương phi cạnh ta hay sao lại chỉ đứng ở góc này thế hả?

Hắn nói như thế làm các phi tần khác ghen tị nhìn nàng thật ganh ghét. Nàng là công chúa, coi thường người khác là bản năng rồi nên nàng không để ý các nữ nhân cùng phụ quân với mình.

Nàng chỉ nhìn Đạt Kha, nàng chỉ có một ý nghĩ là giết hắn. Nàng bằng mọi giá phải giết chết hắn không còn gì nữa dù là sợ đến run rẩy. Thế là không do dự, Sở Doanh bước nhẹ đến không nói không rằng vòng tay ôm ngang người hắn ra chiều làm nũng. Phản ứng của nàng quá tuyệt vời làm hắn phì cười, tay cũng không chờ vuốt lên đỉnh đầu nàng chỉ tầm hơn bờ ngực mình chút xíu.

Trong đám phi tần muôn sắc vây quanh, nàng là lùn nhất, đáng như trẻ con không có gì đáng hấp dẫn nhưng lại buộc hắn phải khom người nói...

- Nàng bé thật đó vương phi của ta!

- Cám ơn đại vương đã khen thiếp! - Sở Doanh trả lời, tay vẫn không rời người hắn. Cố tìm dùng chính bản thân chiều dụ hắn.

Đạt Kha nghe nàng nói chỉ cười một nụ cười khác khó hiểu...

- Nàng nghĩ ta nói như thế là khen nàng sao?

- Không... nhưng nếu thiếp không thấp bé thì người cũng đâu đặc biệt để ý đến thiếp trong số các phi tử khác có đúng không đại vương? Được như thế mà người quan tâm hơn thiếp rất vui xem như là khen rồi.

Đạt Kha không nói nhưng môi vẫn cười. Sở Doanh chẳng sợ ánh mắt đáng sợ của các phi tần khác, nàng không dụ hắn, độc chiếm hắn thì lấy ai để nàng giết nữa. Rồi Đạt Kha thuận tay ôm lấy bả nàng lên cao sát vào người.

Tuy đang chủ động ôm hắn nhưng hắn chạm lại nàng sợ phát khiếp rồi. Thật sự nàng không muốn gần hắn ta tí nào cả nhưng vẫn phải nín nhịn trong tay hắn...

- Thế này thì dễ thấy nàng nhất mà ta không mỗi cổ đúng không vương phi?

Sở Doanh không cười cũng không đáp lời, tay nàng ôm vai Đạt Kha nhìn ra sau các phi tần tức điên lên. Họ cứ thoả mái nhìn cả hai bên nhau mà ganh tị, cả chính nàng cũng không hiểu tại sao mình và nam nhân

này lại phải làm ra bề ngoài như rất hòa hợp trong khi nàng biết hẳn đối với nàng giả dối không thua gì mình cả.

Sở Doanh nhìn chú chim bồ câu bay vút nhanh chóng khuất vào đêm tĩnh mịch chỉ lẻ loi những ánh sao theo dãy lấp lánh như vệt trên bầu trời. Đưa ánh mắt nhìn xa xăm, nàng tự thấy những vì sao xinh đẹp kia thật là may mắn hơn mình rất nhiều. Tuy chúng xa vạn dặm nhưng còn có nhau sát cánh không phải chịu cảnh cô đơn như nàng thế này.

Những ngày sau đó nàng thấy có chút nhẹ nhõm kèm theo hoang mang hơn vì Đạt Kha không đến “sủng ái” nàng thêm lần nào nữa. Sở Doanh dĩ nhiên không muốn hầu hạ nằm dưới thân cho hắn thỏa mãn nhưng nếu hắn ghê lạnh thì bao giờ nàng mới có cơ hội ra tay.

Tâm trạng mâu thuẫn này khiến nàng điên loạn, ăn ngủ đều không thể dễ chịu. Đêm nay hi vọng bồ câu sẽ về đến Kinh thành của Kỳ Mạc. Khi phụ hoàng biết tin nàng báo về sẽ biết cách đề phòng Đạt Kha hơn.

Đêm thật lạnh khi sương buông xuống thấm nhẹ lên áo choàng lông mỏng của nàng, Sở Doanh chần chừ vẫn chưa vào khi nhìn dãy trời sao lấp lánh kia. Và Đạt Kha đi ngang qua làm nàng có chút giật mình tuy nhiên vẫn giữ nguyên dáng vẻ thanh thoát của một công chúa. Thật ra mỗi lần nhìn thấy hắn nàng đều sợ hãi.

Đạt Kha thấy nàng, môi mỏng dễ cười đương nhiên càng rộng mở, bước chân nhanh chóng đến bên nàng...

- Nàng không lạnh hay sao còn đứng đây hả?

- Trời đêm nay sao rất đẹp nên thiếp chỉ muốn ngắm một lát thôi! - Nàng nhẹ nhàng trả lời cùng hắn dấu lồng có chút run rẩy lo lắng hoài nghi mình.

Đạt Kha nhìn ánh mắt nàng khi nói vẫn vững vàng nhìn vào mắt mình. Hắn không giấu được chút hài lòng kì lạ lại vui vẻ hồi nữa.

- Vậy ra nàng có sở thích ngắm sao!? Còn ở Kỳ Mạc nàng hay ngắm sao nửa đêm thế này ư?

- Không nhiều... Chỉ là trong cung không thể nào ngắm được cảnh trời đêm dài vô tận như nơi đây.

Lần này nàng nói mang chút buồn ẩn giấu, mắt hướng theo dãy thiên ngân kia ngắm lại đời nàng vừa sinh ra đã là công chúa cao cao tại thượng, nhưng lụa ngọc ngà thứ gì cũng có như con chim quý nhốt hẳn trong cung. Đến lúc ngỡ rời lồng son bay xa tự tại thì lại phải sang nơi chốn xa lạ này, không muốn vẫn phải ở gần người nam nhân nàng sợ hãi không có chút tình cảm gì.

Được cái này mất cái kia, chính nàng cũng hiểu nên chưa bao giờ đòi hỏi hạnh phúc cả vì nàng chính là một công chúa không bao giờ thay đổi.

Và Sở Doanh có chút kinh ngạc khi phát hiện ra Đạt Kha nhìn nàng nhưng không cười, song rõ ràng ánh mắt hắn tỏ ra vô cùng cao hứng. Lồng nàng có chút sợ hãi, loại người như hắn cười cười nói nói thân thiện đã ám máu tanh rồi nói gì lại có biểu hiện đáng ngờ như thế.

- Xem ra nàng ở nơi đó không tự do đúng không?

- ... phải! Tù túng, ngọt ngào...

Sở Doanh không dám nói nhiều nữa, cả nhìn còn không dám nhìn lên quá cao lo sẽ phải nhìn trực diện hẳn dấu hắn đang đứng trước mặt nàng. Đạt Kha chợt giơ tay vuốt lấy vành tai lạnh ngắt của nàng. Tay hắn ấm áp khiến tai nàng đang lạnh càng muốn tê dại.

Nàng lấy can đảm dù run sợ vẫn nhìn lên, hắn nhìn nàng, ánh mắt âu yếm khó hiểu, môi mỏng nhếch khê ra một nụ cười nhạt không như là giả vờ như hắn tươi cười bình thường...

- Nàng là vương phi của ta, nếu nàng muốn tự do ta sẽ cho nàng tự do. Nàng thích đi đến đâu ta không ép, ta vốn là loại người cực ghét ai miễn cưỡng bên ta hoặc làm gì đó nói là vì ta nhưng thâm hiểm mưu tính... Nàng biết không? Toàn là một lũ dối trá!

Nói những chữ cuối, hần khom nhẹ sát xuống gần mặt nàng. Trên lệ nhan của Sở Doanh lúc này tái hần, có cảm giác chính hần đem đao kề cổ nàng rồi chứ không phải là tay ôn nhu chạm vào nàng.

Và phía sau lính canh chạy đến báo với con chim bồ câu trong tay làm nàng giật thót. Đạt Kha vẫn là nhìn nàng không thêm ngoảnh lại nghe thuộc hạ quỳ báo.

- Bẩm đại vương, bồ câu người sai bắt lại đây ạ! Trên chân chim còn có thư, nội dung e là....

Sở Doanh run ngay, lập tức bàn tay hần giữ chặt lấy mặt nàng, hần vẫn nhất mực nhìn nàng không đổi hướng nhẹ nhàng ra lệnh...

- Hủy thư, thả con chim đi! Bỏn vương biết người nào gửi thư rồi tự ta sẽ xử lí, các người lui đi!

Toàn thân nàng chấn động, bàn tay hần tuy nhẹ nhàng nhưng cũng tựa xiềng xích treo chì kiềm nàng xuống. Hần trông ánh mắt nàng đang lộ ra run sợ mình môi nhanh chóng cười thích thú. Nàng tưởng muốn qua mặt hần dễ dàng lắm sao? Người ta thù ghét ngầm sau lưng chống hần một, hần càng tính trước đi mười diệt trước thù, lùi tận góc hậu họa sau này! Sở Doanh lúc này biết ra phải chăng là quá muộn rồi.

- Hết hồi 2 -

4. Chương 3

Sở Doanh run ngay, lập tức bàn tay hần giữ chặt lấy mặt nàng, hần vẫn nhất mực nhìn nàng không đổi hướng nhẹ nhàng ra lệnh...

- Hủy thư, thả con chim đi! Bỏn vương biết người nào gửi thư rồi tự ta sẽ xử lí, các người lui đi!

- Vậy chúng thuộc hạ xin lui trước thưa đại vương, nương nương!

Tốp lính nhanh chóng rời khỏi không làm phiền đại vương bên vương phi nữa. Toàn thân nàng nhanh chóng theo đó chấn động, bàn tay hần tuy nhẹ nhàng nhưng cũng tựa xiềng xích treo chì kiềm nàng xuống. Hần trông ánh mắt nàng đang lộ ra run sợ mình môi nhanh chóng cười thích thú.

Hần quả là không đơn giản, từ ngày lần đầu gặp nàng đã khẳng định rồi nay lại càng tin điều đó tuyệt đối không sai. Trẻ tuổi như hần, thân là đại vương hần mang không ít phức tạp mới đứng vững như thế trên ngôi vị cao quý. Tuy Đạt Kha luôn để nụ cười ra ngoài nhưng ánh mắt như tấn băng ngàn năm trên tận thiên sơn cô độc, sắc lạnh.

Thời cơ giết hần nàng còn chưa có được lần nào nay chính hần biết hết âm mưu của nàng thì làm sao nàng còn có thể giết chết hần đây? Sự trong trắng của nàng, tự do của nàng, cả đời nàng đã đánh cược hết sao lại sớm chuốt lấy thất bại như thế.

Tay Đạt Kha trên má nàng còn mơn nhẹ dịu dàng, môi mỏng nhẹ nhàng nói...

- Ta biết nàng toàn làm chuyện dối người gạt ta. Dù sao động cơ của nàng và nhận thức của ta quá rõ ràng rồi, chỉ bằng chúng ta thành thật với nhau như phu thê bình thường khác có được không vương phi của ta?

Sở Doanh sợ hãi đến mức toàn thân tê dại muốn bước lùi tránh xa hần cũng không nổi. Đạt Kha lại càng thích thú như đang săn con thú nhỏ yếu đuối không bao giờ đủ sức vùng thoát khỏi mình. Hần lại khom người, chỉ thiếu một tắc thời là môi đã trên môi nàng. Hơi thở cả hai theo khí hàn nửa đêm buốt giá mang chút khí như sương phủ nhẹ vào đối phương. Tiếc thay có lẽ chỉ mình nàng nhận lấy hơi thở của hần vì bản thân nàng quá run sợ không dám thở rồi...

- Lão hoàng đế đó chắc không chỉ hy sinh tiểu công chúa để ta đây tìm chút “vui vẻ” đâu đúng không vương phi của ta?

Sở Doanh cuối cùng cũng có thể trấn tĩnh hơn. Nàng không dời mắt rời khỏi mặt hần, ánh mắt nhìn sâu vào tuần mâu, môi mỏng đã tái nhợt run thoảng thốt lên hỏi một cách như thua cuộc...

- Người đã đoán ra... tại sao không giết ta?

Nàng từ lúc gặp hắn cũng nghĩ nếu nàng không giết được hắn thì cũng sẽ nhận kết cục là hắn giết nàng. Đạt Kha bật cười, chính nàng cũng không biện hộ gì đúng như hắn đoán, hắn đứng thẳng lên rời xa mặt nàng, nói thản nhiên dù sao chính nàng cũng đối giọng với mình rồi.

- Giết nàng thì làm sao nàng thấy cảnh ta xâm lược tận diệt Kỳ Mạc của phụ hoàng nàng chứ?

Giờ hắn không cần cười che đậy gì trước nàng. Chính là hắn muốn thôn tóm vương quốc của nàng nên không ngại nói ra nha. Chỉ có nàng run lên, cơn giận mau chóng tràn át nỗi sợ hãi. Thân là công chúa, nghe một tên đại vương thô phỉ to gan muốn diệt quốc của nàng thì nàng không tức cũng lạ.

Đạt Kha nhướng chân mày nhìn nàng lần đầu để lộ ra sự tức giận thay bằng vẻ mặt đẹp lạnh lẽo như pho tượng khi thường. Lúc này không tiện nhưng hắn thật lòng muốn khen vương phi của mình một câu trông nàng lúc này thật xinh đẹp động lòng người.

Sở Doanh nói như thể hết lên bằng tất cả cảm hận...

- Ta sẽ giết chết người! Còn không giết ta một ngày thì ngày đó ta cũng quyết giết chết người Đạt Kha! - Nghe nàng nói hắn nhe răng cười dễ thương, đến cả vương phi của mình cũng nói giống hệt kẻ thù muốn giết mình, hắn thật thấy bản thân có phước phần được đồng đạo người căm ghét. Thế là hắn thản nhiên hỏi lại ngay.

- Giết ta bằng cách gì?

Giọng Đạt Kha chứa đầy sự kinh bỉ nàng như nàng thật rất vô dụng vậy. Đã thế nàng nhanh chóng lấy ra con dao nhỏ luôn giấu trong ống giày lông trắng tinh xinh xắn của mình. Cầm được đến dao nàng còn lúng túng lấy không ra vỏ dao.

Hắn nhìn nàng “cực khổ” mãi một lúc cuối cùng cũng trút bỏ vỏ dao ra được. Nhìn mỹ nhân khuynh thành trước mắt run rẩy dọa mình bằng con dao có lưỡi bé tẹo thua cả móng ta dài nhất của hắn khiến Đạt Kha không kiềm nổi cảm xúc giữa mặt cười vang.

Cái tên đại vương chết tiệt này xem ra không biết hắn cười còn đáng sợ hơn hắn không nói gì, hại nàng sợ đến muốn té lăn ra ngay. Tuy nhiên Sở Doanh vẫn trụ vững cùng đoản dao nhỏ cầm bằng cả hai tay thủ thế rất căng thẳng nói.

- Khi ... khi người ngủ ta sẽ ra tay. Hay là nhân lúc người hi hữu bất tỉnh...hay là khi người không để ý.

Càng nghe hắn càng cười vang cả một mảng đêm thanh tịnh. Thật sự là Đạt Kha cười thật đến trào nước mắt. Hắn cứ cười thế nàng nóng giận hơn nha. Và Đạt Kha ôm bụng nhìn lại hỏi.

- Ta thật thích nàng rồi đó! Con dao tĩa củ đó nàng đâm mấy nhát để đủ hại chết ta hả?

Sở Doanh ngó ra nhìn lại vũ khí phòng thân của mình quả có hơi bị nhỏ. Đạt Kha khề nhếch mép nhân lúc chính nàng dọa người lại lơ là, thân thủ nhanh như chớp cướp dao quăng đi, tay ôm ngay lấy nàng.

Sở Doanh sợ đến tái xanh cả mặt, trên người có cầm theo đao kiếm nàng cũng không đấu lại hắn rồi nói gì thân không tác sát thế này. Hắn lộ ra chút gian manh nói khề thì thắm vào tai nàng những lời êm như dụ dỗ

- Khi ta ngủ... e là trên người nàng trần trụi, lỗ lổ dưới thân ta rên rỉ làm gì còn chỗ mà dấu dao hay kéo chứ?

- Người...

Mặt nàng đỏ ửng vì thẹn và tức giận. Rõ ràng hắn càng khoái chí thích thú hơn khi chọc nàng đến mức này. Sở Doanh liều mình vùng thoát khỏi vòng tay lớn như kiềm khóa. Nàng còn dùng nắm tay đánh vào lồng ngực hắn nhưng vô dụng. Từ xa lính đi tuần chỉ trông thấy đại vương và vương phi bên nhau âu yếm vô cùng thân mật, lãng mạn nha. Chẳng ai dám đến gần để nhìn kĩ lại sự thật đâu nên tiếng lành vương phi được sung ái càng loan nhanh.

Hắn cười vui ầm nhanh nàng lên không hề bị nàng đang vùng vẫy làm loạn tâm trạng cao hứng này. Hắn nói còn hơn ban sủng cưng chiều nàng hết mực nữa.

- Ta cho nàng cơ hội, cố gắng lên xem nàng làm được gì ta!?

Câu nói khinh người này của hắn tạo ra động lực mãnh liệt trong nàng mong hoàn thành nhiệm vụ được phụ hoàng giao nha. Nàng vẫn được bế cao, tay chống vào hai vai hắn nhìn trực diện hắn nói một cách tức giận, dọa唬...

- Là người nói đó, nuôi ong tay áo sau này làm vong linh vất vưởng đừng có trách ta ác độc nha! - Nàng người nhỏ nhưng gan to, nói ra khí khách không sợ chết hết lòng đe dọa Đạ Kha.

- Haha... vậy nàng là ong nhỏ của ta sao? Dù sao cũng đỡ hơn cả vườn hoa quanh ta toàn lũ người dối trá, chỉ ít có một con ong nhỏ thành thật cố hại ta ra mặt cũng được!

Sở Doanh phút chốc trở nên ngơ ngẩn vì lời nói của hắn. Nghe thế thôi nhưng rõ ràng sâu trong tâm hắn là một người rất từng trải, chịu nhiều đè nén mới biến thành loại người tàn bạo như thế này. Có cảm giác hắn sống không hề vui vẻ, không tin tưởng bất cứ một ai.

Tuy nhiên hắn chịu đựng gì mặc kệ hắn, nàng vẫn là phải giết chết hắn không thay đổi nhưng không hiểu sao bị phát hiện ra hết lòng nàng thanh thản cực kì hơn cả quãng đi mấy cân chì nặng trong lòng. Hắn ta quá lạ biết nàng hại hắn nhưng không thêm đề phòng hay ác cảm thì coi như hắn ngốc vậy. Nàng thế khi giết hắn thành công, nàng phải cười khà khà trước lúc hắn nhắm mắt xuôi tay mới mãn nguyện trả thù sự khinh bỉ lúc này.

Đột nhiên phát giác ra mình đã bị mang đến lầu lớn của đại vương lúc nào Sở Doanh mới thôi nghĩ chuyện xa xôi. Nàng hét lên thiếu đều làm tất cả người trong tộc đều bật dậy giữa đêm...

- Làm gì vậy? Sao lại mang ta đến đây, bỏ ta xuống mau lên! - Nàng lầu chột “giữ mình” nha khiến hắn không thể giấu một câu khen ngợi.

- Hôm nay cũng chịu chống cự rồi sao? Lần đầu nàng miễn cưỡng như thế làm ta chẳng thỏa mãn gì hết cả!

Giọng hắn không khác gì phường dâm tặc. Nàng là công chúa đó nha mà hắn có thể nói ra lời lẽ không ngượng miệng như vậy chứ.

- Người vạch trần kế hoạch hại người của ta rồi còn to gan dám động đến ta hay sao? Ta sẽ không tha cho người đồ hôn vương!

- Ấy... sao lại lôi thanh danh đại vương tốt của ta ra sửa thành hôn vương rồi? Ta là đang tạo cho hội cho nàng giết ta đó còn không biết trân trọng nửa ái phi!

Nàng rung mình nhìn gương mặt hoàn mỹ mang nét tà đạo, tay hắn vẫn đang ôm nàng thì nàng chỉ biết cổ chui nhui thoát ra như sâu nhỏ cuối cùng té ngay xuống giường to. Cái tình huống này nàng biết chắc đầu không lại hắn nên đảo mắt, đầu óc linh hoạt lồm cồm phóng nhanh đến khiên* đồng trang trí dưới đầu hươu đơn treo cao đầu giường.

Đạ Kha nheo mắt nhìn nàng vất vả vác tấm khiên gơ cao qua đầu, gương mặt căng thẳng nhìn hắn trừng trừng ...

- Động vào ta thì ta ném vào đầu người đó!

Nàng nói thật chứ không dọa, dù thân nàng đã không còn gì nhưng quyết không để hắn sàm sỡ thêm lần nữa. Đạ Kha cười nhẹ thích thú vì thì ra vương phi của mình thật có cá tính. Những ngày trước nàng chỉ như pho tượng bằng sứ tinh xảo dễ vỡ, nhìn đẹp nhưng thật nhàm chán, nay nàng hùng hổ đầu lại hắn thật đáng yêu.

Vậy là lỡ đùa thì đùa cho trót, Đạ Kha thậm chí không sợ nàng hại mình, nhìn nàng đứng trên giường vừa ngang tầm tay nên vui vẻ cởi bụng khuy áo lông của nàng.

Bị dọa như thế vừa bất ngờ vừa theo phản ứng tự nhiên nàng thu tay cổ ngăn áo bị cởi hết ra. Nàng buông tay đồng nghĩa với tấm khiên đồng nặng kia không ai cầm rơi thẳng xuống chệch bên trái một cú đau điếng.

Cũng là nàng làm chuyện ác hại người nên gây ông đập lưng ông. Cái khiến làm nàng choáng váng té phịch xuống giường. Đạt Kha cũng giật mình, bỏ ngay cái khiên đi chòm nhìn xem nàng.

Quả nhiên trán u một cục sưng đỏ không đến mức chảy máu lưng sợ thật là may nhưng nàng vẫn ngất mê mang. Hắn lại không nhìn được buồn cười vì nàng hậu đậu làm ra cái chuyện này. Công chúa như nàng gặp đúng việc mới bộc lộ ra hết con người thật, xem ra ngoài nét đoan trang bên ngoài nàng cũng hậu đậu quá.

Đạt Kha đưa tay vuốt nhẹ vết sưng. Nàng nhú mày, cả người động một chút làm xiêm y mở bung có dịp lộ ra. Hắn nhìn dây yếm hồng tuột nhẹ, lộ ra hết nửa mông miên nhũ tròn trĩnh trắng nõn.

Chết tiệt! Ban nãy hắn định trêu chọc nàng thôi không thể muốn làm bậy thật chứ? Đạt Kha đưa tay nâng người nàng định cho nàng nằm ngay ngắn thì áo lằn nửa phong phanh thêm một chút.

Không hiểu sao hôm nay nhìn một nữ nhân ngất thôi lại khiến hắn thật nôn nóng một chút trong người. Ngắm nhìn vương phi của mình rồi suy nghĩ chốc lát, Đạt Kha chỉ thở dài thầm nghĩ suy làm chi thật vợ vãn, nàng muốn giết hắn thì hắn thưởng thức nàng một chút cũng đáng mà.

Vậy là Đạt Kha chòm người hôn nhẹ lên cổ nàng xuống dần ngực. Tuy Sở Doanh ngất nhưng cơ thể vẫn phản ứng lại một cách vô thức làm hắn cười há miệng cắn nhẹ lấy ngực nàng khi chính nàng tự cong người dâng ỉnh. Xem như là tạm hôm nay hắn nổi hứng nhất thời không kịp tìm ai thay thế nàng, sau này bù lại hắn sẽ càng cho nàng giết hắn lúc nào tùy ý.

Cả đêm cuối xuân trôi qua thật nhiều phiền phức. Khi tỉnh dậy nàng sẽ chính thức đối đầu với hắn không cần e ngại hay lo sợ gì nữa cả tuy nhiên cũng không biết chắc nàng có thể thành công hay không đây?

- Hết hồi 3 -

5. Chương 4

Ngồi bật lên, Sở Doanh lập tức ôm vết sưng nhỏ trên trán mình còn khá ê ẩm. Tay xoa xoa, nàng đưa mắt trông lại lều lớn của đại vương. Đạt Kha đã đi bỏ nàng lại như lần trước. Đêm qua nàng ngủ ở lại đây luôn sao?

Bị hắn phát hiện hết rồi tuy có nhẹ lòng nhưng càng khó ra tay vì hắn đã có sự phòng bị. Dù sao chuyện đến nước này nàng sẽ tùy cơ ứng biến.

Sở Doanh kéo chăn qua định xuống giường, mới nhận thức lại trên người nàng... không manh áo. Rồi nàng múm môi rút người kiểm tra lại quả nhiên có dấu tích của tên khốn đó hành xử trên người mình, thậm chí hắn còn đem áo váy của nàng đặt cạnh đầu giường cho nàng khỏi vất vả tìm kiếm.

Sở Doanh tức đến không khóc nổi tự đập đầu vào gối mềm. Hắn ta dám nhân lúc nàng ngất mà làm bậy. Chuyện thế này không tức giận cũng thành tiên phạt rồi. Bây giờ công chúa đây không vì phụ hoàng hay là tất cả thần dân trong thiên hạ nữa mà vì chính bản thân nàng muốn chết Đạt Kha ngay lập tức. Giờ đây lí do và quyết tâm giết hắn càng rõ ràng trong nàng. Đại vương Liên Khiết chờ đó, Sở Doanh sẽ tiễn hắn xuống đạo chơi hoàng tuyền bằng mọi giá.

Mang tâm trạng thư thái kèm theo cục tức cháy rực, nàng bước ra khỏi lều của đại vương lập tức các phi tần của hắn xì xầm ngay. Lều của Đạt Kha xưa nay bất khả xâm phạm, nữ nhân của hắn chưa ai được lưu lại qua đêm cả.

- Dù có là vương phi cũng không thể tùy tiện vào lều của đại vương như vậy chứ!? - Hai phi tần nói nhỏ nhưng không tránh khỏi tai nàng. Sở Doanh ngừng lại đổi hướng đi đến.

Mấy phi tần khác nhìn chỉ giật mình, nàng bước đến chỗ hai phi tần có cao hơn mình nhưng nở nụ cười đoan trang đủ làm áp đảo tinh thần họ. Thân nàng là vương phi thua một người hơn vạn người cần gì phải sợ chứ.

- Sao hả? Muốn trách phạt ta sao, tiếc thay không thể phạt đại vương rồi. Cả đêm người nói không muốn rời xa ta thì ta biết làm sao chứ?

Nàng dễ dàng nói ra chuyện không có, dấu đêm qua hẳn dám làm bấy lúc nàng không nhận thức nàng tức muốn thổ huyết, song đó là chuyện cá nhân riêng tư của cả hai biết. Còn trước mặt đám nữ nhân hay ganh tị này nàng càng phải tỏ ra quyền lực của vương phi được sủng ái. Kẻ thù của nàng là Đạt Kha, nàng không muốn vì chuyện hậu cung đầu đá làm phân tâm.

Hai phi tần tức ghen không nói gì nhưng trừng mắt nhìn nàng. Sở Doanh đưa nhẹ môi miệng cười nhạt bước thêm một bước tự rút hai trâm ngọc trên tóc lại cài cho hai phi tần nọ như tĩ muội thân thiện. Cả hai người đứng cứng đờ nhìn nàng, dĩ nhiên họ và nàng chưa từng thân thiết hay nói chuyện qua trước đó...

- Tặng cho hai nàng đó xem như chúng ta thân thiết thêm một chút. Hai nàng nên nhớ ta đây chính là vương phi, đại vương là của ta! Hi hữu có ngày ta mệt mỏi không thể chăm sóc hầu hạ đại vương được may ra còn đến phần các nàng thế nên cẩn trọng miệng lưỡi... còn không ta trực xuất khỏi đây biết chưa?

Nói xong nàng nhẹ bước xoay đi phong thái vương phi cao quý không ai với kịp hay cản đường. Hai cô phi tần vừa run lên vừa ngậm tức, các phi tần khác cũng nhìn thấy không ngờ nàng không cam chịu như lúc đầu mới đến nữa. Giờ họ không dám khinh thường nàng nữa dù sao nàng là vương phi – vợ cả của đại vương quyền hành cai quản “hậu cung”, lỡ chọc nàng mà không được hầu hạ đại vương nữa lại khổ hơn.

Sở Doanh sau khi bị Đạt Kha vạch trần hết mưu tính không hiểu sao trong lòng nhẹ nhõm, cảm giác nàng có thể là chính mình không cần sống gò ép ngụy tạo nữa. Bọn phi tần đó sẽ không có cơ hội giành vị trí cạnh hần ta đâu vì nàng cần giết chết hần.

Nay xem như nàng chẳng còn gì để mất, nàng sẽ dốc toàn tâm trí liều mạng cùng Đạt Kha xem nàng hay hần chết thảm đây!?

Trời bắt đầu vào hạ nhưng không khí thảo nguyên vẫn tươi mát không thay đổi nhiều. Cảnh vật yên bình, con người hòa hợp với thiên nhiên, động vật ngoan ngoãn thuận theo dẫn dắt của con người chỉ ăn cỏ ngoan ngoãn trên những ngọn đồi quanh khu vực cụm lều.

Một ngày tuyệt vời như thế lại khiến tiểu Lộ – tì nữ riêng của vương phi một phen kinh hoàng khi thấy nường nường của mình tò mò phá cung tên.

Sở Doanh chọn một trường cung nhỏ vừa sức tay, khi còn bé nàng hay theo xem các hoàng huynh săn bắn nên không đến nỗi vô dụng. Tiểu Lộ càng cố gắng lên trông nàng đặt tên lên thử nhắm bắn thật...

- Không được! Nguy hiểm lắm nường nường ơi!

- Gì mà nguy hiểm, đâu có ai cầm cung tự bắn mình đâu tiểu Lộ!? - Nàng trả lời thật thà không muốn cái gì tiểu Lộ cũng lo ình như thế. Nhưng con tì nữ đâu phải lo cho nàng bị thương, tiểu Lộ nói như muốn khóc năn nỉ ngăn nàng.

- Ý nó tì là nguy hiểm cho người khác cơ nường nường!

Sở Doanh chẳng thêm để ý tiểu Lộ, nàng phải tập trung tìm thêm vũ khí để còn giết Đạt Kha nữa chứ. Lần trước dùng dao với hần, thân thủ hần quá nhanh, vả lại nếu tấn công gần và trực diện nàng không thể nào tổn thương dù là móng tay hần nói gì kết liễu đời hần.

Chính vì thế dùng cung bắn từ xa là tốt nhất. Thế là vương phi cứ dọa tiểu Lộ và đám cung nữ theo hầu bằng mấy phát tên bắn lung tung. Nàng mãi tập bắn không thêm chú tâm từ ngoài có một đoàn người lớn đi đến.

Đoàn người ngựa hơn 30 người khá đông dừng lại bên ngoài. Dẫn đầu là một nam nhân tuổi còn trẻ, phong thái xuất chúng hơn người, thân cao lớn, trên gương mặt nhiều nét giống Đạt Kha. Lính nhanh chóng vào báo, Đạt Kha từ lều cũng ra đón.

Bấy giờ Sở Doanh nhìn thấy Đạt Kha đi ra thật là đúng lúc. Hướng từ nàng đến hần tầm hơn 50 bước chân trong phạm vi tầm bắn. Thế là cung nữ lại ôm má giật thót nhìn vương phi đặt tên, gương cung điều

hướng ngay hướng đại vương. Tất nhiên là nàng bắn thật rồi, hên xui hấn chết ngay tại chỗ thì còn gì bằng. Vị khách mới đến tiến lại Đạt Kha, hai huynh đệ chưa kịp mừng nhau thì mũi tên xé gió lao tới vun vút. Đạt Kha đưa mắt nhìn qua, vị khách cũng nhìn theo mũi tên bay xoẹt ngang qua trước mặt, giữa cả hai.

Phật! Tiếng tên đâm vào trong da thịt vang lên.

Sở Doanh nhăn nhó, nhìn hậu quả chỉ quãng cung tên tức giận lắm lắm rửa...

- Tức quá! Xém trúng rồi!

Đạt Kha dĩ nhiên biết người mà nàng nhắm vào là mình nên không giấu một chút vui nói ngay.

- Gì mà xém trúng hả? Nàng bắn hoàn toàn lệch có biết không?

Đạt Kha nói, tay còn trở vào phía bên kia tên lính đang đi tuần không may bị vương phi bắn tên trúng vào cánh tay nằm một đống. Sở Doanh nhìn thế hốt hoảng chạy lại. Ban nãy nàng nhắm chuẩn lắm mà tại sao lại có người xấu số chịu thay cho kẻ cần bị bắn trúng chứ.

Nhìn tên lính bị trúng tên khá nặng, mặt nhăn nhó làm nàng rưng rưng lệ. Nàng chẳng muốn ám hại ai ngoài Đạt Kha cả nay làm liên lụy người vô tội rồi.

- Huynh gì ơi có sao không?... ta thật xin lỗi... ta không cố ý bắn huynh đâu!

- Thuộc hạ không sao đâu nương nương! - Tên lính nhìn vương phi mắt phẫn lệ càng mang chút nét đẹp động lòng người nên ngơ ngẩn quên cả đau luôn.

- Sao lại không sao? Người chảy máu nhiều quá trời luôn...

Nàng thật không biết phải xử lí ‘hậu quả’ do mình gây ra làm sao, đầu óc loạn lên, cả người lúng túng không thấy tên lính đang nhìn nàng bỗng dưng tái mét mặt mày. Đạt Kha chỉ nhẹ nhàng liếc nhìn xuống, không cần nói hay thêm chút hành động nào cũng đủ trấn áp tinh thần tên lính đáng thương.

Vị khách vừa đến nãy giờ nhất mực chưa nói gì vì chút lộn xộn cũng phát hiện ra ánh mắt của Đạt Kha đang đe dọa tên lính. Tên lính sợ run, tên đâm ít ra còn sống chứ nếu để đại vương giết thì tiêu đời thật luôn vội lồm cồm đứng dậy không nằm một đống nữa...

- Nô tài đi chữa thương đây! Nương nương đừng có lo! - Nói rồi tên lính muốn chạy xì khói. Sở Doanh vẫn còn áy náy gọi theo.

- Chờ đã... có cần ta...

- Hấn chỉ là lính canh thôi, nàng có nhất thiết phải nhọc lòng quan tâm đến thế không?

Đạt Kha lên tiếng ngăn nàng làm Sở Doanh hậm hực trông lại. Nếu người bị thương máu me đầm đìa là tên đại vương này thì nàng đã cười khà khà rồi đâu cần lo. Giờ nhìn cái mặt tuấn mỹ của hấn nàng chỉ muốn bay lại cào mặt hấn cho bỏ tức.

- Đại vương không bị thiếp đây bắn trúng nên ganh tị hả? - Nàng nói cố tình chọc hấn nhưng Đạt Kha chỉ vui vẻ trả lời.

- Ủh... lần sau ta thật muốn nàng chọn ta làm bia bắn của nàng chứ đừng phí sức bắn loạn ra như thế tội cho thân dân của ta!

- Hôn vương còn làm ra vẻ tốt nữa hả?

Sở Doanh tức điên cổ lấy tay đánh hấn dẫu biết cũng chẳng có ích gì, lại còn giúp hấn cười vui vẻ như trò cười nữa. Nhìn cả hai như đùa giỡn ‘âu yếm’, vị khách im lặng nãy giờ mới khẽ cười lên tiếng.

- Đây hấn là tân vương phi rồi đúng không đại vương?

Giọng nói trang nhã, cử chỉ lịch thiệp ra dáng vương tôn quý tộc làm Sở Doanh trông qua nửa con mắt dung nhan nam nhân đó mang nét giống Đạt Kha là đoán ra đây hấn là một trong hai vị vương gia còn lại rồi.

Không chờ nàng phải đoán mò thêm, Đạt Kha cười nhẹ tay kéo nàng lại tiện thể giới thiệu ngay.

- Đây là tam ca của ta Đạt Khương. Nàng cứ gọi là tam ca như ta được rồi!

- Này giờ có tam ca ở đây mà muội thật vô ý quá!

Gã đại vương đờ ra vì nàng e thẹn nói ra dáng nữ nhân đứng đầu bộ tộc lắm. Đối với người vừa sinh ra đã làm công chúa như nàng thì lễ nghi không có vấn đề gì. Cho dù có căm ghét Đạt Kha nàng vẫn phải giữ thể diện của một vương phi chứ.

Đạt Khương nhìn nàng cũng cười nhẹ. Vị tam vương này nhìn sơ tổ chất cũng thâm hiểm không thua gì Đạt Kha đâu, ánh mắt xem ra không hiền như vẻ ngoài cổ biểu cảm.

- Cùng là người nhà, vương phi đừng đa lễ!

Đạt Kha nhìn thấy ánh mắt tam ca cứ quan sát nàng nên không nói gì thu tay kéo nhẹ Sở Doanh về sát mình. Nàng khó chịu biết có người lạ phải đứng gần hần nhưng ghét thật hời hợt...

- Thần thiếp đi được chưa hả đại vương? - Nàng nói nhẹ lại lên giọng hung hăng khiến hần cười khuấy trả lời.

- Tam ca ít khi đến thăm dĩ nhiên ta phải mở tiệc chúc mừng rồi, nàng là vương phi của ta càng không thể thiếu nha.

Vương gia Đạt Khương không nói gì nhưng mặt Sở Doanh đang chuyển xấu. Lần trước mừng vương phi gã đại vương này đã cho nàng ngồi một xó không đối hoài rồi nay tiệc này không biết hần sẽ giở trò gì. Dầu sao cũng chết, nàng liệu mình vậy làm tròn bổn phận vương phi cho vừa lòng thần dân thiên hạ, đồng thời có cơ hội giết Đạt Kha nữa chứ một mũi tên trúng hai con nhạn.

- Hết hồi 4 -

6. Chương 5

Các vương gia đều không phục và muốn giết chết Đạt Kha nhưng thần thái tam vương gia này xem ra vô cùng điềm tĩnh không làm trò gì bất kính. Nếu gã ta nhào tới giết ngay Đạt Kha hộ nàng có phải sướng hơn hay không?

Lều lớn được trải thảm lông trắng rất đẹp, trên đỉnh lều có lỗ thông gió có mái che nên các bộ than sưởi ấm rực than hồng nhưng không gây ngột. Các vũ động múa các điệu nhảy làm Sở Doanh say sưa nhìn chẳng để ý phải ngồi cạnh hần ta. Đạt Kha thì vui vẻ nói chuyện với Đạt Khương...

- Huynh không cần đích thân đến mời thì ta cũng sẽ đến mà tam ca!

- Tại huynh nghĩ là năm nay có lẽ sẽ khác mọi năm!

- Tất nhiên! Huynh đệ chúng ta mất đi một người chắc sẽ buồn chán lắm đây!

Nàng đưa mắt nhìn hai huynh đệ đó không có thiện cảm với nhau lại còn vờ như thâm tình lắm. Chuyện đại vương gia bị Đạt Kha giết chết rõ ràng làm cho hai vị vương còn lại rất e sợ. Sở Doanh không biết phải làm sao để báo tin nội bộ về cho phụ vương của mình được nữa.

Mắt vẫn buồn buồn nhìn điệu múa của người bộ tộc, nàng cảm ly lên uống lập tức ho sặc. Đạt Kha đang nói cũng xoay nhìn nàng cạnh bên và nghiêng người hỏi...

- Nàng sao thế? Rượu mà sao còn uống...?

- Khụ... sữa của thiếp đâu?

- Uống nhầm ly của ta rồi? Sao lại vô ý như vậy thật là ngốc mà!

Nàng nhăn mặt, không vì ho đã chữa lại hắt ta rồi dám nói bốn công chúa đây ngốc sao? Nhưng nàng phải công nhận rượu của người bộ lạc thật là khó uống làm nàng khó chịu luôn. Nàng không để ý ánh mắt của tam vương gia Đạt Khương rất kì lạ khi nàng được Đạt Kha quan tâm như thế.

Uống lại ly sữa tươi của mình, nàng mới nhẹ nhõm thì tam vương lên tiếng...

- Vương phi cũng sẽ đi chứ?

- Hơ? Đi đâu? - Nàng này giờ có chú ý hai huynh đệ họ nói gì với nhau đâu làm sao hiểu. Nhưng Đạt Kha đã thay nàng trả lời.

- Tất nhiên nàng ấy sẽ đi chứ! Cũng đã khuya rồi, tam ca nghỉ ngơi đi!

Sở Doanh chẳng hiểu gì đã bị ầm lên cao. Vì có vương gia và nhiều người ở đó nên nàng ngoan ngoãn cho hắt ầm đi. Tam vương nhìn theo cả hai, tay nâng rượu uống tự cười khẽ một mình.

Ra đến ngoài, nàng chưa kịp la thì Đạt Kha đã tự biết cho nàng xuống. Sở Doanh vì hắt biết chút ý tứ nên không nổi nóng, tự phủi phủi lại áo váy hỏi...

- Hồi này tam vương nói đi đâu là đi đâu thế?

- ... chết tiệt!!!

Đạt Kha đột ngột nổi nóng đá vào chuồng cừu có rào gỗ. Thanh gỗ to nhanh chóng gãy đôi. Mấy con cừu hoảng sợ nhanh chóng chạy đi khỏi phía đó. Sở Doanh cũng run run hết mấy con cừu nhỏ đứng nhìn hắt.

Hắt thở dồn, nét mặt và ánh mắt rất giận dữ. Ban này khi mang nàng ra ngoài rất là bình thường không hiểu hắt ta bị cái gì nữa..., nàng len lén nhìn cũng không chắc có phải do hắt bị say rượu hay không nữa nhưng không thể bỏ mặc hắt ta như thế một mình.

Khi vài giọt mưa lạnh buốt rơi xuống, Đạt Kha mới nhìn lên. Chuồng cừu trước mắt hắt vẫn gãy tại đó, lúc này đây hắt mới có thể thở dài ra. Nhưng phát hiện cạnh bên có người đang run rẩy vì lạnh Đạt Kha vô cùng bất ngờ. Sở Doanh tự ôm hai vai lại, rõ ràng không phải mùa đông nhưng phương bắc về đêm vẫn lạnh kinh khủng. Hắt lên tiếng hỏi nàng...

- Sao nàng còn ở đây?

- Người như thế thiếp bỏ đi sao được. Lỡ người nổi giận sang mấy con cừu thì sao... ư lạnh quá!

Đám cừu trong chuồng lớn vẫn còn rất sợ, dĩ nhiên Sở Doanh phải ở lại “bảo vệ” chúng. Đạt Kha thì nhìn má và hai bàn tay nàng đã đỏ tấy vì lạnh. Không gian tĩnh mịch, rét buốt cũng không thấm bằng cảm xúc của hắt lúc này nhưng nàng cứ ngồi đó cạnh bên hắt. Một kẻ muốn giết mình lại cùng ngồi đó với mình khiến Đạt Kha cười hơi đau. Nhìn nụ cười khổ sở của hắt không hiểu sao tim nàng đập trề mắt mấy nhịp, hình như tim nàng bị lạnh quá rồi...

- Ta như thế sao này giờ nàng không rút dao tấn công ta?

Đạt Kha nói làm thần trí của nàng tỉnh táo lại thốt lên...

- Đúng rồi!... ôi người thật ngu quá Sở Doanh!

Sở Doanh tự tức bản thân lấy hai tay gõ lên đầu. Thấy hắt ta kì lạ, ngồi như thế mà nàng còn không biết nhân cơ hội hiếm có giết hắt, chỉ biết ngồi cạnh thật ngớ ngẩn hết sức. Công chúa như nàng có lỗi với giang sơn xã tắc quê nhà quá.

Bỗng nhiên bàn tay to giữ tay nàng lại. Sở Doanh ngẩn lên liền hoảng sợ khi bị Đạt Kha kéo vào lòng hắt ôm lấy. Hắt ôm nàng thật chặt, ánh mắt nhìn xa xăm vô cùng khổ sở cần ai đó giữ tâm ổn lại. Nàng chỉ biết lúng túng vùng vẫy cố thoát...

- Bỏ ta ra! Muốn làm gì hắt?

- ... cho ta ôm nàng một lúc thôi có được không? ...Ngày xưa khi ta bị ức hiếp, nhu nhược chỉ biết khóc chỉ có một mình tam ca tìm và ôm ta như thế này... giờ đây ta đang nghĩ cái gì khi muốn giết huynh ấy hắt Sở Doanh?

Nàng sững sờ ra không cử động nữa, thân người cũng mềm ra trong vòng tay của hắn. Hắn gọi tên nàng , giọng nói từ vòm ngực lớn thốn thốc kì lạ.

Kẻ độc ác, giết người tàn nhẫn như Đạt Kha cũng có những cảm xúc như thế này sao?

Sở Doanh không ngờ đến, không nghĩ lại nghe những lời như nói ra tâm trạng của hắn... hắn làm nàng thần thờ, lúng túng không biết phải an ủi hay nói lời động viên nữa. Bờ vai của hắn đang run khẽ nhưng vẫn vững chắc mạnh mẽ. Có cảm giác như đây chỉ là vỏ rỗng che chở một tâm hồn đã hư tổn rất nhiều.

Hôm nay trên người Đạt Kha không còn mùi máu tanh, thay lại chỉ còn mùi hương nhẹ dễ chịu. Tay nàng ngần ngại cuối cùng cũng đặt lên tấm lưng rộng ôm lại nói...

- Ta cũng muốn tự do, trở thành một người bình thường như bao nhiêu người khác nhưng số phận vẫn đưa đẩy đến đây làm vương phi của huynh... nếu giờ lòng huynh mâu thuẫn cũng chỉ là tự làm khó mình. Dẫu có hi vọng sẽ có lựa chọn khác, kết cuộc vẫn không bao giờ có hai lựa chọn!

Nghe nàng nói, ánh mắt Đạt Kha mang chút đau đớn rồi khép mắt, dụi mặt vào mái tóc mềm của nàng lên tiếng...

- Phải!... ta đâu thể có chọn lựa khác chứ!?

- ... miễn đừng khiến lương tâm hối hận là được rồi!

Sở Doanh nói như lặp lại cho chính mình nghe. Thật sự chính bản thân nàng nhận nhiệm vụ đến đây làm vương phi và giết hắn, chính nàng không biết mình có hối hận hay không nữa. Nàng cũng rất muốn biết hạnh phúc là thế nào, nhưng hạnh phúc là thứ xa xỉ đối với một công chúa như nàng khi nhiều thân dân đều trông vào hi sinh của nàng.

Đạt Kha cảm thấy nàng co rúm trong tay mình. Trời đêm rất lạnh, lòng hắn đau lắm nhưng có nàng ôm trong tay như thế không hiểu sao bình tâm hẳn. Đạt Kha kéo nhẹ Sở Doanh ra, nhìn nàng rồi nhẹ nhàng hỏi...

- Nàng có hối hận không?

Sở Doanh dơ ra nhìn gương mặt nam nhân trước mắt mình. Nàng biết hắn đang hỏi về việc nàng chọn bên cạnh hắn với dã tâm xấu xa ám hại hắn. Nhưng tay kẻ nàng muốn giết đang ôm trọn lấy nàng. Nãy giờ chính nàng an ủi hắn nữa chứ... nàng điên thật rồi.

Sở Doanh vùng ra đứng thoái lui mấy bước. Người nàng vẫn run rẩy cảm giác được ôm lấy, hắn nhìn nàng ...

- Có gì mà hối hận!? Ta sẽ giết ngươi đồ ác độc!

Nói xong nàng cuống chân chạy đi. Nàng không thể thân thiết, không thể hiểu thêm người nàng muốn giết. Đối với Đạt Kha, nàng nhất định phải kiên định chỉ nghĩ đến chuyện lấy mạng hắn thôi.

Đạt Kha nhìn theo dáng nàng rồi lại nhìn xa xăm phía chuồng cừu. Bất giác hắn lại nhìn tay còn nắm vương chút mùi hương từ cơ thể nữ nhân. Môi hắn cười nhạt cũng không hiểu sao mình lại nói ra chuyện đó cho nàng nghe.

Sở Doanh ngồi trên giường nhìn tiểu Lộ thu xếp y phục ỳnh. Nàng mang chút tò mò hỏi tì nữ của mình...

- Lễ hội vui lắm sao tiểu Lộ?

- Tất nhiên là rất vui rồi nương nương. Các bộ lạc ai có điều kiện cũng sẽ đến cao nguyên trung tâm. Trong hội bán rất nhiều đồ, còn đốt lửa trại suốt bốn ngày đêm. Chưa hết đâu còn có các trò chơi... hihi còn dễ tìm ý trung nhân tại đó nữa ạch!

Xem ra tiểu Lộ rất phấn khích vì cái lễ hội đó. Lí do tam vương Đạt Khương đến là mời đại vương đến dự. Miễn cưỡng, nàng là vương phi cũng phải theo. Trong đầu nàng chỉ lo lắng không biết nơi đó có dễ giết chết Đạt Kha hay không thôi chẳng dám nghĩ mình có thể vui chơi.

Nhưng trông tiểu Lộ vui như thế nàng cũng hỏi lại...

- Muội chưa có ý trung nhân sao?

- Dạ chưa! Năm nay muội mới tròn 16 tuổi!

- Thế thì nhất định muội phải đi cùng ta để tìm ý trung nhân sớm sớm một chút rồi!

Sở Doanh mỉm cười thân thiết khiến cho tiểu Lộ ngơ ngẩn, sau đó trào lệ. Sở Doanh không hiểu mình đã làm gì khiến tì nữ của mình khóc như vậy thì con bé nắc nghẹn nói...

- Hic... nương nương cuối cùng cũng thật cười với muội rồi... nô tì mừng quá!

- Muội nói gì thế? Ta luôn cười mà, mau nín đi!

- Không... lúc vừa đến nương nương trông rất buồn, tự cô lập mình một mình cô độc. Giờ thì người bình thường vui vẻ rồi!

Nàng cũng ra không ngờ cô bé tì nữ lại rất chú ý quan sát cảm xúc của mình như vậy. Ít ra tại phương bắc này cũng còn có một người quan tâm nàng làm Sở Doanh vui lắm. Nàng nắm lấy tay tiểu Lộ môi cười nói thân thiết như tì muội...

- Cảm ơn muội! Lần này ta sẽ giúp muội tìm được một nam nhân thật tốt!

- Hi... nô tì cảm ơn nương nương!

Cả hai cùng cười với nhau. Có ai đó tâm sự thật là tuyệt, khi còn là công chúa nàng thậm chí không có lấy một tiểu muội thân thiết. Tuy phải ở nơi đáng ghét này nhưng tìm ra một người chia sẻ cảm giác được bù đắp rất nhiều.

Đột ngột cử lều phát lên, Đạt Kha đi vào nhìn thấy ngay nụ cười của nàng. Nhưng khi nàng xoay qua thấy hẳn lại ngừng lại nụ cười tươi. Cả hai nhìn nhau, một thoáng cứ như vừa mới gặp lại lần đầu sau khi chính hẳn phát hiện ra hết mưu kế của nàng, còn nàng đã nhìn thấy phần tâm hồn mềm yếu tổn thương trong hẳn. Giữa nàng và hẳn mọi thứ mưu kế, âm mưu xấu xa đều bị bỏ hết lại phía sau rồi.

- Hết hồi 5 -

7. Chương 6

Cả hai nhìn nhau, một thoáng cứ như vừa mới gặp lại lần đầu sau khi chính hẳn phát hiện ra hết mưu kế của nàng, còn nàng đã nhìn thấy phần tâm hồn mềm yếu tổn thương trong hẳn. Dáng vẻ phong độ này của hẳn không làm nàng quên lúc hẳn suy sụp chỉ vì tam ca như thế nào.

Nàng xoay đi không thèm nhìn đến Đạt Kha nhưng hẳn vẫn lên tiếng nhẹ nhàng...

- Xong chưa? Đi thôi!

- Có thể cho tiểu Lộ theo không đại vương? - Sở Doanh lên tiếng, lần đầu tiên xin ý hẳn.

Hẳn thì ngó ra ngay, sau đó nhanh chóng nở một nụ cười khá dễ thương thấy sâu má lúng đồng tiền. Đó chính là điểm thu hút nhất khi đại vương cười nhưng Sở Doanh chỉ cố hít sâu vẫn giữ được sự bình tĩnh nhất.

- Tất nhiên là được! Tì nữ của nàng có cần xin ta như vậy không vương phi của ta!? - Trông nàng có vẻ muốn thông trị, kiêu kì như vậy nên hẳn không hề nghĩ nàng lại đi xin chuyện cón con thế này. Nàng đáp lời ngay.

- Sau này thiếp tự ý làm chuyện không xin phép người thì đừng có hối hận nhé đại vương của thiếp!

Đạt Kha nheo mắt thích thú kiểu trả lời của nàng.

- Hối hận vì chút niềm vui của nàng thì chắc ta sẽ không vậy đâu tiểu Sở!

Giọng điệu của Đạt Kha mang chút trêu chọc. Có lẽ hẳn bị cái gì ở đầu mới như vậy. Nhưng không hiểu sao nàng chỉ cảm giác ớn lạnh khi hẳn lại tỏ ra trêu đùa với mình. Nàng cố không vì chút lời nói của hắn mà xao động, vẫn cố cải lại...

- Gì mà tiểu Sở chứ?

- Thế thì ta gọi là Sở Sở nhé! Đi thôi Sở Sở !

- Không... thiếp bận đi chung với tiểu Lộ rồi! Bỏ ra đại vương!

Nàng vùng vẫy vẫn bị hắn vác lên vai mang đi không trân trọng. Đạt Kha thì trông có vẻ rất hứng khởi khi đem nàng đi kiểu vậy. Sở Doanh nếu biết trước an ủi sẽ khiến hắn đùa dai như thế đã sớm bỏ mặc hẳn ngồi với mấy con cừu rồi.

Nhưng nàng cũng thật không ngờ loại người tàn nhẫn như Đạt Kha cũng có bộ mặt ưa đùa dễ thương như vậy. Càng lúc nàng càng muốn biết thêm về hắn. Dù gì kẻ khó đối phó như hắn nàng cũng chưa giết ngay được thôi thì cứ khám phá thêm vậy.

Sở Doanh uể oải đã dựa vào lòng hắn ngủ ngon lúc nào không biết. Chuyển đi khá xa làm nàng ngồi trên ngựa rất mệt. Cũng do Đạt Kha nhất định bắt nàng đi chung ngựa chứ không cho ngồi xe.

Và bàn tay bệu lấy má khiến Sở Doanh sượng tỉnh...

- Dậy xem nè Sở Sở!

- Uh... không phải Sở Sở mà!

Nàng dụi dụi mắt nói rồi vội mở to để nhìn cả bình nguyên đang rực rỡ màu hồng tím nổi bật trên nền xanh bất tận. Các khóm hoa mọc ang sặc tím dễ thương. Động trong gió hương thơm dịu tràn ngập cô cùng khoan khoái. Công chúa như nàng chứ từng được nhìn thấy cảnh tượng tự nhiên nào đẹp đến như vậy, thật muốn nhảy xuống xem gần ngay.

- Đẹp quá! Thật là nhiều hoa. Hoa này là hoa gì thế?

Nàng xoay hỏi mới nhận ra mình đang dựa vào ngực hắn ta nên bối rối né liến. Miệng muốn giết hắn mà gần gũi như vậy có chút không đúng. Dù cố để mọi ng nhìn thấy cả hai là đôi phu thê hòa hợp nhưng lúc nàng nào cũng phải giữ ý tứ, cùng khoảng cách với hắn.

Đạt Kha thấy hàng động của nàng rất thích thú mạnh tay kéo nàng lại dựa vào mình.

Tim nàng xém chút đập không nổi, thật sợ cảm giác bị hắn ta ôm. Đạt Kha nói cho nàng biết.

- Là hoa phi yến. Mùa này là mùa hoa nở đẹp nhất trong năm.

- Vậy sao?

Sở Doanh lại đưa mắt nhìn hoa không hay hắn vẫn rất thích thú nhìn hành động của nàng. Cả hai đi chậm lại cho nàng ngắm hoa không hay tam vương gia đã lặng quan sát thấy hết rồi.

Lễ hội rất đông vui, mọi người từ xa đến mang theo rất nhiều thứ để trao đổi. Sở Doanh như cún con lần đầu được ra ngoài nên thập phần hớn hở xem mọi thứ. Mọi người hành lễ khi thấy cả hai ngay.

- Tham kiến đại vương! Vương phi!

Đạt Kha mỉm cười dừng ngựa và đỡ lấy nàng xuống. Sở Doanh đành chịu trong tay hắn vì phải giữ dáng vẻ quý phái của vương phi cạnh đại vương. Mắt nàng khẽ tò mò bên trong mọi người làm gì đông vui như thế nhưng không dám đi. Đạt Kha nói...

- Tất cả không cần đa lễ! Vương phi của ta muốn xem chợ phiên!

Mọi ánh mắt đều nhìn sang nàng đứng tựa vào đại vương vô cùng mạn nông, sau đó vui vẻ ai về chỗ nấy không cung kính quá nữa.

Nàng được dắt đi, nhìn quanh vui vẻ không để tâm chính là hắc ở bên nàng. Lính đi từ từ phía sau cho nàng cảm thấy thoải mái. Ở đây bán từ da cừu, áo quần, nồi đất cho đến các dụng cụ đơn giản. Nàng là công chúa ở trong cung một đời thật rất thích thú.

Nàng cầm xem vài mẫu trang sức bạc lên. Đạt Kha thấy vậy nói...

- Thích thì lấy đi!

- Oh... thiếp không mang theo ngân lượng!

Sở Doanh nói ra thật khốn khổ bởi thân là vương phi cao cao tại thượng nhưng nàng chưa biết ngân khố của hắc giấu ở đâu. Nếu đem so ra nàng chính là cá chậu rồng son với túi rỗng không. Đạt Kha vui vẻ nói ngay.

- Chợ phiên không dùng tiền, chỉ cần trao đổi hàng tương ứng giá là được rồi!

Nói rồi hắc lấy trong người ra một đoản đao cần ngọc, cán mạ vàng vô cùng tinh xảo đôi phu thê già trưng trang sức. Họ sững ra nhìn con dao không những quý lại còn là của đại vương nên run run. Sở Doanh cũng hồi hộp chờ chẳng biết sẽ đổi được không thì cuối cùng ôm về toàn bộ số trang sức hai người họ bày ra.

Trông nàng vui vẻ ôm cả rổ, hắc nói...

- Con dao của ta vẫn còn rất đáng giá so với số bạc này!

- Dao dùng làm gì chứ? Có những thứ này không phải hữu dụng hơn sao?

Đạt Kha nghe thế cũng phải suy nghĩ kỹ lại dao và trang sức thứ nào quan trọng hơn nha.

Nàng về lều cho đại vương, tuy không lớn như ở đại bình nguyên nhưng rất tuyệt rồi. Đồ trang sức ra, nàng cùng tiểu Lộ tha hồ thử trang sức và cười khúc khích với nhau.

Dù biết đây toàn là thứ do hắc ta đổi cho nhưng nàng vẫn không thấy ngại. Thân làm phu quân thì cũng nên mua cho thê tử nhiều trang sức như thế, huống gì phu quân nàng là đại vương cơ chứ.

Mãi đến trở chiều nàng mới bước ra ngoài và biết được Đạt Kha đã ở đâu suốt cả chiều. Hắc lao đến chộp lấy tay nam nhân đó kéo ngược vòng ra sau khóa tay đè ép khụy xuống. Mọi người náo nhiên chen nhau xem đầu vật. Và dĩ nhiên đại vương chiến thắng tuyệt đối.

Đạt Kha cười tươi buông tay đứng dậy, hắc ở trần, cả người lấm lem đất vẫn cười trông không giống đại vương lấm. Thậm chí lúc này khiến nàng không nhớ nổi bộ dạng xuống tay giết người tàn ác của hắc nữa.

Lòng nàng khẽ khó chịu, không hiểu sao càng gần càng hoài nghi không nhớ rõ sự tàn độc thâm hiểm có thật tồn tại trong hắc. Nhìn thấy nàng, Đạt Kha giơ tay quệt ngang mồ hôi làm đất lấm lem trên má. Nhìn hắc lúc này thật là lỗi thời, không chịu được, nàng cũng bước đến giơ khăn lụa ra lau vết đất.

- Cả người toàn đất thế này người đi tắm ngay đi!

- Ăn rồi ta tắm luôn! - Hắc đứng yên cho nàng chùi vết dơ trên mặt mình, bộ dạng cũng rất thoải mái như cử chỉ quan tâm gần gũi của nàng thế này.

- Dơ thế này còn muốn ăn sao? Tắm rồi hãy ăn!

- Nàng rõ rắc rối vương phi của ta!

Đạt Kha cười nói vì sự khó tính của nàng. Ai nhìn cũng thâm nghĩ tình cảm của đại vương và vương phi thật là tốt. Nhưng nàng biết Đạt Kha đang cười như thế, hắc cười bất cứ lúc nào gặp ai nhưng có nụ cười nào là thật lòng hắc ta cả. Loại người như hắc thật là đáng sợ, không trách sao nàng chẳng lúc nào thêm cười đáp cả.

Khi hắc chịu đi tắm thay y phục, nàng ngần ngừ không biết có nên quăng luôn cái khăn lụa nợ đi hay không thì tiểu Lộ đã mơ màng...

- Nương nương và đại vương thật là ngọt ngào!?

- Ngọt ngào?

Sở Doanh nhúu mày nghe không lọt tai tí nào vì cả hai đơn thuần dè chừng, lợi dụng để ở gần nhau thôi làm gì lại có thể ngọt ngào chứ. Tiểu Lộ tuy nhỏ tuổi hơn nàng nhưng phục vụ trong hậu cung của hần cũng đã lâu mới nói với nàng.

- Đại vương không đối xử với phi tần như thế bao giờ cả tại nương nương không biết thôi!

Giọng điệu tiểu Lộ lại sắp ca ngợi đại vương nữa đây khiến nàng bước về lều. Nghĩ đến hần nàng chưa từng có chút hảo cảm nên nói...

- Phải rồi! Hần chỉ cần ngủ với họ thôi cần gì đối xử kiểu này kiểu kia! - Đặc biệt là với loại vương phi muốn giết chết hần thì hần cần đề phòng hơn là đúng rồi. Nhưng tiểu Lộ lắc đầu nói.

- Các phi tần do bỏ lỡ lập cho chưa ai được hầu hạ đại vương lần thứ hai cả nên họ không ai dám hống hách vì lo sợ mất địa vị đó trong tộc!

Lần này thì Sở Doanh có bất ngờ thật, lòng tin không nổi nha. Kể như hần ta lại không động đến đám phi tần hấp dẫn đó sao. Nàng hơi tò mò suy nghĩ không biết có phải Đạt Kha bị bệnh nan y khó nói nào mới như vậy không? Nếu hần bệnh thì sao nàng đã hai lần...

Nghĩ đến bản thân mình, nàng không dám suy tư tiếp nữa. Chuyện nàng cùng hần những hai lần suy đi nghĩ lại ra sao nàng vẫn rất tức giận tuy nhiên mặt chưa gì đã nóng lên nói băng quơ đáp lời tiểu Lộ.

- Muội nói khó tin quá!

- Thật mà nương nương. Khi còn là vương tử, đại vương còn chưa lập cả thị thiếp nữa kìa. Có lẽ vì người rất quan tâm chuyện chính sự nên mới vậy.

Lời tiểu Lộ làm nàng bắt đầu suy nghĩ mông lung nhiều về hần ta nữa rồi. Đạt Kha là loại người phức tạp nhất nàng từng gặp, từng này qua gần bên cạnh nàng càng không hiểu hần thêm chút nào. Nhưng chuyện tình cảm của hần không hiểu sao khiến nàng rất cảm động, tò mò.

Tay nhìn chiếc khăn lụa đã lấm bẩn, nàng lại tiếc chút gì đó không vứt đi như đã định. Lòng Sở Doanh tự hỏi có thật Đạt Kha chưa từng trao lòng ột nữ nhân nào hết hay không?

Nàng tập trung vấn đề ăn là chính thôi mặc kệ gã đại vương đang ngồi cạnh bên mình. Trước mặt vương gia Đạt Khương và bồ lão, Đạt Kha lúc nào cũng tỏ ra vui vẻ đối trá khi sau lưng thầm dọa dẫm nhau thật là mệt mỏi.

Nếu là nàng thì ghét nhau cứ tỏ ra mặt luôn cho rồi cần gì khổ sở như thế. Các vương gia cứ hòa nhau lao đến giết chết Đạt Kha thay nàng có lẽ nàng đỡ cực hơn bây giờ rồi.

Tiệc kéo dài, cả ngày đi xa đã làm nàng khá kiệt sức, ngồi ăn no như vậy nàng càng mở mắt không nổi. Đột nhiên tay Đạt Kha chạm nhẹ kéo nàng sát vào người hần khiến nàng giật mình như sét đánh trúng, cả người co rúm lại ngay khi hần nói nhẹ vào tai...

- Nàng về ngủ đi, ta uống hết mới về!

- Được không? - Thật sự nàng cũng không muốn chần chờ lâu hơn không tiệc này nhưng vẫn phải giữ toàn phẩm giá của một vương phi không rời bước khỏi đại vương của mình.

- Ta nói sao mà không được chứ!?

Giọng điệu Đạt Kha khá tự tin nhưng hoàn toàn chính xác. Ở đây lời hần không có quyền nhất thì còn ai nữa. Dù sao nàng cũng buồn ngủ lắm rồi nên nhẹ nhàng đứng lên không quên cười mỉm trang nhã với tam vương gia rồi lui về trước. Đạt Kha nhìn theo dáng nàng khuất ở cửa lều mới xoay cười, uống tiếp với mọi người.

Về đến lều, tiểu Lộ giúp nàng tịnh thân thay xiêm y. Sở Doanh ngáp nhẹ xoay người nhìn giường ấm mới sực nhớ ra một chuyện quan trọng. Nàng rụt rè hỏi tiểu Lộ ngay...

- Lều của muội to không?

- Vừa đủ một người thôi có gì không nường nường?

- Àh không... ngủ ngon tiểu Lộ!

- Nường nường cũng ngủ ngon nhé!

Tiểu Lộ vui vẻ lui ra cho nàng nghỉ ngơi không biết tâm trí Sở Doanh rối bời. Cái lều thật to và yên tĩnh, nàng vội hít một hơi lạnh rồi trèo lên giường nằm nhắm mắt, trong lòng nghĩ chỉ cần ngủ trước khi Đạt Kha trở về là ổn thôi.

Nhưng có thể nào hẳn cũng sẽ vào ngủ chung với nàng. Sở Doanh thật hận kẻ sắp xếp cho đại vương và vương phi ngủ chung thế này quá.

Thế là nàng lại bật dậy lấy áo choàng sau đó lén lút đi ra ngoài tìm lều của tiểu Lộ. Trốn qua đó ngủ chật chội không thoải mái còn đỡ hơn là ngủ sung sướng dễ chịu với kẻ nàng muốn giết.

Chân nàng bước trên thảm cỏ ẩm sương đêm, khí lạnh làm đóng băng vài giọt nước lấm tấm trắng như sương muối. Nàng ngược mắt nhìn ra phía bên đồi có rất nhiều lều nhỏ vẫn còn sáng đèn. Hương hoa phi yến khiến tâm nàng thật tĩnh lặng. Chân nàng dừng lại nhìn cảnh, phút giây bình yên hiếm hoi này từ khi nhận nhiệm vụ phụ hoàng giao làm nàng thấy thật hạnh phúc.

Bỗng nhiên từ sau có một bàn tay đột ngột bịt miệng kéo ngược nàng đi. Sở Doanh sợ hãi, la không được đành liều mình vùng vẫy. Nhưng thân người bắt nàng có chút quen thuộc về vóc dáng khiến nàng ngần nhìn lại và sững sờ tròn mắt nhìn ra chính là...

- Hết hồi 6 -

8. Chương 7

Bỗng nhiên từ sau có một bàn tay đột ngột bịt miệng kéo ngược nàng đi. Sở Doanh sợ hãi, la không được đành liều mình vùng vẫy. Nhưng thân người bắt nàng có chút quen thuộc về vóc dáng, cả bàn tay dường như cũng có một chút nường nhẹ không cố ý làm nàng đau. Thầm nghĩ nếu là kẻ xấu sẽ không như vậy nên nàng bình tĩnh bớt và ngần nhìn lại.

Quả nhiên chính là Đạt Kha đang giữ lấy nàng, ánh mắt hắn tập trung quan sát bên ngoài khi cả hai đã núp khuất sau một căn lều vải.

Sở Doanh thật sự có chút bức mình không biết hắn đang giữ trò gì lại làm thế này nhưng ngoài kia có hai gã nam nhân bộ dạng mờ ám loay hoay nói với nhau.

- Đâu mất rồi!? Rõ ràng mới vừa rời khỏi lều sang hướng này mà!?

- Chia nhau tìm đi!

Hai người đó tách ra đi tìm xung quanh dường như là tìm bắt nàng. Lòng nàng lúc này còn run sợ hơn cả lúc bị Đạt Kha dọa ban nãy kéo nàng núp đi. Nàng chẳng biết là ai lại có thù oán với mình và lí do lại làm thế thì đã bị ầm cao lên. Đạt Kha nhanh chóng mang nàng trở về lều lớn của cả hai.

Đến nơi an toàn, nàng vội ngồi vỗ nhẹ ngực thở phào, tim vẫn còn đập run nói...

- Hai người đó muốn bắt thiếp hả? - Nàng hỏi, Đạt Kha trông có vẻ vẫn rất bình tĩnh đáp lời.

- Ủhm... ta biết tam ca nhất định sẽ làm như thế với nàng!

Sở Doanh bất ngờ khi nghe người muốn bắt nàng lại chính là vương gia Đạt Khương. Nàng tự ôm hai má mình lại thẩn thốt...

- Tam vương sao lại làm thế?... hay là vì nhan sắc, hèn gì thiếp thấy hắn cứ nhìn thiếp hoài...

Ánh mắt Đạt Khương mờ ám không thẳng thừng tà ác như Đạt Kha. Đạt Kha nghe nàng nói, tay đang cởi áo choàng ra cũng phải giật mình nói ngay...

- Nhan sắc sao? Nàng quả là bị bệnh công chúa rồi! - Hắn ám chỉ mấy cô công chúa hay kiêu kì, tự phụ như thế. Chất giọng mang chút kinh bỉ của hắn làm nàng nháu mày nhăn mặt trả lời cộc cằn.

- Chứ không phải sao? Thiếp chính là công chúa, lại còn là mỹ nhân ai ai cũng công nhận đó!

Giọng điệu của nàng khiến Đạt Kha không sao chịu được phải phì cười ngay. Nàng chính là xinh đẹp không ai phủ nhận nhưng tự nói ra như vậy có chút buồn cười. Hắn cũng không muốn cãi nhau với nàng vì chuyện nhan sắc nữa nên nói thẳng.

- Hắn tưởng ta yêu nàng thế thôi!?

Đạt Kha tiếp tục ngồi xuống cởi giày, nói rất thoải mái nhưng không biết đã làm mặt nàng đỏ ửng lên ngay, tim cũng đập lung tung. Nàng không ngờ Đạt Kha nói yêu nàng lúc này. Thật là quá bất ngờ và khó tiếp nhận làm cho nàng không biết làm sao.

Hắn xoay lại mới phát hiện ra nàng đang có sự hiểu lầm nghiêm trọng nên tiện tay lấy áo choàng gần tay ném tung vào đầu nàng...

- Ta nói là tam ca tưởng vậy thôi chứ không phải thật đâu. Nàng nghĩ sao ta yêu nàng chứ?

Cái gã đại vương khốn khiếp ác độc này thật biết cách làm Sở Doanh nhục mặt. Hắn không yêu nàng thì thôi, nàng mừng gần chết rồi, cần gì nói lớn như sĩ vĩ nàng thế không? Dù tốt hay xấu nàng đây vẫn là công chúa – kiêu vương phi cao cao tại thượng nên hất cằm không cam chịu...

- Hừ!? Thiếp có sống đến khi chỉ còn người là nam nhân trên đời thì thiếp cũng không thèm yêu người đâu đại vương của thiếp!

Bộ dạng của nàng thế này mới chính là cô công chúa muốn thích sát hắn, do thế làm tâm trạng Đạt Kha rất vui. Hắn cười đáp lời ngay...

- Nàng mạnh miệng quá đó! Sau này nếu lỡ nàng yêu ta thì đừng trách ta sẽ chọc ghẹo nàng!

Hắn nói dường như không suy nghĩ gì nhiều hay ám chỉ ẩn ý gì sâu xa nhưng không hiểu sao Sở Doanh vẫn thấy rất chột dạ. Quan hệ của cả hai có thể yêu nhau được không nhỉ?

Nhưng vừa nghĩ mông lung như thế nàng đã nằm phịch xuống cho đầu va vào gối mềm để bản thân tỉnh ra. Làm sao nàng có thể có tình cảm với người nàng muốn giết. Thậm chí hắn ta còn biết hết âm mưu của nàng, càng không thể nào có chuyện đáp lại. Nhưng nếu may ra nàng giết được Đạt Kha sớm một chút cũng sẽ không phải lâm vào cái cảnh yêu đương tình cảm gì với hắn ta đâu.

Chợt nàng lại thôi suy nghĩ chuyện vợ vẫn mới hỏi hắn...

- Tam vương tưởng thế nên định dùng thiếp làm điểm yếu của người hử?

- Phải! Tại ta sơ ý cũng đã quan tâm nàng trước mặt hắn nên thế!

Đạt Kha trả lời như vậy, lòng nàng lại ngốc nghếch rộ lên chút cảm giác tò mò nôn nóng...

- Ta... ta có ý đồ xấu với huynh như thế mà... vẫn quan tâm sao? - Nàng giả vờ xưng hô ngọt ngào nữa để xem ý hắn thế nào khi biết rõ nàng không chút gì thật lòng muốn làm vương phi của hắn. Nhưng trong tâm nàng thật ra cũng có chút mơ mộng khờ dại. Tuy nhiên Đạt Kha rất thẳng thắn đáp.

- Chính vì nàng mưu tính giết ta lại cạnh bên ta hằng ngày nên ta buộc phải “quan tâm” nàng để không bị hại chết có đúng không vương phi!?

Sở Doanh lại bị ất hừng. Nàng ngồi lại trên giường, chun mũi nói lại...

- Thế thì thiếp cứ giả vờ cho tam vương gia bắt để hắn ta hại người nè đại vương đáng chết!

Đạt Kha nghe thế không những không chói tai, lại còn cảm thấy nàng xấu xa đến mức không chút gì đáng sợ nữa. Hắn này giờ đã cởi bớt xiêm y rườm rà bên ngoài ra nhưng nàng mãi lo nói chuyện không để ý. Đạt Kha cười nói...

- Hắn cũng sẽ hại nàng. Nàng không thể giết ta trực tiếp thì có cần ngốc nghếch nhờ tay kẻ khác hại luôn cả mình như thế không?

- Miễn sao hắn ta giết chết được người là tốt rồi!

Đạt Kha cười trong bụng vì chuyện nàng nói giết hắn xem ra suy nghĩ vẫn còn khá đơn giản. Tay hắn tắt ngang tiêm đèn làm bóng tối bao trùm căn lều thức tỉnh Sở Doanh.

Giờ đây nàng nhớ ra lí do mình rời lều tìm sang ngủ với tiểu Lộ rồi. Lều tối, nàng chẳng thấy gì nhưng vẫn cố tìm đường trèo xuống trốn đi vì không muốn ngủ cùng Đạt Kha. Nhưng đột ngột bàn tay to của hắn giữ cứng cổ chân thon của nàng lại. Nàng hoảng hồn xoay người muốn gỡ tay hắn ra thì Đạt Kha đã chồm lên cởi y phục nàng mất rồi.

Tim nàng đập liên hồi vì đụng chạm của hắn thật dễ đoán ý muốn của hắn trên người lúc này...

- Không... không được!

Vừa nói nàng vừa bối rối thoái lui đến sát mép giường hệt tay, cả người xém té nhào ra sau thì hắn đã kéo ôm lại. Giọng hắn lúc này nghe thật rõ và trầm vang làm sao.

- Dù nàng cài bẫy thì ta cũng sẽ đến cứu nàng khỏi tay tam ca. Ta biết nàng muốn giết ta nhưng nàng rất thành thật... ta thấy ít ra biết chết vẫn tin vào nàng còn hơn cả ngày bên bọn người phục thù ta nữa Sở Sở!

Màn đêm sâu thẳm, giọng Đạt Kha nghe vừa xa lạ vừa quen thuộc từ bao giờ đối với nàng. Hơi thở của hắn mang chút men nồng, có lẽ chính vì đang say hắn mới như thế này song nàng để cho áo tuột khỏi người mình không một hành động kháng cự.

Trong đầu nàng lúc này tự hỏi có phải là hắn không tin tưởng bất cứ ai nên mới không quan tâm gần gũi một nữ nhân nào cả. Nếu không có phi tần nào cùng hắn trải qua hai lần thì nàng là gì chứ?

Sở Doanh thật sự tò mò muốn biết, muốn hiểu hết về hắn lại một phần sợ hãi nếu như bản thân biết quá nhiều.

Nếu nàng ngày càng dấn sâu, hiểu hết về hắn có lẽ sẽ quên mất những gì tàn nhẫn hắn đã làm khiến nàng muốn giết chết hắn. Đạt Kha lúc này bên nàng không mang mùi máu tanh, cứ chỉ không tàn bạo, cứ thế sớm muộn nàng cũng sẽ lẫn lộn đầu chính là con người thật của hắn.

Lúc hắn hôn lên người nàng, vòng tay vuốt ve thân nàng thì chính nàng cũng đã mê muội không còn nhớ những gì cần làm vì nhiệm vụ được giao. Nàng cảm nhận rõ hơi thở của Đạt Kha cũng đang dồn dập không khác gì mình. Phần cơ thể hắn sớm chôn vùi trong người nàng đem cả hai gần gũi hơn lời nói cảnh giác lẫn nhau.

Hắn một tay giữ lấy bên bờ ngực non mềm, đè nàng nằm yên xuống giường, một tay giữ lấy bên đùi thon không cản trở hắn. Dầu lúc này nàng không nhìn thấy rõ nhưng tư thế này vẫn cảm nhận rõ khiến nàng xấu hổ, tay giữ lấy cánh tay hắn khi nghe nóng thiếp của hắn thay phiên ra vào sâu trong hoa huyệt nhạy cảm.

Thân người hắn cường tráng, sức mạnh tràn đầy lại rất uyển chuyển từng nhịp đưa đẩy khiến nàng sớm không còn nhận thức được gì ngoài hắn cả. Càng lúc nhịp độ càng tăng nhanh, nóng thiếp càng sâu làm chỉ biết ôm vòng bờ vai lớn, cả người theo luật động từ hắn không ngừng mím môi ngăn chút âm thanh kích tỉnh khó cưỡng lại.

Hôm nay nàng tỉnh táo. Lúc này lí trí nàng thật rõ ràng. Lẽ ra nàng không nên càng lúc càng đắm chìm ngu muội vô ích như vậy.

... lẽ ra nàng ko nên si dại vì hắn...

Sở Doanh mở mắt, thấy ánh sáng xuyên qua vải lều hòa chung chút không khí lạnh ban sớm tạo ra chút hư ảnh mờ nhạt. Nàng rung mình vì lạnh, khẽ trở người trong chăn. Trên người quả nhiên có chút không thoải mái giữa hai đùi ngọc vì đêm qua cùng với hắn “lẫn lộn”.

Nghĩ đến, nàng thở dài gác lên trán. Nàng không hiểu sao bản thân lại để chuyện đó diễn ra đến nỗi biết hoàn toàn không cần thiết nữa.

Đạt Kha đã biết nàng có ý đồ xấu, dùng thân thể cũng không khiến hắn say đắm chịu chết trong tay nàng. Cứ mãi thế này, nàng thấy mình thật vô dụng, chẳng hữu dụng lại còn vô mưu.

Đột nhiên chút hơi thở bên tai khiến nàng vội nhìn qua mới phát hiện Đạt Kha vẫn còn ngủ say. Nàng có chút kinh sợ vì chưa từng thấy hắn ngủ cả. Lòng nàng run rẩy, nàng không ngờ mình đã ngủ cả đêm cạnh hắn như thế.

Sở Doanh trở nhẹ người, đưa đầu nhỏ lên nhìn kỹ vẻ mặt say ngủ. Đạt Kha luôn mang nụ cười trên môi nhưng nàng biết hắn là loại người không thích cười đùa lúc cười trông hắn thật cuốn hút. Lúc này đây gương mặt hoàn hảo của hắn ngủ mang chút bình yên thật đáng yêu như một tiểu oa nhi lớn xác.

Cả thân người lớn vùi trong chăn, mái tóc mang chút rối bởi xỏa nhẹ không che mất gương mặt nam tính. Sở Doanh mỉm cười, nàng rụt rè vuốt thử chân mày đậm và sống mũi cao của hắn. Tay nàng đang còn muốn vuốt má hắn thì sực tỉnh vội bật dậy.

Đoản đao luôn theo bên người nàng, tay nàng run lên cầm lấy tuốt vỏ đao ra và xoay lại nhìn hắn. Cả người nàng cứ nhiên vẫn trần trụi sau khi thức giấc. Hai vai gầy trắng nõn run khê không phải vì lạnh mà vì nỗi sợ cho việc nàng đang muốn làm lúc này. Chỉ cần xuống tay vài nhất lúc này thì mọi việc sẽ kết thúc.

Đạt Kha trở nhẹ người, càng giống tư thế nằm sắp xuống, càng nghiêng hơn về phía nàng. Hắn ngủ rất say, Sở Doanh giờ cao con dao và nhìn gương mặt ấy. Tay nàng siết lấy cán dao vài lần, cổ họng khô ran, cả người rất tập trung nhưng vẫn nhắm chặt mắt lại vào phút cuối quyết định xuống tay. Nàng giờ cao và hạ đoản đao thẳng xuống tấm lưng lớn của hắn... kết thúc bằng khoảng cách vài phân không thể nào đâm được.

Đạt Kha vẫn nằm yên, mắt mở khê nhìn nàng quăng đoản đao xuống đất rồi quay đi bật khóc. Chính là nàng không làm được điều đó chứ không phải hắn không cho nàng cơ hội. Trông nàng khóc đau khổ vì không thể xuống tay giết mình như thế, Đạt Kha chỉ lặng khép mắt lại lắng nghe giọng nức nện ngào của nàng.

- Hết hồi 7 -

9. Chương 8

Sở Doanh buồn bã đứng nhìn người ta giết bò chuẩn bị cho lửa trại đêm nay. Họ đâm gọn vào cuống họng, máu tươi phụt ra rất là nhanh gọn. Càng trông nàng càng không khỏi thở dài chán nản. Bản thân nàng không phải không tìm ra cơ hội giết chết Đạt Kha mà là nàng không giết được.

Kẻ ác độc, tàn bạo như hắn ta nàng từng chứng kiến hết, hắn lại còn là người chiếm đoạt thân nàng khiến nàng căm hận nhưng không hiểu sao không thể xuống tay, có phải quá tệ hại hay không?

Đang rầu rĩ, suy tư miên man thì có bàn tay không chút ngần ngại ôm vòng lấy hông nàng. Sở Doanh hết hồn, chưa kịp nhìn lại thì hắn đã nghiêng má vào hóm vai nàng, tay đồng thời ghì chặt ôm cứng hơn lúc thì thắm vào mang tai nàng.

- Sáng ra nàng đã đi đâu làm ta tìm đó Sở Sở!?

Chẳng hiểu sao các lần trước trải qua ân ái cùng hắn nàng đâu có run như hôm nay. Trong lòng thử nghĩ có lẽ do nàng sáng ra đã không giết được hắn nên mới phát sinh kinh sợ run như vậy, nàng hít sâu cố trả lời bình thản...

- Ai bắt vương phi phải chờ đại vương ngủ dậy mới được ra ngoài chứ? - Gương mặt nàng mang chút ửng hồng, hắn cười một cách thích thú nói.

- Ta bắt đó thì thế nào?

- Vô lí!!! - Nàng chun mũi nói ngay vì không chịu được sự ngang ngược hung bạo của vua chúa kia.

- Ta là đại vương thích sao cũng được, có gì đâu nàng cho là vô lí?

Cái tên khốn này lại đang thích trên chóc nàng rồi. Đôi lúc sự ưa giận của hắn càng làm nàng muốn giết chết hắn. Ai trông cũng thâm nghĩ đại vương và vương phi vừa sáng lại quần quít không rời, chẳng ai nghĩ là nàng đang rất bức mình vì hắn ta đâu.

Đạt Kha nhìn nàng cử chỉ cổ bình thường nhưng ánh mắt né tránh mắt mình chỉ cười nhẹ giấu một chút thâm ý khó đoán cả nàng còn không thấy.

Bên ngoài có đoàn người đến làm cả hai thôi tranh cãi nữa. Sở Doanh cố nhìn xem ai lại đến trễ như vậy, lễ hội đã diễn ra được vài ngày và quy tụ rất đông người rồi. Song bàn tay Đạt Kha giữ người nàng đột nhiên có chút siết chặt làm nàng nhủ mi nhìn hắn. Gương mặt hắn ta thật khó đoán khi nói...

- Đủ mặt rồi!

- Ai đến thế? - Nàng hỏi ngay vì xem ra giọng Đạt Kha nói có vẻ không phải là người hắn trông chờ gặp. Hắn nhếch mép cười đáp lời nàng.

- Những người có chung chí hướng giết chết ta như nàng đó mà!

Vừa nghe vậy nàng đã đoán ra đây là vị vương gia còn lại. Cho dù nàng cùng chí hướng với hai vương gia huynh đệ của Đạt Kha thì nàng cũng có hợp tác được với họ đâu thành ra cũng chẳng hào hứng gì hơn.

Tuy nhiên có nhiều người muốn giết Đạt Kha cũng tốt chứ không hại gì cả. Nếu nàng cứ vô dụng như thế thì may ra mượn tay kẻ khác làm giúp cũng ngư ông đắc lợi.

Ánh mắt Đạt Kha nhìn ra phía đoàn người mang chút ngần ngại. Điều đó không qua mắt được Sở Doanh. Nàng thử nhìn vương gia Đạt Khiêm bước xuống dáng vẻ cũng khá phong độ tuy có đứng tuổi hơn tam vương gia Đạt Khương và Đạt Kha.

Nhị vương gia bước trở lại cỗ xe đỡ lấy một cô nương xinh đẹp. Từ xa như vậy nàng đã thấy cô nương ấy quả là sắc nước hương trời, thảo tâm nam nhân dễ dàng. Tuy nhiên vị thế của cô nương ấy chính là phi chính thất của nhị vương gia, nàng tự hỏi tại sao Đạt Kha lại nhìn nhị tẩu bằng ánh mắt kì lạ như thế.

Có chăng cô nương ấy là một cô nương rất đặc biệt đối với hắn?

Vương gia đều có quyền trên một vùng đất nhưng cũng không thể nào có quyền bằng đại vương. Nhị vương gia Đạt Khiêm sau lưng không ưa gì Đạt Kha nhưng vẫn đến giả vờ hành lễ diện kiến rất đúng quy tắc.

Sở Doanh là vương phi nên phải ngồi cạnh hắn trong tư thế xinh đẹp nhất song có ai hiểu nàng ngồi oải đến thế nào hay không?

- Tham kiến đại vương, vương phi! Vì lên đường có chút vất vả nên huynh đến trễ. Mong đại vương tha thứ! - Vương gia Đạt Khiêm mang dáng vẻ to cao như dũng sĩ hơn là kiêu ngoa nhả mưu mô như tam vương gia. Nhưng trong đầu nàng chỉ thấy có Đạt Kha là kẻ đáng sợ nhất thôi, vì khi hắn trả lời, nụ cười tươi của hắn vô cùng thân thiện.

- Nhị ca quá lời rồi, ta chỉ chờ huynh đệ mình đông đủ uống rượu cùng nhau thôi!

Cả hai vui vẻ về đến rõ xạ mà. Tam vương gia cũng ngồi nhưng không nói năng gì. Nhị vương gia Đạt Khiêm lên tiếng bày ra vẻ mặt nuối tiếc...

- Năm nay nghe tin không còn có thể gặp được đại ca. Thật không biết sao mọi chuyện lại như vậy?

Sở Doanh nghe ra cũng thót tim nhớ cái lần mình sang đây đã bị đại ca của Đạt Kha dọa bắt một phen. Tuy nhiên nàng chỉ muốn xem Đạt Kha sẽ trả lời thế nào. Không ngờ hắn vẫn mỉm cười, một tay kê rượu gác má, một tay ôm lấy vương phi của mình bộ dạng ung dung thư thả đáp...

- Ta cứ ngỡ nhị ca hiểu biết hơn người nhưng xem ra tin tức đến không được nơi xa xôi ấy của huynh rồi. Chính ta giết chết đại ca đó, ai bảo tội hân là muốn cướp vương phi mới của ta chứ!?

Tay hân ôm nàng như thể nàng là thứ quan trọng lắm. Vì nàng quan trọng mới suy ra nguyên nhân Đạt Kha buột giết chết đại vương gia.

Sở Doanh ngồi yên, trong lòng bị Đạt Kha đem mình ra làm “hình nhân thế mạng” thật không vui tí nào. Nhị vương gia Đạt Khiêm đảo mắt nhìn nàng ngay. May là có tay Đạt Kha – kẻ đáng sợ nhất ở đây giữ lấy nàng mới không hoảng sợ vì ánh mắt của họ.

Đạt Kha thẳng thừng nói ra mình giết chết đại ca càng khiến hai vương gia run sợ. Hân còn tỉnh táo vui vẻ nói thêm nữa.

- Dù sao đại ca đã yên nghỉ rồi. Ba huynh đệ ta không đủ vui vẻ hay sao?

Hân nói như thế khác nào ép hai vương gia cũng phải đồng tình vui vẻ với chuyện hân giết đại ca. Sở Doanh không nói gì, nàng đã quá sợ hân rồi càng không ngờ hân càng đáng sợ hơn những gì nàng nghĩ là mình đã biết rõ.

Sở Doanh nhìn bia bắn ở xa và quãng cỏ lớn trống dành đường ngựa chạy sau đó nhìn lại Đạt Kha. Hân lúc nào mà không mang bộ dạng thông dong thư thả dù có là cầm gươm đi giết người. Nàng bước đến nói trước khi hân ra thì với hai vương gia.

- Chỉ có ba người thi. Người chắc cũng không muốn thua cuộc, nếu phi ngựa dẫn đầu lỡ hai vương gia cố tình từ sau bắn tên vào người thì sao?

Đạt Kha nghe vậy liền nhìn nàng. Gương mặt của nàng không có vẻ là đang lo lắng cho hân nhưng cũng không phải là mong hân bị ám chết. Tuy nàng là công chúa nhưng đầu óc rất thông minh, điều đó làm hân cười mỉm không ngại một câu khen ngợi...

- Nàng càng lúc càng giỏi đó vương phi của ta!

- Đừng có đùa nữa. Người không sợ sao?

Sở Doanh chẳng hiểu sao mình lại cứ như muốn níu kéo ngăn hân đua ngựa bắn cung với hai vương gia kia. Hân tỏ ra thích thú, tay đưa áo choàng của mình cho nàng cầm lấy và không quên khom sát xuống bên cổ nàng.

Sở Doanh nghe hơi thở hân như muốn lấy đi hết mùi hương trên người mình liền run rẩy, tim đập trề hết mấy nhịp...

- Nàng nên hi vọng ta sẽ bị tên bắn trúng hoặc là té ngựa thì đỡ khiến ta phải suy nghĩ sao nàng lại tốt bụng đến mức lo chi ta đó!

Giọng điệu hân châm chọc thật đáng ghét khiến nàng tức trong bụng. Cứ như Đạt Kha cho rằng nàng chỉ có thể ác chứ không thể tốt đẹp. Dù gì nàng cũng thật muốn hân chết cơ mà nên không ngại lên giọng đáp lại...

- Vậy thì chúc người gặp sự cố nhé đại vương của thiếp!

- Haha... ta sẽ cố gắng làm nàng thất vọng Sở Sở!

Đạt Kha tâm tình khá tốt với kiểu ác độc trắng trợn của nàng. Hân không ngại bẹo đôi má phúng phính chọc nàng càng tức hơn. Sở Doanh hậm hực, chưa kịp đánh tay hân ra thì vợ chồng nhị vương gia Đạt Khiêm đã đến chuẩn bị thi.

Nàng xoay nhìn cô nương ấy nhìn gần càng có nét đẹp rất mỹ lệ khó quên nếu đã gặp qua. Dù đi bên phu quân nhưng Sở Doanh biết ánh mắt cô ấy lên nhìn phía Đạt Kha. Một ánh mắt che giấu nhiều cảm xúc.

Nàng cũng nhìn Đạt Kha thấy hân không cười nữa, quay mặt đi tránh né phải nhìn cô nương ấy bên nhị hoàng huynh của mình.

Trong lòng Sở Doanh thấy khá hào hứng, cuối cùng thì nàng cũng biết thêm chút yếu điểm của Đạt Kha. Nàng không ngại ngần nhón chân, vươn đôi tay mảnh ôm kéo vai hắn xuống người mình tạo ra bộ dạng rất tình tứ. Vợ của nhị vương mím môi cố không nhìn cảnh ấy. Sở Doanh nói khẽ vào tai hắn...

- Đừng như thế!? Cô nương ấy sẽ nghĩ người vẫn còn nhớ gì đó giữa hai người năm xưa!

Đạt Kha bất ngờ, tay giữ người nàng kéo ôm một khoảng đứng rất gần nhau. Đại vương và vương phi tình cảm như vậy chẳng ai thấy lạ cả nên cả hai vẫn rất thoải mái trong tư thế gần gũi.

- Nàng đã nghe ai kể sao?

Xem ra Đạt Kha cũng không phủ nhận thì nàng đã đoán đúng rồi. Chỉ qua chút biểu hiện của hắn và vợ của nhị vương gia thì Sở Doanh đã đủ đoán cả hai có tình ý sâu xa song vì lý do gì đó không thể tiếp tục. Đạt Kha là loại người khó đoán nhưng xem ra chuyện tình cảm hắn giấu cũng không khá lắm.

Nàng tiếp tục trong tư thế ôm hắn, nói thầm nhỏ giọng...

- Cần gì ai nói!? Phu thê của nhau nhìn người là thiệp đoán ra người đã nặng tình với cô nương ấy ra sao rồi! - Đạt Kha nghe xong cũng khẽ nhìn sang bên kia Y Nhi bên nhị vương gia vừa mới tránh nhìn ánh mắt của mình. Hắn không ngờ nàng nhìn thấy được điều đó nên tay thu lại ôm như nhắc nhở Sở Doanh lên nói khẽ đáp lại.

- Ta thật sự chưa quên tình cảm đó nên cần gì phải giấu nàng ấy chứ đúng không vương phi của ta!?

Sở Doanh sốc, không ngờ Đạt Kha nói ra như vậy. Lòng nàng phút chốc khó chịu khi biết được loại người như hắn cũng có tình cảm, lại còn chưa quên khi cư nhiên người ta đã là nhị tẩu của hắn rồi. Hắn yêu thích ai nàng không quan tâm nhưng bản thân nàng đang ở cương vị thê tử chính thất của hắn cơ mà. Chuyện hắn công nhận khác gì động chạm vào thể diện của nàng.

- Tôn trọng vương phi của người khi nói về cô nương khác chứ đại vương!

- Hi...nàng dám đe dọa phi tần của ta thì lo gì đến mối tình đầu của ta chứ Sở Sở?

Sở Doanh bất ngờ vội đẩy nhẹ vai nhìn gương mặt đáng ghét của hắn. Thì ra nàng làm cái gì Đạt Kha cũng biết hết. Thế thì còn gì để nàng lên lút được sau lưng hắn nữa? Càng lúc nàng càng thấy vô vọng với mục tiêu giết chết hắn.

Đạt Kha thấy mặt nàng sau khi bị vạch trần rất buồn cười nên không ngại hôn vùi lên má nàng khiến Sở Doanh hết hồn. Bên kia vợ của nhị vương gia cũng đã nhìn thấy. Đạt Kha hôn xong cho nàng tự đứng xuống. Trên mặt nàng đang nóng lên không kiểm soát được, lại còn nhìn thấy hắn nhếch mép cười xấu xa nói lớn ọi người nghe.

- Nàng không cần lo lắng quá cho ta như thế đâu!? - Lời hắn làm mọi người dễ dàng đoán vì sao cả hai ôm nhau nãy giờ. Bị lâm vào cái cảnh hiểu lầm quan tâm khiến Sở Doanh tức gần chết.

- Ai lo? Thiếp không thèm quan tâm người!

- Mắc cỡ làm gì chứ thật là đáng yêu vương phi của ta!?

Nàng thở hắt ra không nói gì nổi vì độ bá đạo của hắn. Xung quanh ai cũng mỉm cười vì tình cảm tốt của đại vương và vương phi nên nàng mới không gào la cãi lại hắn. Để rồi xem đến ngày nàng giết được hắn thì trả thù chuyện tức này luôn một thể.

Đạt Kha bước ra chuẩn bị thi thì vợ của nhị vương cũng chỉ khom người hành lễ. Hắn không nhìn, cứ thế lạnh nhạt bước ra ngoài thi với hai hoàng huynh làm cô ấy nhìn theo có chút ngậm ngùi.

Song chưa gì Sở Doanh đã lẩm chửi bước sang làm quen ngay. Dù đang nóng lòng muốn biết nữ nhân trong lòng Đạt Kha ra sao nhưng nàng vẫn giữ tốt dáng vẻ vương phi cao quý...

- Ta gọi tí là nhị tẩu nhé. Ta tên Sở Doanh!

Cô ấy mang chút bất ngờ khi nhìn nàng đến nói chuyện với mình. Rồi cô ấy khom người hành lễ với nàng...

- Ta là Y Nhi! Không qua ra mắt nương nương sớm, mong nương nương tha lỗi!

- Không cần quá đa lễ! Chúng ta xem nhau như tử muội vậy nhé!

Sở Doanh cố cười thân thiện hết mức nhưng Y Nhi dè chừng không nói gì. Xem ra cô nương này không những có ngoại hình đẹp mà còn có chút cá tính riêng biệt mới khiến Đạt Kha nặng tình như thế.

Dù sao có biết chuyện của Y Nhi và Đạt Kha cũng không giúp nàng giết chết hắc thành công. Nhưng lòng nàng rất tò mò tại sao hắc và Y Nhi lại không thành với nhau chứ?

- Hết hồi 8 -

10. Chương 9

Nàng cùng Y Nhi ngồi với vài phi tần khác của tam vương và nhị vương. Họ cố vũ cho chồng của mình áp đảo một mình vương phi “ủng hộ” đại vương. Ai bảo chỉ có Đạt Kha mang theo mỗi mình vương phi nên không có ai cố vũ.

Ba người lên ngựa, mang theo chỉ có cung tên và duy nhất một mũi tên thôi. Trong tộc náo nhiệt hắc khi đại vương cùng hai vương gia tranh tài. Sở Doanh nhìn Đạt Kha cười ở xa mà không hiểu sao trong lòng có chút dửng dưng không lạnh. Tính ra nếu hắc có chuyện gì nàng nên vui mừng mới đúng.

Nàng không biết Y Nhi lén nhìn nàng. Bề ngoài lộng lẫy của nàng rất xứng với vị trí vương phi. Trước lúc ra thì Đạt Kha đã có những cử chỉ rất ôn nhu với Sở Doanh nữa. Cô ấy nói...

- Nương nương không cần lo lắng quá!

Sở Doanh nghe vậy mới nhìn qua Y Nhi. Quả là cô nương ấy rất tinh ý. Nàng dù sao cũng không thể phủ nhận chuyện lo cho Đạt Kha bởi nàng muốn giết hắc chứ không có bất cứ tình cảm gì thêm.

Nàng cười nhẹ, nói dối rất trơn miệng...

- Tại đây là lần đầu ta được xem trò chơi này, xem ra cũng khá nguy hiểm nhưng đại vương nhất quyết chơi cùng với hai vương gia!

- ... đại vương vốn là như thế. Muốn làm gì không ai cản được!

Y Nhi nói mang chút buồn nhẹ. Qua ánh mắt Sở Doanh thấy rõ cô nương cũng còn nặng lòng không thua gì Đạt Kha. Và Sở Doanh nói bằng quơ...

- Vậy tử đã thử cản đại vương lần nào thành công chưa?

Câu hỏi của Sở Doanh khiến Y Nhi mang chút giật mình. Bên ngoài, ba con ngựa đã lao đi tranh nhau dẫn đầu. Và quả nhiên Đạt Kha không muốn thua cuộc nên sớm dẫn trước nhất rồi.

Nàng mong không có chuyện bất thường gì xảy đến. Mọi người đứng xem ồn ào hắc để cố vũ. Lúc đó Y Nhi mới trả lời...

- Nương nương đã nghe ai nói gì sao? - Nàng nhìn qua, thấy có chút buồn cười vì Đạt Kha và cô ấy đầu hỏi nàng cùng một câu như nhau.

- Ta biết thế thôi? Chừng ấy đủ rồi đúng không? - Sở Doanh nói không quên mỉm cười nhưng Y Nhi nhất mực không cười đáp nàng lần nào từ lúc đầu.

- Đại vương đã có nương nương bên cạnh... chuyện cũ không cần thiết cứ xem như không có đi!

Qua ánh mắt Y Nhi, dường như cả hai người bọn họ xa nhau là do miễn cưỡng. Người khó hiểu như Đạt Kha nàng càng đoán không ra lí do hắc hành xử như vậy, xa rồi khi tình cảm vẫn còn sâu đậm rồi chống mắt nhìn Y Nhi thành nhị tẩu của mình.

Lòng Sở Doanh bắt đầu suy nghĩ mang chút mờ lung và khó thở kì lạ khi biết thêm chuyện tình cảm này của hắc.

Khi đó bên ngoài cả ba đã đua gần đến hồng tâm. Nhị vương gia Đạt Khiêm phi sau cùng rút vôi tên ra nhắm hồng tâm nhưng lại ngay đường chạy của Đạt Kha.

Sở Doanh đứng lên, môi mím lại sợ như chuyện mình đoán trước. Đạt Kha cũng rõ tình huống này sẽ xảy ra vậy mà vẫn thoải mái đi trước không nhìn lại. Khi nhị vương vừa buông tay giữ dây cung tên phóng đi thì tam vương gia cũng cười nhẹ rút cung bắn liền sau thêm một mũi tên nữa.

Tim Sở Doanh lúc ấy như ngừng đập, nàng không suy nghĩ gì nữa, chồm người ra phía lan can gỗ la lên dấu biết trong tiếng ồn xung quanh hẳn cũng khó nghe thấy mình...

- Đạt Kha... cẩn thận!!!

Mũi tên đầu lao đi xé gió về hướng lưng Đạt Kha. Hắn kéo cương ngựa dừng ngang, nhìn mũi tên tới không hề chớp mắt, thậm chí cũng không có chút ý định né tránh. Cả hai vương gia bất ngờ nhìn Đạt Kha trong một khoảnh khắc ngắn vẫn cười nhạt nhanh tay giơ cao thân cung của mình lên.

Mũi tên đầu của nhị vương gia va ngay vào thân cung cứng liền bật vòng ngược lên và nhanh chóng bị tay Đạt Kha chụp lấy. Liền sau mũi tên của tam vương gia chậm hơn cũng lao đến. Đạt Kha kê mũi tên đầu trong tay lên cán cung và kéo mạnh bắn đi.

Hai mũi tên ngược chiều va ngay vào nhau, đầu sắt vì lực chấn quá mạnh nát ra cùng rơi xuống. Hai vương gia đứng đó không nên lời chỉ biết nhìn Đạt Kha nhếch mép cười.

Hắn nhón nhợ lấy ra mũi tên của mình, giương cung bắn tới ngay hồng tâm phía xa, một mình ung dung dành chiến thắng.

Chẳng còn một giọng la hét xung quanh vì tình huống nghệt thở ban nãy quá nhanh làm ai cũng sững sờ. Đại vương dùng tên của hai vương gia để loại chính hai vương gia một cách ngoạn mục.

Hắn cười nửa miệng, thúc ngựa đi về hai hoàng huynh và nói...

- Mỗi người chỉ có một mũi tên nhưng xem ra hai huynh không biết cách tận dụng rồi... tiếc thật!

Cả hai vương gia tức run chỉ có thể nhìn hắn vui vẻ chiến thắng. Sau khi ngất ngư vì đại vương, cả tộc như vỡ òa la hét hò reo vui hơn hội. Sở Doanh có thể nghe giọng các cô nương trong tộc mê mẩn hẳn mặc kệ có vương phi ở đây nhưng nàng hầu như không còn chú ý gì được nữa.

Giây phút hai vương gia bắn tên đi nàng đã không thở nổi, mãi đến khi Đạt Kha xoay chuyển được cục diện nàng mới thở phào ra được. Nhưng chính lúc nàng cảm thấy nhẹ nhàng thôi lo lắng cũng là lúc nàng hoảng hốt thức tỉnh.

Nàng nhận ra mình không những không thể xuống tay giết chết hắn lại còn lo cho an nguy của hắn nữa.

Sở Doanh vội xoay đi mặc kệ mọi thứ ồn ào xung quanh. Tay nàng nâng lên bầu lấy phần áo nơi trái tim đang đập run rẩy của mình. Nàng biết bản thân mình đã bị Đạt Kha tác động đến mức này thì chuyện giết hắn sẽ càng khó khăn hơn.

Sở Doanh thật không muốn thế. Nếu không giết được hắn nàng cũng không còn được một chọn lựa vào khác cả khi bên cạnh làm vương phi của hắn.

Đột ngột bàn tay mạnh mẽ xoay người nàng lại. Y Nhi cũng chỉ biết nép sang cùng các phi tần của hai vương gia để đại vương đến bên vương phi.

- Nàng đi đâu thế? Ta thắng rồi nè!

Lúc trên ngựa, Đạt Kha nghe rõ giọng nàng mới xoay nhìn lại. Hắn hi vọng nàng không quá thất vọng vì hắn vẫn bình an vô sự. Nhưng Sở Doanh đưa mắt ngược nhìn hắn mang chút rụt rè. Nàng tự hỏi từ lúc nào giọng hắn đã trở thành quen thuộc. Lẽ ra nàng không nên gần gũi hắn thêm, cũng không nên yếu đuối đến cảnh này.

Nàng cố mỉm cười, vờ như phấn khích...

- Người ban nãy tuyệt lắm đại vương của thiếp!

Chỉ nhìn sơ Đạt Kha cũng nàng đang không như bình thường. Ánh mắt nàng không khẳng khái nhìn và mang chút tinh ranh ương bướng thật bất thường. Nhưng hắn không hỏi hay nói gì, môi cười rồi kéo nàng đi cạnh mình.

Sở Doanh mím môi, từng bước sánh vai cùng hắn là từng bước nặng nề nhất của nàng. Mục tiêu lớn nhất đời nàng, hi sinh cả bản thân này đang càng lúc càng khó thực hiện.

Y Nhi chỉ lặng nhìn theo Đạt Kha đi với nàng và lén giấu đi ánh mắt buồn bã.

- Muội đã gặp được nam nhân nào tốt chưa tiểu Lộ? - Nàng nhìn tiểu Lộ thu xếp đồ của mình để mai kết thúc lễ hội đi về mới lên tiếng hỏi. Nhưng tiểu Lộ buồn hiu trả lời.

- Chưa, nương nương ơi!

- Đừng buồn, tộc mình còn nhiều nam nhân tốt. Ta sẽ giúp muội!

Tiểu Lộ mỉm cười với nàng. Nàng cũng cố cười đáp nhưng trong lòng thật nặng nề khó chịu tựa như lúc đầu nàng vừa đến đây tự khép kín với nhiệm vụ được giao.

Đêm nay có tiệc, nàng nói tiểu Lộ nàng sẽ tự đến nhưng lại tự ý đi một mình ra đồi hoa phi yến. Mùi hoa thoảng trong gió lạnh thật dễ chịu, Sở Doanh nằm xuống nhìn lên trời đang chuyển màu hoàng hôn vàng nhạt. Nàng ước gì mình vô tri như cây cỏ, ngọn gió thì đã đỡ hơn nhiều rồi. Thân nàng giờ đây đã bỏ ra quá nhiều, nếu không giết được Đạt Kha nàng phải ra sao đây.

Sở Doanh nhắm mắt, mặt khép lại không muốn nghĩ thêm về hắn ta nữa. Song đột nhiên giọng hắn vang lên làm nàng giật mình...

- Chúng ta có nên gặp riêng thế này không?

Ban đầu nàng cứ tưởng mình bị hắn ta ám ảnh đến mức hoang tưởng cả giọng nói của hắn nhưng khi nàng thử nhóm người nhìn bên kia đồi thấy Đạt Kha và Y Nhi.

Ngay lập tức nàng hụp người xuống không muốn hai người đó phát hiện ra mình. Sở Doanh thật không cố ý làm kẻ nghe lén như thế nhưng ai bảo hai người đó lại chọn nơi này để nói chuyện riêng cơ chứ.

Giọng Y Nhi có chút run nhẹ, ngần ngừ nói với hắn...

- Muội muốn biết huynh đã làm được hết những gì huynh muốn chưa?

Sở Doanh lén nhìn, quả nhiên tình cảm của hai người đó vẫn còn sâu đậm. Y Nhi hỏi xong, nàng nhìn sang biểu hiện của Đạt Kha. Hắn vẫn thản nhiên cười đáp...

- Ta bây giờ là đại vương của cả tộc... muội còn hỏi làm gì?

- ... vậy sao không phải là muội? Muội đã luôn mong huynh quay lại...hic. Sao huynh có thể nhẫn tâm nhìn muội thành vợ của kẻ khác chứ Kha ca?

Y Nhi cuối cùng cũng đã rơi lệ. Sở Doanh tự lấy tay che miệng để đảm bảo mình không làm ra tiếng động gì ảnh hưởng hai người họ. Về mặt của Đạt Kha lúc này cũng không mấy dễ chịu. Hắn nhìn Y Nhi, một thoáng ngần ngừ rồi cũng với tay kéo nhẹ ôm Y Nhi vào lòng.

Giây phút ấy, tim nàng muốn ngừng đập. Gương mặt mang chút khổ sở cùng hành động quyến luyến của hắn dành cho Y Nhi làm nhói lòng nàng.

Y Nhi thật sự rất quan trọng với hắn, còn bản thân nàng chỉ được cái hư vinh vương phi gần bên hắn mà thôi.

- ... ta không thể làm khác được, muội phải hiểu cho ta. Nhị ca đã luôn say mê muội, muội sẽ hạnh phúc Y Nhi!

- Hic... nhưng người muội cần là huynh! Huynh thật xấu xa Đạt Kha!

- Ta của bây giờ không thể yêu muội như ngày xưa đâu!

Y Nhi đau lòng, nước mắt rơi đầy tựa vào lòng hắn. Sở Doanh mím môi tự nằm ngửa ra không nhìn nữa và tự trách sao lại phải chứng kiến cảnh này.

Dẫu cho hắn từ chối Y Nhi nhưng càng khẳng định trong tâm hắn vẫn yêu Y Nhi rất nhiều. Loại người tàn nhẫn như Đạt Kha cũng biết yêu. Nàng cảm thấy rất buồn cười nhưng không tài nào cười được lúc này.

Nàng không thể giết chết hắn... lại càng không thể tìm ình một kết cục khác cạnh bên hắn.

Lạnh buốt từ sương đêm làm Sở Doanh choàng tỉnh nhìn bầu trời đầy sao lấp lánh thật đẹp. Nàng chưa từng được thấy cả dải ngân hà như thế này nhưng cơn rùng mình vì lạnh khiến nàng không thể nằm nhìn thêm.

Nàng vừa đi đến khu cụm lều đã thấy binh lính bận rộn tìm mình. Thấy nàng họ rất mừng...

- Nương nương đã đi đâu thế, chúng nô tài tìm người khắp nơi!

- Xin lỗi đã làm cực mọi người rồi. Ta không sao, cứ đi nghỉ đi!

- Nương nương an toàn là may rồi!

Nàng cố mỉm cười đáp. Nhìn nụ cười của nàng, binh lính chẳng ai thấy mệt vì đã cực công tìm mọi nơi. Sở Doanh tiếp tục bước đi trong dáng vẻ vương phi cao quý về lều. Tiểu Lộ cũng cuống cuống lo lắng khiến nàng gượng cười tự nhận mình không sao và bảo tiểu Lộ lui đi.

Giờ nàng thật sự chỉ muốn một mình yên tĩnh mà thôi. Nàng đang cởi áo choàng thì Đạt Kha bước vào hỏi ngay...

- Nàng đã đi đâu thế?

Hắn vừa từ tiệc nghe báo tin đã tìm ra nàng mới về, xem ra cũng không tự mình đi tìm nàng. Sở Doanh khẽ nhìn lại nhưng không trả lời, vẫn tự cởi áo bước vào hồ tắm tĩnh thân. Nàng cũng tự hiểu nếu mình có biến mất trên cõi đời này chắc hắn chẳng bận lòng quan tâm mình đâu.

- Người nói thiếp có thể tự ý làm bất cứ chuyện gì không cần xin ý người trước mà!

Đạt Kha hơi đơ ra vì mình từng nói như thế thật với nàng. Sở Doanh ngâm người trong dòng nước ấm vẫn không thấy khá hơn là bao nhiêu. Nàng cố khép mi lại để bình tâm hơn. Hắn nhìn qua phía mạng lưa che và nói với nàng.

- Sau khi ta đưa, ta cảm thấy nàng kì lạ lắm!

- Vậy sao? - Sở Doanh đáp lời mang chút thờ ơ càng khiến hắn hỏi tiếp.

- Có chuyện gì xảy ra với nàng sao?

- Người cứ xem như là thiếp hơi thất vọng bình người không bị tên bắn chết đi!

Nếu hắn thật chết thì nàng đã đỡ hơn nhiều rồi. Sở Doanh bước khỏi hồ, cả người lại run lên vì lạnh. Tay nàng cầm lấy áo chưa kịp mặc vào chỉnh tề thì hắn đã bước đến xoay người nàng lại hỏi...

- Ta thấy nàng không phải thất vọng chuyện còn con đó. Nàng không như bình thường

Sở Doanh nhìn gương mặt của hắn, lại nhớ khi hắn đối diện với Y Nhi ngoài đồi hoa. Cảm xúc trong lòng nàng nhói lên cồn cào quá khó chịu. Sở Doanh gạt tay hắn ra khỏi người mình và đáp lời...

- Người quan tâm làm gì chứ? Chính bản thân người đang không như bình thường sao không tự lo ình đi...

Đạt Kha nhíu mày thật không hiểu nàng đang nói gì. Sở Doanh run lên, sóng mũi nàng cay xè nhưng nàng kiềm lại không rơi lệ lúc nói...

- ...tại sao lại bỏ rơi Y Nhi khi bản thân người còn nặng tình chứ? Còn ta phải làm sao đây? Nếu không giết được huynh thì cả đời ta sau này cảnh bên huynh vì cái gì chứ?

Hắn sững sờ nhìn biểu hiện của nàng rồi khom sát vùi mặt vào vai và cổ nàng. Tim nàng khẽ run nghe hơi thở của hắn sát trên da mình...

- Mùi hoa phi yến... nàng đã ở đó đúng không?
- Hết hồi 9 -

11. Chương 10

Hắn sững sờ nhìn biểu hiện của nàng rồi khom sát vùi mặt vào vai và cổ nàng. Tim nàng khê run nghe hơi thổ của hắn sát trên da mình...

- Mùi hoa phi yến... nàng đã ở đó đúng không?

Giọng Đạt Kha có chút giận dữ nhưng nàng không hề e sợ thẳng thắn đáp lại.

- Ta không nghe lén. Tại vì hai người đến chỗ ta ngủ mà nói chuyện thôi!

Về mặt Đạt Kha có chút se lại hơi giận rồi buông nàng ra. Người nàng lạnh run, đứng có chút không vững dù chỉ là hành động nhẹ của hắn. Chuyện của hắn bị nàng nhìn thấy như vậy, nếu nàng chính là Đạt Kha cũng sẽ giận như thế. Huống chi hắn càng không xem trọng nàng.

Nghĩ vậy, nàng tự cam chịu một chút thống khổ trong lòng, tay cầm lại áo choàng lông và bước đến cửa. Đạt Kha quay nhìn thấy vậy liền lên tiếng...

- Nàng còn muốn đi đâu?
- Qua chỗ tiểu Lộ. Dù sao huynh cũng không muốn nhìn thấy mặt ta thêm đúng không?

Sở Doanh nói thẳng thừng không e dè sợ hắn. Đạt Kha nghe xong càng tỏ ra nóng giận, bước đến nói với nàng.

- Sao lại không chứ? Nàng thấy và biết thì ta sẽ sợ hay sao? Ta cũng là con người, tình cảm riêng tư của ta che giấu có bị nàng biết hết cũng không có gì phải ái ngại cả!

Năm xưa hắn cùng Y Nhi nhiều người trong tộc đã biết nhưng sau này thời gian tranh đoạt vương vị, hắn không còn bên nàng ta nữa. Giờ Đạt Kha là đại vương, Y Nhi lại thành chính phi của nhị vương gia thì cũng chẳng có ai lớn gan nói ra nói vào.

Nhưng nghe cách nói của Đạt Kha làm Sở Doanh tức giận. Nàng xoay nhìn gương mặt hoàn hảo đó của hắn. Lòng biết hắn không hề suy nghĩ, quan tâm, thậm chí bận lòng đến mình khiến nàng rất đau.

- Ta là vương phi – thê tử của người. Nếu người không yêu thương thì thôi có sao không lo ta sẽ tổn thương khi biết được trong lòng người chỉ có một nữ nhân khác. Chúng ta... dù không thật lòng gì nhưng huynh là nam nhân đầu tiên trong đời ta... ta có mưu đồ giết huynh vì phụ hoàng thật thì cũng xem huynh là phu quân mà!

Mặt nàng ửng lợt, nói ra hết mọi tâm tư trong lòng một cách nghẹn ngào thổn thức khiến Đạt Kha phút chốc không nói nên lời. Sở Doanh quay đầu chạy đi. Nàng mong hắn nghĩ mình đã rất ngốc nghếch, lại còn nói ra thẳng như vậy càng có phải là đại ngốc hay không?

Đạt Kha không kịp giữ nàng lại, hắn nhắm mắt cảm thấy mệt mỏi. Quả là chính bản thân hắn không nghĩ nhiều đến vậy, đầu óc nữ nhi thật là phức tạp làm cho hắn vướng vào sự rối ren này.

Làm sao hắn có thể đoán được nàng cũng có suy nghĩ mang chút hơi hướm “ghen tuông” trong khi luôn đòi giết chết hắn như vậy chứ? Đại vương đang rất nặng nề trong lòng lại thêm nhứt đầu nữa rồi.

Tiểu Lộ đang trong lều thì giật mình vì có người chui vào không nói trước...

- Nương nương!?
- Cho ta ngủ với muội tối nay nha!

Sở Doanh nói nghẹn lại, hai mắt đỏ hoe cũng đủ làm cô nô nê bối rối. Kể làm ra chuyện động trời khiến vương phi rơi lệ có lẽ chỉ có thể là đại vương thôi. Tiểu Lộ chưa biết phải làm sao cho được thì phát hiện ra.

- Tay nường nường lạnh như tuyết vậy!? Mặt lại còn tái mét thế kia!

- Ủhm... ta hơi lạnh! - Sở Doanh thở thê đáp. Lúc này dù chỉ được một chút quan tâm cũng đủ làm nàng thấy ấm hơn. Tiểu Lộ lo lắng kéo chăn trùm lên người nàng.

- Lạnh sao nường nường còn ra ngoài lều làm gì? Đại vương đâu rồi ạh?

Sở Doanh nghe hỏi về hấn, lại nhớ hấn ôm lấy Y Nhi. Lòng nàng rất buồn cứ như chờ đợi một điều đó ngu ngốc từ Đạt Kha nhưng đã bị hấn làm cho thất vọng sớm, không sao bình tĩnh được. Lỗi cũng do nàng nhu nhược không giết được gã khốn như hấn.

Nước mắt nàng rơi xuống hai má và không nói gì làm tiểu Lộ càng cả kinh...

- Nường nường cãi nhau với đại vương sao?

- Hic... ở đây ta chỉ cần muội thôi tiểu Lộ!!!

Sở Doanh nhào ôm lấy cô tì nữ của mình, cảm thấy đau lòng và tức giận sự ngốc nghếch của mình. Sao nàng lại yếu đuối và nói ra hết như thế trước hấn? Nàng thật quá ngớ ngẩn mà.

Tiểu Lộ không biết làm sao, tay cũng ôm nường nường của mình lại dỗ dành. Đột nhiên cửa lều tam giác nhỏ lại phát lên...

- Nô tì to gan! Trả vương phi lại cho bốn vương!

Tiểu Lộ xanh mặt, buông ngay Sở Doanh ra và quỳ thụp xuống trước đại vương...

- Nô tì không dám thưa đại vương!

Nô tì của nàng thật oan ức nha. Khi không hai chủ nhân giận đối pha trò đến hù dọa thuộc hạ.

Sở Doanh tém nước mắt liếc nhìn hấn đang ngồi chồm bên ngoài nhìn mình. Nàng ương bướng ôm tiểu Lộ không cho quỳ nữa và cộc cằn nói...

- Đi chỗ khác! Đừng có dọa tiểu Lộ sợ!

- Nàng dám đuổi ai vậy? Chửi ta rồi còn to gan đi ngủ với người khác nữa thật xem thường bốn vương rồi. Về nhanh lên!

Mặt tiểu Lộ tái mét nhanh chóng tìm chỗ né sang một bên khi đại vương chồm vào nắm chân vương phi. Sở Doanh cố vùng vẫy không chịu nhưng sức hấn dễ dàng kéo chân nàng treo ngược ấy chứ. Không biết làm sao, nàng do chân đạp mạnh, chẳng ngờ vô trùng ngay mặt Đạt Kha một cái làm hấn té ngã ra ngoài.

Tiểu Lộ chết cứng cùng nàng. Đạt Kha trở dậy, ánh mắt giận dữ mang đầy sát khí, tay chùi ngang một bên mũi đổ máu đỏ vì cú đạp rất có lực của nàng.

Dẫu đang giận hấn và không muốn về nhưng làm ra có sự này Sở Doanh vẫn sợ run ứa nói...

- Xin lỗi... thiếp không cố ý đâu đại vương! - Lá gan của nàng không lớn lắm, chọc hấn đến mức này nàng cảm thấy kinh khủng ngang với sợ chết.

- Về lều nàng chết với ta!

Đạt Kha với tay lôi nàng đi luôn khỏi đó. Tiểu Lộ chỉ biết vẫy tay tạm biệt hi vọng vương phi sẽ “bình an vô sự” nha. Sở Doanh lúc này sợ lắm nhưng không còn gan vùng vẫy nữa. Nếu chết ít ra nàng cũng phải giết được hấn mới nhắm mắt toại nguyện, còn bây giờ quá sớm không thể ra đi như vậy.

Đạt Kha thật cũng đang muốn xử tội nàng lắm song tay ôm nàng đi khiến hấn phát hiện ra người nàng đang run từng hồi. Hấn dừng cước bộ, tay không ngăn ngại sờ mái tóc dài ướt và làn da lạnh ngắt trên cổ nàng. Sở Doanh cố bình tĩnh vì cử chỉ của hấn...

- Sao người nàng lạnh quá vậy?

- ... thiếp ngủ quên ở đồi hoa nên bị lạnh chút thôi!

Giọng nàng nhất gừng không dám lớn tiếng nữa sau khi dám đá hấn một cước. Đạt Kha nghe xong chân lại sải từng bước nhanh hơn có ý mang nàng về lều sớm.

- Thế mà còn tắm rồi đi lung tung! - Chất giọng trách móc của hấn làm nàng không nhịn nổi.

- Chúng ta cải lộn! Người ta bỏ đi chứ đi lung tung hồi nào hả?

Cả hai dần co, la lối cuối cùng cũng trở lại lều lớn. Đạt Kha đặt nàng xuống giường mới xoay người cho thêm củ vào lò. Nàng tự biết chui vào chăn, cả người lạnh đến tê tái mất cảm giác tay chân rồi.

Giờ lạnh là tất cả những gì nàng quan tâm, nàng coi như mặc kệ Đạt Kha có ra sao đi nữa. Nhưng vừa cho là thế, hấn tự cởi áo ra khiến nàng giật mình nghe hấn thoải mái ra lệnh...

- Cởi hết áo ra đi!

- Hả? Sao phải cởi áo chứ? - Vừa hỏi lại, nàng vừa sợ tự kéo chăn, thoái lui trên giường. Đạt Kha vẫn thản nhiên giải thích.

- Để ta ôm nàng sẽ thấy ấm nhanh hơn.

Sở Doanh nhìn thân người cường tráng của hấn lúc nào cũng muốn bỏng mắt nàng. Chắc chắn nằm vùi trong tay Đạt Kha còn gì sung sướng hơn lúc này nhưng nàng kiên quyết chối từ.

- Không! Ta đang giận huynh, không lí do gì phải cho huynh ôm! - Bộ dạng lạnh chết vẫn cứng đầu của nàng khiến Đạt Kha nhếch mép hứng thú. Hấn nghiêng khẽ đáp lời nàng một cách châm chọc.

- Vậy sao? Thế thì hôm trước ai đòi giết ta vẫn chịu quần quít trên giường cùng ta vậy nhỉ?

Má nàng sừng đỏ ngay lập tức và tung chăn cố ném gối vào hấn. Đạt Kha chụp lại gối nghe nàng gào lên...

- Từ giờ ta không để việc đó xảy ra lần nữa đâu!

- Thế hả? Thứ gì càng khó ta càng muốn cho bằng được nàng biết không vương phi của ta!

Đạt Kha bước đến, vừa nói vừa thản nhiên rút dây áo của nàng. Sở Doanh đỏ mặt, tay cản hấn không được đành khom mặt nói lí nhí khi nhìn áo từng lớp cứ bị hấn ném sang một bên.

- ...đừng làm vậy với người huynh không yêu chứ?

- Phải yêu mới được sao? Nam nhân có nữ nhân bên cạnh cốt để giải tỏa cho họ thôi!

Đạt Kha cũng không ngại nói cùng nàng. Hấn ân ái với nàng không hề xuất phát từ tình yêu. Nàng biết rất rõ, ban nãy tranh cãi với hấn càng hiểu hơn là Đạt Kha chưa hề quan tâm gì đến suy nghĩ của mình. Nhưng nàng vẫn nói.

- Còn nữ nhân chỉ muốn dành cho nam nhân họ yêu thôi!

Nàng ngược mắt lên nhìn Đạt Kha, một ánh mắt không còn dám mong chờ điều gì ngọt ngào nữa. Gương mặt nàng lúc này đượm buồn càng giữ nét xinh đẹp ấy thêm phần cuốn hút.

Tuy nhiên Đạt Kha chỉ nhần khẽ, tay không những không ngừng lại còn tháo bỏ yếm hồng của nàng. Cả người nàng gần như trở trụi càng run rẩy vì lạnh...

- Nàng làm như đây là lần đầu của nàng vậy? Đã là người của ta rồi mà còn lộn xộn thế sao?

Sở Doanh nghe hấn nói, cả người bị tay hấn dọa vẫn không còn để ý đến vì tức quá thế. Nàng nói lớn...

- Hôm nay huynh và Y Nhi biết tình cảm của nhau vẫn còn sâu đậm mà huynhỡ có hứng thú với nữ nhân khác ngay sao?

- Liên quan gì chứ? Nhìn nàng cũng đủ làm ta hứng thú đến phát khùng rồi đây còn thời gian suy tư gì nữa.

- Đồ dâm tặc!!!

Sở Doanh la lên, không biết làm sao thì cảm trúng áo yếm của mình đành đẩy vào mặt hắn. Đạt Kha sững ra nghe mùi hương của nàng rõ ràng trên áo. Quả có đang rối ren vì tình cảm trong lòng thì lúc này đây hắn thật muốn xơi tái nữ nhân to gan này rồi.

Sở Doanh thoái lui vì ánh mắt căm giận của Đạt Kha. Lúc này nàng thật sợ hắn nha.

- Bị nàng chửi vậy ta đành làm thật thôi! - Vốn Đạt Kha chỉ định cùng nàng ngủ cho ấm nhưng trước sự khiêu khích, hắn không ngại giở trò.

- Nè... không giận nha. Chúng ta đang giận. Là đang giận đó không ai làm chuyện đó trong trường hợp này đâu!

- Do nàng thôi Sở Sở!

- Huynh mà đến gần thì ta sẽ la... áhh!

Đạt Kha dễ dàng đè nàng xuống giường, hành xử ra sao tùy ý hắn. Mọi người vẫn ngủ hạnh phúc trong đêm không hay hai kẻ làm loạn có địa vị cao ngất. Sở Doanh thật càng ghét hắn.

Hắn luôn làm mọi kế hoạch cũng như dự tính của nàng trở nên toàn bại.

Giết hắn sao, nàng cứ cố gắng trong vô vọng. Được hắn yêu sao, nàng cứ vui vẻ làm vương phi hữu danh vô thực đi. Tránh xa hắn sao, nàng càng mệt mỏi rên rỉ với hắn mới thật tức. Rồi có một ngày nàng sẽ trả thù hắn hết thảy mọi chuyện cho xem.

Tinh mơ trời vẫn còn lạnh buốt, vài người dọn đi sớm khỏi lễ hội. Đạt Kha thức giấc nhìn bóng lính đi tuần quanh lầu rồi mới nhìn đến nữ nhân nằm co rúm cạnh bên mình.

Tay hắn vân vê làn da trắng muốt mềm mịn trên lưng nàng nhưng lại suy nghĩ về Y Nhi. Rõ ràng gặp lại Y Nhi, tình cảm xưa khiến hắn rất khổ sở như lúc mới từ bỏ vậy mà vẫn còn lòng dạ bên nữ nhân khác. Có lẽ vì Sở Doanh khác biệt, nàng không che giấu điều gì, thật thà ác ý với hắn khiến cho tâm hắn không những không lo ngại mà còn dễ chịu.

Suy cho cùng nếu không cùng nàng đêm qua, chắc Đạt Kha cũng đã mượn rượu giải sầu, không sao ngủ nổi.

Và nàng cuối cùng cũng lim dim mở mắt nhìn ngay gương mặt tuần mã cười tươi với mình...

- Nàng còn lạnh không vương phi của ta?

- Người dám... đồ xấu xa!

Sở Doanh tức chết vì đêm qua yếu sức, đầu không lại cuối cùng là đại bại cho hắn làm bậy. Hắn rõ ràng suy nghĩ về nữ nhân khác vẫn đành lòng xả tiết trên người nàng có phải đáng tức giận hay không?

Đạt Kha thản nhiên không chút ngại ngần khi ôm lấy người nàng. Nàng cứng đầu đẩy mặt hắn ra. Cả hai phải cãi nhau, không nhìn mặt nhau chứ như thế này quá là nực cười. Đạt Kha lớn mật trở người há miệng cắn nhẹ lên ngực làm nàng đỏ mặt lúng túng hắn ra.

Hắn dụi mặt trên đường cong mềm mại, hỏi nàng thật là đáng ghét...

- Nàng giận vì ta yêu nữ nhân khác hay giận vì ta không xem nàng là thê tử thật sự hả Sở Sở?

- Hết hồi 10 -

12. Chương 11

- Nàng giận vì ta yêu nữ nhân khác hay giận vì ta không xem nàng là thê tử thật sự hả Sở Sở?

Nàng sững sờ vì câu hỏi đến quên mất hần thân nhiên vẫn còn vuốt ve người mình. Sâu trong tâm Sở Doanh thấy có chút tổn thương nhẹ. Nàng biết hần và nàng không thể nào có cơ hội khác ngoài đối nghịch nhau nhưng vẫn khờ dại mong chờ chút gì khác biệt. Song từ lúc nhìn thấy Đạt Kha ôm lấy Y Nhi một cách nặng tình như vậy, lòng nàng đã không còn gì chờ đợi. Nàng cố mạnh mẽ giấu đi chính mình tổn thương.

- Người hỏi rất hay!? Tất nhiên là thiếp giận cả hai chuyện và cái tội dám ép buộc người ta.

Nàng vừa nói vừa mắc cỡ cố đẩy mặt hần ra khỏi ngực của mình. Dù thân nàng có thuộc về Đạt Kha hết rồi nhưng hành động của hần thật quá tự nhiên. Đạt Kha mỉm cười, không ngại trở người nhô lên trên người nàng, mang hạ thân nàng sát vào người hần. Mặt nàng không thể đỏ hơn khi cảm thấy rơi tự mặt của mình lại có chút rung động cùng hần.

Hần dày mặt bình thân khi thân người to lớn dọa nàng. Tay Đạt Kha xoắn lấy lọn tóc mềm nơi má nàng khi nói.

- Đêm qua là ai gây chuyện trước? Nàng không thể đổ lỗi hết cho ta... dù sao ta cũng là nam nhân đầu tiên và duy nhất của nàng cơ mà Sở Sở!

Hần dùng chính lời nàng để nói ngược lại với nàng khiến mặt nàng thiếu điều nóng đến đỏ rần lên. Nàng không cãi lại được, cảm thấy uất ức nhưng không cam lòng chỉ đành quay mặt đi. Biểu hiện của nàng rất đáng thương khiến tâm tình hần rất ư thoải mái nói ra thẳng thắn.

- Không phải ta không xem nàng là thê tử... dù giữa chúng ta phức tạp không như phu thê khác nhưng vẫn là mối quan hệ rõ ràng không ai phủ nhận được.

Sở Doanh nhìn lại gương mặt tuấn mỹ kia đang rất nghiêm túc khi nói. Nàng hiểu ý của hần. Dù ý tứ bên trong ra sao thì người ngoài vẫn luôn xem nàng là vương phi của đại vương. Đạt Kha có yêu Y Nhi hay bất cứ nữ nhân nào khác thì vị trí bên hần của nàng không thể thay đổi.

Lòng nàng nhói nhẹ, cảm thấy vừa là niềm vui vừa là cây gai nhọn đâm vào lòng. Ai kia rất ganh tị với nàng trong khi nàng chỉ có thể là hình nhân không hơn không kém. Nàng có thể thoải mái bên hần suốt đời dù có không thể lấy được mạng hần. Và nàng cũng có thể bất hạnh cả đời khi bên một phu quân không bao giờ đặt tình cảm ỉn.

Thân thể cả hai vẫn sát vào nhau nhưng tâm xa cách. Nàng ngẩn nhìn hần. Đạt Kha thật sự rất tuần tú, càng ngày bên hần nàng càng hiểu hơn con người hần, về ngoài kia chỉ là một phần nhỏ cuống hút nàng.

Sở Doanh rụt rè đưa bàn tay mảnh trắng nhột lên bờ ngực lớn mạnh mẽ. Nước da ngăm nhẹ của hần làm tay nàng càng tái hơn. Đạt Kha có vẻ không khó chịu vì cử chỉ nhẹ nhàng không mang tính chất “nguy hiểm” từ nàng. Hần nhìn nàng khi nàng nhỏ giọng hỏi...

- Vương phi... sao không phải là Y Nhi? Khi là đại vương... khi người có tất cả trong tay. Thậm chí còn để cô nương ấy thành nhị tấu của mình nữa?

Nàng biết câu hỏi này có thể không được Đạt Kha trả lời. Cũng có thể hần sẽ không trả lời cho nàng biết làm gì. Vì thế nàng chỉ biết nhìn vào ngón tay mình đang vờ vờ theo bờ ngực vương vức kia. Đạt Kha giờ tay lên giữ lấy tay nàng ngay trên ngực mình khiến nàng lúc này mới dám nhìn vào mắt hần.

- Nàng ấy không muốn ta bắt chấp mọi thứ làm đại vương. Tham vọng của ta quá lớn, muốn đạt được thì ta phải hi sinh tất cả... nếu có nàng ấy thì cũng là một kẻ vô dụng may mắn có mỹ nhân mà thôi.

Đạt Kha nhìn thẳng vào mắt nàng nói ra tâm sự lớn nhất lòng hần. Chuyện này hần giấu kín không cho ai biết nhưng hôm nay đã không ngần ngại nói hết với nàng. Chính vì nàng là người gần hần nhất lại có đã tâm khó ai gan bằng.

Được biết thêm chuyện này, nàng không vui ngược lại càng muốn biết nhiều hơn nữa mọi thứ trong lòng hần. Dầu cho hần đã dành bao nhiêu ngọt ngào cho nữ nhân khác, nàng khó chịu vẫn cam tâm để hiểu hết về Đạt Kha.

Tay nàng di nhẹ qua ngực hần, đi ngược lên cuống họng đang thở từng nhịp đều đặn, sau lại vuốt xuống cánh tay lớn còn nhiều vết sẹo lưu dấu. Cuối cùng nàng giữ lấy cổ tay hần kéo nhẹ áp lên ngực mình. Đạt

Kha xem ra không mấy bất ngờ vì hành động này. Nắm tay y nóng ẩm nhanh chóng bóp nhẹ lấy miên nhũ mềm mại. Nàng có chút khó chịu, thân người hơi rướn lên vì hấn.

Tay hấn không ngừng lại, hết xoa nắn lại vuốt ve xuống bụng thon. Nàng thu hai đùi ngọc cao lên ngang thắt lưng Đạt Kha, mang toàn bộ hạ thân gần hơn vào vật nam tính. Ân ái đem qua còn vươn, nơi tư mật ẩm nhẹ ngọt ngào sớm kích thích hấn. Đạt Kha thở có chút nôn nóng dù tuần nhan không chút bất thường.

Y Nhi là người hấn yêu thương, nàng chẳng màng. Lòng hấn không có nàng nàng cũng chẳng bận tâm. Nàng chính là vương phi bên hấn. Lúc này chỉ có nàng cùng hấn thôi.

Khi cảm nhận nóng thiếp của Đạt Kha bắt đầu khó cưỡng lại cảm dỗ của mình, Sở Doanh đẩy người hấn ngã ra. Đạt Kha nằm yên bất động trên đệm êm nhìn nàng ngồi trên người mình. Thân nàng trắng như ngọc, vừa mảnh dẻ vừa giữ chút đầy đặn hấp dẫn vô cùng hoàn hảo.

Nàng tém tóc sang một bên vai. Tóc dài đen tuyền che một phần ngực phải vàбет dài lên cả thân hấn. Nhìn bộ dạng yêu nữ hiếm thấy của vương phi của mình, hấn không khỏi mỉm cười thích thú.

Nàng ngã người trên ngực hấn, môi xinh khê nói khi hạ thân cứ run nhẹ kích thích vật nam tính đang nóng bừng bừng kia.

- Lần đây gặp người ngày ấy... thiếp thấy người rất đáng sợ, nhưng hôm nay thấy người còn đáng sợ hơn gấp bội!

Hơi thở nàng phả nhẹ ngọt ngào. Đạt Kha nhìn nàng nhưng không vội nói gì chỉ cười lớn. Sở Doanh có chút ngỡ ngàng không hiểu sao hấn lại cười thì hấn đã gờ tay thả nhiên vỗ vào mông trần của nàng. Mông trắng tròn đầy sớm in đỏ dấu tay lớn. Nàng hơi đau nên mới rướn người lên thì tay Đạt Kha giữ hông nàng kéo nàng xuống ngay đúng hoa huyết đón nóng thiếp của hấn.

Sở Doanh nhú mi vì vật nam nhân to lớn sâu vào người nàng. Nàng thở nhọc nhưng không nói gì vì đây là cái tội nàng dám tới lui kích tình hấn, khiến hấn không thể tha. Đạt Kha nhếch môi cười, gương mặt mang chút gian xảo khiến nàng loạn ý không biết nên làm sao.

Đạt Kha vuốt lên hai đùi thon hai bên dần lên hông nàng và giữ nhẹ chỉ nàng nâng lên một nhịp. Nóng thiếp ra được một nửa lại chôn sâu vào người nàng. Cuối cùng nàng cũng hiểu ý hấn đành chống hai tay lên ngực Đạt Kha và bắt đầu dùng hạ thân luật động.

Hấn nằm yên tận hưởng đúng kiểu đại vương của một vương quốc hùng mạnh. Trông nàng thở dốc cố gắng như vậy càng quyến rũ hơn. Hấn gờ tay giữ sau cổ nàng kéo nàng xuống ngực mình. Sở Doanh mím môi vì thỏa mãn chưa đạt, người hấn cứ bất động như vậy trong người nàng thật là đầy dọa.

- Nói xem ta đáng sợ thế nào? Tahiềndến vậy cơ mà vương phi của ta? - Giọng Đạt Kha lúc kích tình như vậy vẫn rõ ràng trêu chọc làm nàng tức chết.

Nếu nàng không giết chết loại nam nhân như hấn thì cho hấn sống quá là uổng phí. Song nàng biết giết hấn cũng như chiếm tâm hấn đều khó như nhau. Sở Doanh không thêm trả lời. Nàng có ý nhòm người khỏi hấn thì Đạt Kha nhú mày không vui trở dậy ngay.

Nàng bàng hoàng khi đột ngột mất thế thượng phong. Song chưa kịp hiểu có sự hấn đã dồn dập đưa tới nóng thiếp dây dưa cùng nàng. Nàng cuối cùng thấm bại, vẫn là bị hấn khống chế kiểm soát chỉ biết rên rỉ thôi.

Trông nàng nhắm nghiền hai mắt “tận hưởng” mình, Đạt Kha mỉm cười thoái lui cự vật vẫn còn ham muốn của mình. Hoa huyết đột ngột trống rỗng làm Sở Doanh cố nhìn hấn. Sau đó nàng co người la lên ngay vì hấn cứ nhiên giở trò.

- Người làm gì vậy... dừng! Đạt Kha... !

Hấn gian xảo tay giữ hai chân nàng, dùng lưỡi liếm nhẹ nơi nhạy cảm của nàng vừa thôi ma sát với nóng thiếp của hấn. Mùi hương nàng tiết ra thật quyến rũ, cửa hoa huyết ướt đầm đỏ nhẹ còn không ngừng run động vì kích tình. Sở Doanh vùng vẫy vì rất xấu hổ. Hấn chẳng tha, lưỡi giáo hoạt thử sự mềm mại nhạy cảm kia làm cả người nàng rướn lên càng ham muốn nhiều hơn. Mới nói hấn đáng sợ có một chút đã dọa nàng rồi... nàng thế phải giết hấn cho bằng được.

Lưỡi hần tuy kích thích nhưng không đủ lấp đầy nàng. Sở Doanh chưa kịp đổi thêm hần lại chuyển người nàng sắp xuống và đưa ngay nóng thiếp thế chỗ. Nàng không kiềm được giọng rên trong cuống họng. Lúc này ý thức mờ nhạt, nàng chỉ cầu không có ai quanh lều của đại vương và vương phi để nghe thấy mấy thứ âm thanh xấu hổ này.

Nhịp động của Đạt Kha càng lúc càng nhanh, không những thế hần còn để nóng thiếp rời hần khỏi người nàng mới dồn tới thật mạnh mẽ làm nàng muốn suy suyễn. Người nàng yếu mềm không biết có chịu nổi hay sẽ bất tỉnh vì cảm xúc quá mức này không? Nhưng hần đã kéo ngược hai cánh tay nàng ra sau. Thân nàng không có điểm tựa càng bị người hần tiến đến làm chấn động.

Mông tròn của nàng vì từng nhịp va và trước hạ thân hần từng tiếng âm thanh da thịt chạm mạnh nghe đến đỏ mặt. Hoa dịch tiết nhiều đến vươn cả đùi của Đạt Kha. Hần vẫn không vì thế ngừng nghỉ tha cho nàng. Tay hần giờ ra trước giữ lấy cổ xương non như siết lấy. Sở Doanh muốn thở càng phải rướn thẳng người lên, tư thế càng làm khó nóng thiếp hần ra vào nhưng hoa huyết chặt khiết mang đến cảm giác rất khó tả.

Nàng chẳng còn biết gì cả, lúc này chỉ còn biết có hần. Đạt Kha lại tỏ ra hài lòng vì nàng càng ngày càng giỏi, giới hạn dài hơn so với lần đầu tiên cùng hần. Thấy nàng có chút thu người, hần nói ngay vào sau mang tai nàng.

- Cùng với ta đừng vội...

Sở Doanh không hiểu ý Đạt Kha, nơi tư mật của nàng sớm tê dại truyền đến. Tay Đạt Kha nắn lấy hai bên bầu ngực non kiêu hãnh nhưng nàng đã không còn cảm giác gì khác ngoài tận sâu trong cơ thể mình. Vách tường hoa đạt tới đỉnh cao co thắt lại thật nhanh, cùng lúc đó Đạt Kha vừa tới lúc xuất tinh túy nam nhân vào sâu trong người nàng. Cả hai cùng đạt khoái cảm thăng hoa một lúc càng làm cảm xúc dễ mê.

Nàng ngã sắp xuống giường và nhìn hần cũng nằm ngửa ra thở dồn không khác gì mình. Vừa sáng ra đã như vậy cũng không tệ cho lắm đối với đại vương khi có sẵn vương phi bên cạnh.

Đạt Kha nghiêng người nhìn nàng thở nhọc đến đáng thương. Trán nàng cũng đã đầm đìa mồ hôi vì quá sức. Hần không ngần ngại mỉm cười, tay vuốt lọn tóc đã bết ứ mồ hôi trên gương mặt xinh đẹp hết sức hấp dẫn của nàng lúc này.

Nàng cũng nhìn hần. Trong lòng cũng không thể tin có lúc mình lại mê đắm với hần như vậy. Đêm qua cộng thêm ân ái vừa trải qua khiến người nàng không còn sức chứa thêm bạch dịch nên theo hoa huyết cứ vậy trào ra. Nàng mím môi khó chịu muốn tịnh thân ngay kéo lại phải nhờ tiểu Lộ sắc thuốc tránh thai cho sẽ rất mắc cỡ. Nhưng tay Đạt Kha vươn ra dễ dàng kéo nàng nằm vào lòng mình.

Ban nẫy lớn gan ve vãn với hần nhưng giờ nàng lại đỏ mặt ngại ngần mới kì lạ. Hần giữ chặt rồi gắng hỏi.

- Trả lời ta vì sao lại thấy sợ ta hơn Sở Sở?

Người nàng lại gần vào hần. Trạng thái đạt khoái cảm ban nẫy vẫn làm nàng choáng nhẹ nói năn cũng không lưu loát lắm

- Vì người tự làm bản thân đau khổ như thế như rất thương tâm ca lại đối đầu thù hận vô ích... cho đến cả tình yêu của người nữa!

Đạt Kha nghe xong thình lạng hồi lâu. Nàng rụt rè chờ trong bờ ngực ấm áp của hần. Đạt Kha đang ôm nàng rất chặt, đầu nàng biết cả một chút tình cảm hần cũng không đành lòng nhưng xin bàn tay hần đừng buông lơi đi cũng đủ quá rồi.

Hần nghiêng người vẫn ôm nàng. Tay luồn nhẹ vuốt ve mái tóc mềm của nàng và nói có vẻ rất nhẹ nhàng.

- Ta là vương tử không chính thất do một cung nữ bị đại vương cưỡng bức sinh ra. Bô lão và cả tộc không chấp nhận sự có mặt của ta trong vương thất này. Mang danh Tứ vương tử mà cả bọn nít ranh còn ức hiếp nói ta là con hoang...

Nàng mím môi khi nghe. Nàng biết là hần đã phải trải qua rất nhiều chuyện trong đời mới thành loại người tàn nhẫn như vậy. Không biết làm gì xoa dịu được một Đạt Kha đáng thương trong quá khứ, Sở Doanh thu tay cổ ôm chặt người hần.

- ...trong các hoàng huynh chỉ có tam ca xem ta là tiểu đệ. Huynh ấy dạy ta mọi thứ người ta không muốn chỉ ột vương tử con hoang. Cả cuộc đời ta là niềm vui cho người khác sỉ nhục. Và nàng có biết đến lúc ta tỉnh táo ra ta đã ngộ ra điều gì không? Ta không làm sai gì cả cho kẻ khác cười đầu cười cổ mình nữa. Chỉ có ngôi vị đại vương sẽ giải thoát cho ta. Ta thật yêu Y Nhi như điên như dại nhưng vẫn không thể sống chịu thêm nhục nhã mới đã bỏ rơi nàng ấy. Ta của bây giờ đã thành công, không có gì để tiếc nuối cả.

Nàng nghe xong vội thần thờ nhìn vào mắt hắn. Một Đạt Kha không giết người không gớm tay như nàng từng biết. Trước mặt nàng chính là con người thật sự của hắn. Nàng không ngờ hắn chỉ là một đứa trẻ mang quá nhiều tổn thương đến mức chỉ còn biết ích kỉ lo riêng cho bản thân mình trước nhất. Hắn tự bảo vệ hắn bằng cái vỏ tàn nhẫn ngu ngốc, sau đó gánh lấy là nội tâm tổn thương mất mát không tài nào chữa lành.

Và Đạt Kha cười đem nàng nằm trên người mình cốt nhìn nàng cho rõ để xem kẻ ngày đêm muốn giết hắn chỉ giúp hắn thỏa mãn ân ái sẽ biểu hiện ra sao khi biết chuyện. Sở Doanh rụt rè hỏi.

- Giờ đây huynh đã thấy giải thoát chưa?

- Hi... tạm được. Ít nhất những kẻ ghét ta cũng không ai dám la lối trước mặt ta như nàng cả! - Kể xong quá khứ xem ra tâm tình hắn vẫn ổn mới trêu chọc nàng như thế nữa rồi. Sở Doanh hậm hực chun mũi nói.

- Họ cung kính người chỉ là lời nói dối trá thôi.

Đạt Kha bắt ngờ nhìn nàng. Nàng thì mãi loay hoay vì vẫn muốn thoát mau thoát khỏi người hắn. Bên Đạt Kha nàng lại không kiềm được ham muốn cùng hắn thế này thế kia dấu mới qua một trận rất kịch liệt. Công chúa như nàng bị hắn dụ hư mất rồi.

- Nàng xem ra rất tinh ý chuyện xấu người khác làm! - Đạt Kha không tiếc một câu như khen ngợi vương phi của mình.

- Ngày trước còn ở Kỳ Mạc, bọn tiểu thư con quan đại thần trước mặt đều khen thiếp công chúa xinh đẹp – công chúa hiền diệu này nọ nhưng thiếp biết sau lưng họ toàn nói những lời ganh ghét!

- Vậy thì nàng sang đây làm vương phi của một đại vương đáng sợ như ta. Chẳng ai dám nói xấu nàng nữa đâu.

Nhìn hắn cười như vậy nàng thật cố sức ghét bỏ nhưng không thành. Đạt Kha cười rất cuồng hút, nàng không thể nhìn người cười đẹp như vậy và nghĩ đến chuyện lấy đi mạng của hắn. Nàng nói có chút rụt rè.

- Người nói ra hết như vậy... giữa chúng ta cũng sẽ không có gì thay đổi... người vẫn muốn xâm lược Kỳ Mạc của thiếp đúng không?

- Đương nhiên. Còn nàng cần cố gắng giết ta hơn, không chỉ “Ah! Ah!” dưới thân ta là giết được ta đâu Sở Sở!

Tên đại vương bá đạo này thật giỏi làm nàng xấu hổ. Giả giọng nàng rên rỉ cùng hắn thì thôi còn giờ tay xoa hông dọa nàng. Nàng giờ tay đánh tay hắn khỏi hông mình ngay rồi cố bình tĩnh để hung hăng nói...

- Coi chừng chết trên giường không kịp trần trối đó đại vương của thiếp!

- Haha! Ta thoải mái lắm... nàng lúc nào cũng bên ta toàn tâm toàn ý ám hại ta thì có gì phải căng thẳng thêm được!

Đạt Kha tâm tình rất vui không biết làm nàng chạnh lòng. Vì nàng lúc nào cũng sẽ bên hắn nhưng tâm hắn không có nàng. Sở Doanh nhồm người dậy, giờ tay giữ hai má hắn làm Đạt Kha nằm đơ ra nghe.

- Muốn thiếp bên người thì quên ngay Y Nhi đi! - Nàng nói xong tuy có hơi run nhưng cũng rất thoải mái. Đạt Kha nhăn mặt nói.

- Gì nữa đây? Nếu dễ quên nàng ấy thì ta đã quên từ hai năm trước rồi!

- Nhất định phải quên! Thiếp sẽ giúp người quên! Người không được tự dằn vò như thế, thiếp cũng sẽ dễ dàng vui vẻ làm vương phi chờ ngày giết chết được người biết không đại vương!?

Hắn có chút sững sờ nhìn nàng. Trông nàng rất quyết tâm giết chết hắn đến buồn cười. Xưa nay Đạt Kha chỉ nghĩ phải có quyền lực như thế nào mới thoát được quá khứ, chỉ có nàng là người đầu tiên bảo hắn quên đi. Hắn có lẽ không biết nàng thật mong hắn quên đi Y Nhi vì chút ghen tị trong lòng nàng. Nhưng Đạt Kha đã cười tươi thật mong rằng nàng sẽ sớm giúp mình quên hết mọi thứ đau khổ phía sau.

- Hết hồi 11 -

13. Chương 12

Một buổi sáng ẩm áp hiếm có tại phương bắc. Không khí trong lành làm người ta sảng khoái. Đạt Kha đang chuẩn bị đi xem cánh rừng phía nam cùng vài bộ lão thì tên lính xanh mặt lao lại bẩm báo...

- Đại vương... chim bồ câu!

- Chim bồ câu làm sao?

Hắn còn ngây ngô chưa biết sự tình chim bồ câu là thế nào thì sực nhớ ra. Ngay lập tức hắn cởi áo choàng để nhanh phóng người đi. Người trong tộc tròn mắt thì nhau nhìn ngắm đàn bồ câu bay loạn xạ. Trong đó có cả vương phi đang vui vẻ nhúng chân nhìn rất hài lòng.

Song từ xa đại vương lao đến, mặt nàng tái ngay đi. Nàng đã tính toán Đạt Kha phải đi ra bìa rừng rồi chứ sao lại còn ở đây.

Đại vương thân thủ bắt phàm, tay lấy một bộ cung tên đoạn chạy ngang lò rèn rút liền ba cây tên đặt lên cần cung. Đạt Kha nghiêng tay nhắm hướng chim bay chưa cao và bắn đi. Sở Doanh đứng bật dậy nhìn hết con chim này đến con chim khác rơi xuống đất như các bị thối nhiều lông.

Phải nói là các chú chim đáng thương rất có diễm phúc khi lia trần trong tay đại vương. Các thiếu nữ trong tộc xuyết xoa vì tài bắn cung chuẩn xác của hắn. Thậm chí cả một con chim nhỏ cũng không thoát làm nàng run lên nhìn hắn cất cung hầm hầm đi đến...

- Người ít ra cũng phải chừa một con còn sống chứ? Sao lại tàn ác như vậy?

Nàng tốn nhiều công sức dệt vải đi đổi với người bán chim mới có số chim này mà hắn bắn hết thật nhanh chóng. Đạt Kha khoanh tay trước ngực, ánh mắt nghiêm túc nhìn vương phi của mình.

- Ta đâu có được nàng khen là lương thiện bao giờ!? Người đâu? Sau này không được cho vương phi của ta chơi chim nữa. THẬT NGUY HIỂM!!! - Đạt Kha gằn giọng, xem ra cũng tức giận với nàng rồi. Nhưng Sở Doanh bây giờ đâu còn là công chúa mới đến e dè sợ hắn. Nàng bạo gan chun mũi nói.

- Có gì nguy hiểm chứ? Không có bồ câu thì lấy gì báo tin chứ!?

Ý đồ của nàng Đạt Kha hiểu rõ hơn ai hết nên nàng không còn gì phải ngại. Hắn nghe xong thờ ơ xoay người nói.

- Báo tin vợ vãn của nàng hả thì chờ giết được ta đi rồi hãy nghĩ đến!

Cái giọng khinh người của hắn làm nàng run lên. Nàng liều chết xông đến một phen thử xem có đẩy hắn ngã chết hay không? Nhưng Đạt Kha cười vang xoay người túm lấy nàng rồi vác ngược nàng đi khiến Sở Doanh thảm bại vì phải năn nỉ hắn thả xuống. Phi tần chỉ biết ganh tị với nàng. Các nữ nhân trong tộc lại ngưỡng mộ nàng. Ai cũng nghĩ nàng và đại vương tình cảm rất tốt chỉ có nàng đau khổ mới biết thôi.

Thế là ngày lại đẹp trời, nàng chóng cảm lên chuồng cừu nhìn người ta đi qua đi lại. Nàng hoàn toàn không thể bày trò nào qua mặt Đạt Kha được cả dù hắn có ở gần hay không? Xem như kế hoạch giết hắn tạm gác lại chờ cơ hội, chuyện báo tin cho phụ vương từ từ tìm cách khác, vương phi giờ đây rảnh rạn chết được.

Hậu cung của Đạt Kha tuy nhiều nhưng ai cũng e dè nàng vì thế nàng đang suy nghĩ không ai ức hiếp mình thì mình có nên đi lấy quyền vương phi thị uy đây dọa vợ khác của hắn trả thù hắn hay không?

Chợt mắt thấy cánh đồng lúa mì đã chín vàng nên nàng chạy ra đó dạo chơi với tiểu Lộ. Thắt vài nữ nhân cũng bó lúa lại phụ việc, nàng hôn hờ chạy đến.

- Cho ta giúp mọi người nhé!

Các nông dân nghe vậy nhìn nàng rồi hốt hoảng quỳ thụp xuống. Sở Doanh bực bình ôm lấy bó lúa trĩu hạt và nói...

- Ai hành lễ thì ta bảo đại vương trị tội!

- Đừng mà nương nương! - Họ rí rí khóc thê lương xem ra sợ Đạt Kha vô cùng khiến nàng cười híp mí.

- Muốn đại vương tha thì cho ta làm chung mọi người nha!

- Như thế không được đâu nương nương ơi!

Nàng mặc kệ, tay ôm lúa chạy đi chạy lại phụ. Ban đầu họ rất sợ bị tội vì nàng là vương phi cao cao tại thượng cơ mà nhưng dần cũng bớt sợ và thân thiết hơn. Nàng còn bảo tiểu lộ chuẩn bị sữa và đồ ăn ọi người làm xong ăn uống nghỉ mệt. Từ ngày đến đây nàng chưa từng cười nhiều như thế.

Phương bắc này tuy cũng có vua nhưng cảm giác của người vương thất tự do hơn Kỳ Mạc của nàng nhiều. Nàng không bị cung cấm gò bó, còn có thể gần gũi với người dân và làm những chuyện mình thích. Được hòa mình vào các công việc thường nhật chưa bao giờ làm khiến nàng vô cùng thoải mái.

Dù sao nàng cũng đang vô dụng, nghĩ mãi cũng không ra cách đối phó với hắn thì xem như nàng tự thưởng mình một phần thưởng tinh thần tuyệt vời vậy.

- Nương nương thật đúng là thần nữ mọi người yêu mến! - Một kẻ vui vẻ báo lên khiến Đạt Kha có chút giật mình. Hắn lại nhíu mày nghe một người khác nói thêm về nàng.

- Ban đầu do nương nương là người ngoại tộc nên không chú ý nhiều nhưng càng gần càng thấy người rất tốt. Bên đại vương có vương phi tốt như vậy dân chúng rất an lòng.

Giờ thì Đạt Kha không chột là bọn người này nịnh bợ rồi. Hắn hạ ly đồng, chòm hỏi một cách nghiêm túc...

- Các người có nói quá không vậy?

- Đâu có đại vương! Chuyện phát áo lông lần này cả tộc du mục còn hết lời cảm kích vương phi nữa đó!

Đạt Kha suy tư, nghe người khác khen ngợi nàng dĩ nhiên với tâm trạng là con mèo nàng muốn giết thì hắn không thể không lo. Hắn tự mình ra kiểm tra xem nàng có mưu tính gì hay không? Nhưng đến nơi thấy nàng chỉ vui vẻ phát áo lông ấm chuẩn bị sắp đến mùa đông giá rét không hề có ý đồ gì cả.

Đạt Kha đứng nhìn nụ cười tươi như hoa của nàng khi chạy giỡn với đám trẻ con trong tộc. Bộ dạng nhỏ nhắn của nàng khiến hắn cảm thấy nàng thật giống một tiểu oa nhi tinh nghịch. Mọi hắn bất giác mỉm cười. Vương phi của hắn xem ra rất khổ sở chuyện giết hắn mới rãnh rỗi thế này đây.

Tiểu Lộ đang làm cục bông trang trí áo vải. Nàng hậm hực không muốn đi khỏi tiểu Lộ chút nào nhưng con nô tì đã hối thúc...

- Sao nương nương còn chưa đi? Đại vương gọi người sang từ chiều rồi.

- Ta muốn xem muội làm. Chỉ ta đi! - Nàng năn nỉ nhưng tiểu Lộ chỉ cười đáp.

- Mai nương nương về nô tì sẽ chỉ cho!

- Tại sao phải là mai?

Nàng ngây ngô hỏi không ngờ khiến tiểu Lộ đỏ mặt. Nhìn tiểu Lộ đỏ mặt nàng cũng run run. Con tì nữ mắc cỡ nói...

- Lần nào nương nương cũng ngủ bên đó với đại vương mà nên mai nô tì sẽ chỉ người làm bông vải luôn!

- Ta... ta ngủ bên chỗ đại vương bao giờ chứ?

Nàng xấu hổ muốn chết, lúc đi ra cố sức nhớ lại mình có ngủ ở đó với hắn không. Nhưng nàng sớm nhận nhớ vì cứ vài ngày trong tộc không tiệc rượu cũng tiệc thịt. Nàng cứ là vương phi theo ngồi với hắn dự tiệc là lại “thể nọ thể kia” sáng mới đi về không trách tiểu Lộ rút ra được kinh nghiệm.

Hôm nay Đạt Kha bảo nàng sang lầu nói chuyện nhất định nàng sẽ không để chuyện vợ vẫn nằm ngoài mục đích giết hắn phát sinh đầu.

Song vừa bước vào nàng đã muốn thoái lui ngay. Hắn ngồi chờ nàng nên nhâm nhi sữa rượu. Bộ dạng tóc xả, ở trần rất ư thư thái của đại vương làm nàng rung lệ. Phải nói càng không giết được hắn càng thấy hắn hấp dẫn hơn.

- Sao nàng lâu thế? Ta gọi sang hỏi chuyện chút thôi mà nàng còn định điểm trang thêm sao? - Giọng trêu chọc của Đạt Kha lúc nào cũng làm nàng tức. Nàng hậm hực nói.

- Có gì nói nhanh lên! Không thiếp về đây!

Sự to gan của nàng càng ngày càng thâm hậu khiến Đạt Kha phì cười. Hắn vỗ vỗ vào gối tựa gần bên hắn và nói...

- Ngồi xuống!

Nàng vốn không có gì phải sợ hắn vì hắn không đề phòng nàng thì thôi làm gì có gan ám hại ngược lại nàng. Nhưng chỉ tại tiểu Lộ khiến nàng có chút không tự nhiên nên lắc lắc đầu từ chối...

- Có gì nói ngay đi kêu thiếp ngồi làm gì!? - Đạt Kha có chút nhũn mỳ vì nàng hôm nay thật lạ. Hắn giọng đe dọa trái độn căng miệng nước nói.

- Nàng không phải thích thứ này sao? Lân bang dâng riêng cho ta thưởng thức trái nghịch mùa đó!

Mặt nàng sáng rõ, thế là cũng không nhớ đã ngồi ngay vào ăn cùng hắn lúc nào. Đạt Kha cũng không hứng thú với trái cây nên cũng như cho thưởng thức hết. Nàng cắn nho giòn ngọt vào tâm tình thoải mái ngay. Hắn nhìn nàng và nói vờ như gắng hỏi...

- Nàng hết cách giết ta nên giúp ta củng cố lòng tin trong tộc hay sao?

- Hả? Cũng cố lòng tin gì?

Dĩ nhiên nàng không hề có ý giúp hắn nên không hiểu là phải. Đạt Kha cũng biết thừa nàng làm việc tốt chẳng với suy nghĩ cao thâm gì. Hắn cũng cầm lấy chùm nho vừa ăn vừa nói làm nàng tròn mắt không ngờ...

- Gần đây nàng hay ra tộc chơi, mọi người rất yêu mến nàng. Còn khen ta có một vương phi rất tốt nữa.

- ...họ thích thiếp thật hả?

Nàng vui quá, cũng không dám tin mọi người sẽ thích mình. Đạt Kha nhìn nàng ôm hai má có vẻ hào hứng tâm tình cũng vui vui...

- Xem ra giết không được ta nàng rất buồn rồi. Nay còn làm người ta khen ngợi ta có vương phi tốt giữ hậu cung thì ta quyết định ban thưởng cho nàng. Nàng thích ta làm gì cho nàng vui hả cứ nói đi vương phi của ta!

Mặt hắn tỏ ra thích thú khi ban thưởng trên chính niềm đau thất bại của nàng. Sở Doanh chỉ muốn hắn thưởng nàng bằng cái chết xấu xí nhất của hắn nhưng biết làm vậy uống hắn cả một món quà to. Song nàng cũng không khờ dại mừng vội, đưa mắt hoài nghi ngay.

- Người nói có thật không?

- Bốn vương khiến nàng thiếu lòng tin đến vậy sao?

Đạt Kha có chút bức mình vì hắn xưa gì nói gì làm nấy mà nàng to gan hoài nghi. Sở Doanh có chút suy tư, cảm thấy đột nhiên hắn tốt vậy cũng rất hiếm có. Đột nhiên mặt nàng mang chút gian xảo khiến hắn bắt đầu sợ. Nàng chòm qua người hắn nói có vẻ phần khích...

- Hi... làm gì thiếp vui người cũng sẽ làm đúng không?

- Nếu nàng yêu cầu quá đáng ta không làm đâu! - Giờ hẳn khá hối hận vì đã chiều chuộng nàng rồi. Nhưng nàng chỉ cười nói ngay không ngần ngại.

- Chuyện này dễ thôi. Người đuổi hết toàn bộ phi tần đi chừa lại một mình thiếp thôi!

Chuyện này Sở Doanh đã ao ước rất lâu. Nếu nàng là mẫu nghi thiên hạ, nàng nhất định sẽ mỉm cười tạm biệt các tỉ muội hầu hạ cùng chồng mình, sau là một mình độc chiếm cả hậu cung. Như thế còn gì sung sướng hơn cảm giác chiến thắng trên nỗi đau của kẻ khác.

Song Đạp Kha nhóm dậy ngay không vẻ mặt không chút “hiền lành” của nàng.

- Nàng muốn ta thành loại nam nhân chung tình một thê tử hay sao?

- Như thế không phải càng được người đời khen đại vương là đáng nam nhân tốt sao? - Nàng thật thà nói thêm theo cách nghĩ của mình nhưng hẳn hẳn nhớ nói.

- Nhiều vợ mới được các tộc nể đó vương phi của ta!

Người bộ lạc có phong tục nam tôn, toàn quyền trong mọi chuyện nên có bao nhiêu vợ cũng được. Chính vì thế dẫu không “dùng” đến nhưng Đạp Kha vẫn giữ nguyên mấy chục phi tần của mình.

Nàng thấy hẳn thích có nhiều vợ, không chịu chung tình liền la lên...

- Người có ân ái với họ đâu giữ nhiều làm gì không biết tốn nhiều cơm gạo sao?

Đạp Kha nghe nàng la cũng giật mình thiếu điều nói không ra hơi...

- Ai cho nàng biết cả chuyện đó hả?

- Hừ? Vương phi thì cái gì mà không biết chứ? Người nói sẽ làm thiếp vui cơ mà. Hay là sợ không dám giữ lời!?

Nàng khoanh tay trước ngực, lớn gan dọa dẫm hẳn. Đạp Kha có chút khó nói, ngã vào đóng gói sau lưng đáp lời...

- Phi tần do bỏ lão chọn. Ta muốn bỏ cũng được nhưng...

- Đại vương lại sợ vài lão già hay sao? Có còn là người không vậy đại vương của thiếp?

Nàng chỉ biết Đạp Kha tàn nhẫn, không nương tay với ai. Bất là chuyện gì cũng làm một cách tuyệt tình không thương xót. Nay hẳn mà sợ bỏ lão không chịu ra tay thì nàng không giết được hẳn khác chi đại – đại vô dụng.

Nghe nàng nói, hẳn như tỉnh ra và bật cười. Đạp Kha cười lớn thật vang nàng làm nàng mím môi giấu nhịp tim đập nhanh vì hẳn. Hẳn cười lúc nào cũng hút hồn người. Nhất là khi cười với chính nàng. Nàng chưa kịp làm gì thì Đạp Kha kéo nàng lại ôm chặt lấy. Nàng lúng túng đến muốn mắc nghẹn trái nho luôn...

- Ta vốn định nghĩ cách thoát khỏi kiểm soát của mấy lão già đó nhưng chưa nghĩ ra cách nào chống đối. Nàng thật thông minh Sở Sở!

- Là sao? ... thiếp lại giúp người nữa hả? - Nàng nghếch mặt ra hỏi, vốn nàng muốn giết hẳn thôi sao càng lúc càng lệch lạc như vậy chứ.

Trông mặt nàng rầu rĩ vừa buồn cười vừa đáng thương. Kẻ ác độc mưu tính cũng như nàng thì ắt hẳn thiên hạ đã thái bình rồi. Đạp Kha đưa mặt vào cổ nàng. Sở Doanh sực tỉnh, cổ rút người lại giúp hẳn dễ mang nàng nằm ra. Rượu và đồ ăn còn vương vãi nhưng hẳn đã không chờ đem nàng lên giường đã luồng tay vào trong lớp áo bông dày rồi.

Nàng lại nhớ lời tiểu Lộ, nếu không về thì còn mặt mũi đâu nhìn con nô tì nên nàng kiên quyết không chịu...

- Tiểu Lộ đang chờ thiếp làm bông vải trang trí!

- Thì sao...?

Đạt Kha hỏi ngang, nàng chớp mắt bối rối nhìn hắn. Nàng chẳng biết trả lời thế nào nên đành nhắm mắt buông xuôi. Không giết được hắn còn cho hắn thỏa mãn thay nữ nhân hắn yêu đang bên nhị ca hắn, có lẽ chỉ có mình nàng ngốc nghếch chấp nhận thôi.

Nhưng nàng biết mình không thể cưỡng lại là mình rất muốn gần bên hắn. Còn Đạt Kha có muốn bên nàng hay không thì nàng cũng sẽ quên đi để không phải tổn thương nhiều nữa. Chỉ cần hắn chấp nhận nàng bên hắn thôi.

- Hết hồi 12 -

14. Chương 13

- Đại vương mong người suy nghĩ lại. Chúng thần thấy không được đâu!

Họ quỳ trước mặt Đạt Kha dĩ nhiên cũng là quỳ trước nàng. Trong nàng thật đang rất khoan khoái khi nghe Đạt Kha nói...

- Sao lại không? Các phi tần chẳng ai buồn cả, còn nói là sẽ lấy chồng ngay nữa kia!

- Nhưng... lí do nào khiến người bỏ hết hậu cung như thế chứ?

Bô lão có vẻ không chấp nhận chuyện này nhưng làm gì được ý muốn của Đạt Kha đây? Hắn tính bơ ôm lấy vai nàng. Nàng cũng không ngại tì má lên ngực hắn tạo ra bộ dạng tình cảm nhất có thể...

- Ta thích có mỗi vương phi của ta thôi không được sao?

Giọng Đạt Kha vang nhẹ nói thích nàng đến tai nàng rất đổi êm ái. Tuy biết hắn bắt đắc dĩ thôi vì không thể nói là ghét nên mới giữ lại mình nàng nhưng nàng cũng thấy hồi hộp trong lòng. Các bô lão nhìn ngay nàng, ánh mắt hoài nghi không biết nàng có bỏ bùa mê gì để độc chiếm đại vương không? Nếu có làm được nàng giết hắn từ lâu rồi làm gì rảnh rỗi thế này chứ?

Dù sao ở đây nàng chỉ sợ có mỗi Đạt Kha, mấy lão già kia dọa không được nàng đâu. Cuối cùng họ lực bất tòng tâm nói...

- Nhưng chỉ còn mỗi vương phi thì chuyện nối dõi cũng nên sớm có tin vui cho cả tộc an lòng thừa đại vương!

Sở Doanh nghĩ ra, lập tức không dựa vào người hắn nữa vì đây là trách nhiệm của nàng. Vương phi ngoài hầu hạ đại vương thì còn làm gì khác ngoài sanh người kế thừa vương vị chứ. Nhưng nàng mãi mê chuyện ám hại hắn, cũng không nghĩ đến phải gánh cái trách nhiệm nặng nề kia.

Thế nhưng Đạt Kha nghe rồi vẫn rất thoải mái...

- Ta biết rồi!

Bô lão khom người cung kính nhưng thật rất giận vì đại vương bắt đầu tự ý làm không theo ý họ nữa. Đạt Kha mang nàng về lều lập tức bật cười khoái chí...

- Haha... xem hôm nay mấy lão già ấy tức đến thế nào. Ta là đại vương cơ mà họ dám cãi sao?

Từ chuyện này, Đạt Kha sẽ dễ dàng làm nhiều việc theo ý mình hơn. Quyền lực của bô lão trong tộc cũng rất lớn, nếu tiếng nói của mấy lão già ấy yếu đi càng dễ cho hắn. Hắn đang rất vui nên cũng không nhìn đến nàng đang ngồi cạnh mình. Nàng rụt rè nói lí nhí...

- Thiếp quên mất chuyện đó!

Đạt Kha nhìn nàng đang tỏ ra rối trí. Nàng cùng hắn đã không được rồi nay còn phải sinh con cho người nàng muốn giết có phải là buồn cười lắm không? Nếu không giết được Đạt Kha, nàng vẫn phải làm tròn trách nhiệm của vương phi chứ. Biết vậy nàng chừa lại vài phi tần thân hình đầy đặn phục vụ chuyện nối dõi cho Đạt Kha rồi.

- Chuyện có con sao? - Đạt Kha tinh ý cũng đoán ra từ vẻ mặt khó coi của nàng.

- Ừm...

- Nàng đừng lo đến. Ta không muốn có con với nàng lúc này. Tuyệt đối không!

Sở Doanh nghe hắn nói, lòng đột ngột nhói lên. Đêm qua nàng còn ở lại lều của hắn say đắm vì hắn, sáng ra tự biết uống thuốc vì biết không nên để có con. Nhưng từ miệng Đạt Kha có thể nói ra không muốn có con cùng nàng như vậy, thân là nữ nhân, nàng khó tránh tổn thương. Không muốn có con chính nàng cũng vậy nhưng hắn sao có thể nở nói thế thật tuyệt tình.

Song nghĩ lại thì nàng vốn không phải là nữ nhân trong lòng hắn, hắn dùng nàng là nơi xả tiết làm sao mong muốn một đứa con của hắn từ nàng. Có chăng hắn còn mong con mình là do Y Nhi sinh ra cũng nên.

Đạt Kha nhìn nàng mím môi không trả lời nên hỏi...

- Sao vậy?

Nàng giấu chút nước mắt ngở ngần sắp vương trên mi. Bản thân cố mạnh mẽ, nàng trả lời như bình thường...

- Không! Thiếp cũng suy nghĩ như người vậy!

- Thế thì tốt. Ta và nàng kể ra mục tiêu cũng đối lập, có con sẽ phiền phức. Hay chờ ta chiếm luôn cả Kỳ Mạc của nàng thì nàng hãy sanh con cho ta ăn mừng thảm bại của phụ hoàng nàng nhé!

Giọng hắn trêu chọc làm sao biết tim nàng đau như thế nào. Nàng giữ cho chất giọng không mang run rẩy trả lời...

- Lúc đó thiếp còn để người sống hay sao đại vương của thiếp?

- Ừa? Thì ra nàng vẫn còn muốn giết ta sao?!

Đạt Kha cười nhưng nàng không cười đáp. Hắn thấy nàng có chút kì lạ nhưng chưa chòm đến nàng đã tự đứng lên. Nàng xoay người nói thật nhẹ nhàng...

- Cám ơn người đã giữ mỗi mình thiếp như lời người hứa! Thiếp về ngủ đây!

Nàng xoay đi không biết hắn vẫn nhìn theo. Đạt Kha nghĩ nàng cũng sẽ vui như mình nhưng không hiểu sao lại lại như vậy. Hắn nhìn lại trên giường còn chiếc khăn lụa của nàng. Nàng như chiếc khăn này, nếu cầm không chắc, chỉ một cơn gió dễ dàng kéo đi mất. Nhưng để cầm chặt nàng trong tay lại có gai không thể nào giữ được.

Đuổi hết đám phi tần không còn ai nói trước nói sau nàng nữa cũng khá buồn tẻ và vắng vẻ. Nàng không biết mình có phải là loại nữ nhân quyết tranh đoạt quyền lực hay không nhưng ai cũng nể nàng độc chiếm được đại vương lâm rồi. Dù sao nàng cũng không cần chờ cô nương nào ám hại giành hắn vì chính nàng cũng không thể có riêng mình hắn. Hắn sẽ không bao giờ đáp lại thứ tình cảm si ngốc nàng vô tình vườn phải.

Bô lão cũng không cho tiểu Lộ sắc thuốc tránh thụ thai cho nàng nữa. Từ lúc nghe từ miệng Đạt Kha nói không muốn có con với nàng, nàng cũng không muốn gần bên hắn.

Xem như nàng cũng có lí do tránh mặt hắn. Dù gì cũng là tự nàng biện hộ ình, tâm nàng tổn thương như vậy nên không muốn càng gần càng chuốt thêm nhiều tổn thương. Đạt Kha vốn cũng bận rộn, có lẽ cũng sớm không nhớ đến vương phi như nàng.

Cả ngày nàng lại làm nhiều việc vặt vãnh au quên đi hắn. May mà còn có tiểu Lộ chơi với nàng.

- Nụ hôn đầu thật sao? Chúc mừng muội!

- Chưa gì hết mà nương nương!

Tiểu Lộ mắc cỡ khi kể cho nàng. Sở Doanh cũng vui theo tì nữ của mình...

- Muội nói cũng thích người ta mà!

- ...nhưng người đó không nói gì đã hôn ngay lần đầu đi chung. Nụ hôn đầu của nương nương có run như tim bị bệnh không?

Sở Doanh ngó ra suy nghĩ liền. Đạt Kha và nàng hình như chưa từng hôn qua. Phải nói là hắn có dùng môi hôn khắp người nàng qua rồi nhưng môi chạm môi thì dường như chưa. Bản thân cũng là nữ nhân có gia thất rồi, nếu khai thật là chưa biết thì xấu hổ lắm nên nàng cố cười nói dối...

- Ừm... cũng run như vậy đó!

- Thật ăk? Rồi sai đó đại vương nói gì không?

- Sao muội nghĩ nụ hôn đầu của ta là phải với đại vương chứ?

Nhất đến hắn nàng từ buồn sẽ trở thành tức giận. Triền miên dùng người nàng thỏa mãn như thế rồi có thể nói ra là không muốn có con cùng nàng. Sở Doanh tức chế vô cùng, hận là mình không giết ngay hắn được.

Nàng thờ phỉ phò, nhớ hắn là tức điên khiến tiểu Lộ còn phải sợ...

- Không phải với đại vương sao nương nương? Nương nương mà hôn người khác đại vương sẽ ghen đó!

Nàng nghe xong đành mỉm cười với tiểu Lộ. Đạt Kha mà ghen vì nàng sao? Đó là chuyện nực cười nhất cũng là chuyện nàng có mơ cũng không ra. Lúc nàng biến mất, hắn thậm chí còn không lo lắng đi tìm nói gì là ghen.

Mắt nàng nhìn ra xa vườn trái cây tận bên kia sông đang trĩu trái khi lòng suy nghĩ mông lung. Hôm nay ngộ ra cả hai chưa từng hôn môi qua khiến nàng cảm thấy mình vẫn còn lại chút gì đó không bị hắn cướp mất. Nàng vẫn còn giữ lại chút ít bản thân mình không sa ngã hoàn toàn vào cảm dỗ từ hắn.

Không muốn có con thì nàng hạn chế gần hắn, điều đó cũng giúp nàng bình tâm lại nghĩ về nhiệm vụ được giao. Chỉ cần xa hắn nàng sẽ ổn thôi.

Đạt Kha đi vài ngày vừa về, vào lều lớn không có người hắn đứng đờ ra một hồi mới sực nhớ mình vốn không cho ai vào lều riêng. Nhưng nhìn đến góc lều, hắn nhớ Sở Doanh ưa thích ngồi trên đệm lông đỏ.

Chiều đến, đi quanh hắn cũng không hề nghe thấy giọng nàng. Hậu cung của đại vương giờ còn mỗi vương phi, ít ra nàng cũng nên giả vờ ra đón hắn một cách niềm nở nhất có thể. Kết quả Đạt Kha tìm sang tận lều của nàng chỉ thấy tiểu Lộ đang phơi áo phía ngoài.

- Vương phi của ta đâu?

- Bẩm đại vương, lúc người đi duyệt binh nương nương đã ra vườn trái cây bên sông phụ thu hoạch. Người dặn nô tì ở lại để có gì báo tin cho nương nương biết!

- Thu hoạch trái cây? Không phải cần hơn nửa tháng sao?

- Dạ vâng! Nương nương đi 4 ngày rồi!

Tiểu Lộ cũng sợ bị đại vương la nhưng hắn không nói gì, tự bỏ đi. Chuyến đi vài ngày khiến hắn hơi mệt nhưng tự mình nằm vùi trên giường lại không chợp mắt được. Hắn từ trước vẫn luôn ngủ một mình dầu có nhiều phi tần. Chỉ từ lúc có nàng...

Đạt Kha mở mắt ra nhìn bên cạnh không có người nằm rụt vào lòng mình. Hắn quả có lưu Sở Doanh lại lều nhiều lần nhưng không đến mức thành một thói quen, cũng không đến mức cần có nàng mới ngủ được. Nhưng hắn thức trắng không chợp mắt cũng không hiểu là tại sao?

Mùi trái chín thơm nức, Sở Doanh chạy nhìn cả rổ lớn đào chín mọng không thể ngăn sự thèm muốn ăn một trái...

- Đào thật tươi! Cho ta vài trái nha! - Nàng ngược nhìn mọi người, tay chỉ chờ họ cho thì nàng sẽ lấy ngay mấy trái.

- Nương nương nói gì vậy? Người đến giúp chúng tiểu nhân quá nhiều việc rồi. Sợ lúc đại vương về sẽ trách tội nữa. - Các đi các thúc cười nói gần gũi. Nàng vì thế cũng tươi như hoa cầm lấy đào rồi.

- Ai cho đại vương trách tội chứ! Ta thích ở đây chơi cùng mọi người!

Các dì cười, tiếp tục hái trái xuống cho vào các giỏ mây. Nàng chỉ được làm nhiệm vụ nhẹ nhàng là ngồi ghi chép cân nặng của từng giỏ mây lớn trước khi cho lên lừa mang về. Nam nhân khuôn gồ, dẫn lừa mang trái về bên kia sông. Nàng và các dì sẽ ở lại trong mấy ngày thu hoạch.

Cây ăn trái ở đây được trồng ngay hàng, thưa một khoảng vừa đủ nhận ánh sáng. Cây này nổi tiếng cây kia cao lớn không khác gì một khu rừng trĩu nặng quả. Sở Doanh thích các công việc tay chân như vậy nên sớm quên Đạt Kha đi rồi. Nhưng đến khi rảnh rang hết việc làm thì nàng sẽ bắt đầu buồn vì nghĩ về hắn, thế nên nàng mới ở lại phụ việc không chịu về.

Hôm nay có một thiếu niên tầm ngoài mười sáu – mười bảy tuổi, đáng vẻ cũng khá trưởng thành rồi nhưng vẫn mang chút nét dễ thương trẻ con. Vừa nhìn thấy nàng ngồi đếm quả, tiểu tử nọ đã nhào lại gần...

- Cho đệ phụ nhé vương phi tử. Đệ tên là Dốc Thích Cai!

Thích Cai cười lên trông có chút thật thà làm người ta nhanh có hảo cảm. Nàng cũng mỉm cười nói...

- Tiểu Cai cứ gọi tử là Sở tử!

- Được không tử? Mẹ sẽ la đệ vô lễ với tử!

- Không đâu! Tử à!

Nàng được họ xem ngang hàng thì nàng càng thích. Nàng chán cảnh ai ai cũng nâng niu tôn sùng nàng rồi. Thích Cai nghe xong tỏ ra phần khích nói ngay.

- Vậy đệ giúp tử xong rồi, có cơ hội tử cho đệ gặp đại vương nha. Đệ ngưỡng mộ đại vương lắm lắm!

Nghe Thích Cai hâm mộ hắn làm nàng có chút tụt hứng. Nàng xem tí buột miệng nói gã Đạt Kha đó có gì đáng để đệ ngưỡng mộ nhưng ánh mắt long lanh của Thích Cai làm nàng nói không nên lời. Xem ra thằng nhóc này rất mê Đạt Kha. Nàng cố gượng cười nói...

- Đại vương cũng dễ gặp như tử mà! - Ở đây không có cấm cung, chỉ cần đi khỏi khu vực riêng thì ai cũng thấy được đại vương. Chưa kể tiệc trong tộc rất thường tổ chức.

- Đâu có! Chỉ thấy từ xa thôi! Khi đủ mười tám, đệ sẽ gia nhập làm lính dưới trướng đại vương!

Xem ra thằng bé nàng cuồng Đạt Kha lắm nên nàng cố ngăn lại ý nghĩ đó...

- Đệ không cần chọn cách đó để “chết sớm” đâu...

- Hi... Sở tử vui tính ghê! Hèn gì đại vương chỉ yêu duy nhất mỗi tử!

Sở Doanh lại một phen đau tim nữa rồi. Ai ở ngoài nhìn vào mà không nói đại vương chung tình với mỗi vương phi. Tiếc thay đó là chuyện nàng mơ hoài không có. Bỗng Thích Cai bị đánh đầu xém tí té nhào. Mẹ của thằng nhóc chửi không thương tiếc...

- Làm nhanh lên còn ở đó làm phiền vương phi nữa hả tiểu Cai?

- Vương phi nói tử ấy không có phiền đâu mẹ ơi!

- Gọi là nương nương ai cho con dám gọi tử này tử nọ với nương nương! Nhanh nhen lên!

Sở Doanh nhìn Thích Cai bị kéo lỗ tai đi tàn bạo chỉ biết cười trừ. Mẹ dữ nhưng thằng nhóc vẫn còn cố cười vẫy tay với nàng. Một thằng bé dễ thương, nàng cười rồi bất giác nhìn sang các cụm liễu lớn bên kia sông. Nàng tự nhẩm có lẽ Đạt Kha đã đi duyệt binh về. Và nàng cũng đã tự nhủ có lẽ hắn cũng không nhớ đến nàng.

Đôi lúc nàng tự hỏi giữ mình và Y Nhi, nàng có được phần nào yêu thương như hắn đã trao cho cô nương đó. Nàng bên Đạt Kha, gần gũi trải qua nhưng chưa từng nhận được lấy một lời ngọt ngào. Nam nhân vốn khô cứng, nàng chờ đợi gì một người thậm chí không có tình cảm với mình. Có lẽ nhớ nhung này chỉ là mình nàng nhưng nhớ hắn mà thôi.

- Hết hồi 13 -

15. Chương 14

Thích Cai thật là một thằng bé dễ thương. Nhưng sau một ngày trời chịu đựng, nàng bắt đầu muốn giết ngay thằng nhóc này sau Đạt Kha. Bởi vì nàng trốn ra đây cốt tìm chút bình yên quên đi Đạt Kha. Vậy mà từ sáng đến chiều, từ chiều cho đến bữa ăn, miệng Thích Cai lúc nào luôn thuyên về đại vương...

- Đại vương là vương tử không chính thất nên lẽ không không được nối ngôi nhưng không hiểu sao tiên đế trước lúc hấp hối cho phá lệ. Bốn vương tử trải qua cuộc thi do bà lão đề ra, đại vương đều thắng tuyệt đối khiến bà lão không nói gì được. Hai vị vương gia còn lại có muốn cản đường cũng chuốt thất bại như đại vương gia thôi haha...

Hình như ai đã biết Thích Cai rồi đều quen thuộc biểu hiện tôn sùng quá mức dành cho đại vương này. Nhưng Sở Doanh chỉ biết ôm trán gục đầu vì chịu không thấu. Nếu còn phải nghe nhất về Đạt Kha khi không được gặp, nàng lo mình sẽ nhào tới bóp cổ Thích Cai vì kích động.

Nàng tự hỏi liệu có ai mê đắm hẳn hơn Thích Cai hay không? Sau đó tự trả lời là không rồi.

Tiểu Cai còn đang muốn kể lại chiến thắng đầu tiên thống nhất ba tộc du mục của đại vương thì cháo yến mạch trào khỏi miệng thốt không nên lời. Sở Doanh cùng các dì các tỉ vì thế cũng phải quay lại nhìn. Từ phía xa, một người một ngựa đi đến. Đạt Kha kéo dây cương ngừng con chiến mã, mắt nhìn nàng.

Nàng chỉ biết ngồi tại chỗ nhìn hẩn bước xuống thật phong độ, quanh nàng ai cũng đã tự giác hành lễ trước đại vương. Nàng thật rất muốn gặp Đạt Kha, đặc biệt sau khi nghe Thích Cai nhất mãi về hẩn suốt ngày nay. Tuy nhiên nàng rất bình tĩnh phản ứng trước bất ngờ này.

- Người đến đây làm gì? - Nàng hoàn toàn không nghĩ là hẩn đến tìm mình. Trong đầu còn không biết có phải hẩn sắp xử lí chuyện gì tại đây hay không nữa. Nhưng Đạt Kha bước lại nói ẩn chút tức giận với nàng.

- Sao đi không đem tiểu Lộ theo? Hơn 6 ngày rồi không muốn về sao?

Tuần nhan không cười hiểm có của hẩn làm nàng hơi sợ. Sao nàng cứ cảm giác là hẩn đang tức giận với mình như vậy? Trong khi đó mọi người lại quỳ thụp sợ bị trách tội giữ vương phi.

Nàng đứng lên, cố can đảm trả lời hẩn...

- Vài ngày nữa xong việc rồi thiếp sẽ về!

- Về ngay!

Kiểu nói chuyện cụt ngủn như vậy thật không giống Đạt Kha. Hẩn đang không có kiên nhẫn nói nhiều thêm nhưng nàng không biết. Trông bộ dạng hẩn bước đến ngựa chờ sẵn như ép buộc khiến Sở Doanh không vui. Nhưng vui hay không nàng làm sao có thể không nghe lời.

Mang chút chán nản, nàng xoay lại định tạm biệt mọi người trước khi về thì Thích Cai xúc động mắt long lanh nói nhỏ với nàng...

- Đúng là nhờ tỉ, đệ được nhìn thấy đại vương với cự li gần như vậy đó! - Nhìn Thích Cai sung sướng như vậy, nàng còn tưởng là Đạt Kha đến rước nhằm người về nữa. Nàng chu môi nói.

- Đệ thay tỉ về với hẩn thì hay biết mấy rồi!

- Sao được!? Tuy thích lắm nhưng đệ không đi với đại vương được đâu!

Đạt Kha đứng chờ từ xa, dù nhìn thấy nàng rồi nhưng không hiểu sao trong lòng vẫn mang chút nôn nóng. Hẩn muốn mau chóng đem nàng về, thậm chí còn chút suy nghĩ phải nhốt nàng lại trong lầu không cho đi nữa. Hẩn thật cũng không hiểu mình ra sao thì mắt thấy Thích Cai đang đứng cạnh bên nàng.

Từ ngày đến đây, nàng luôn là vương phi cao quý của hẩn, chưa từng có nam nhân nào đứng gần dù cho chỉ cách hai bước chân. Nhưng tiểu tử kia không những đứng sát vào nàng, tay còn đang nắm lấy cánh tay của nàng. Đạt Kha siết nắm tay bước trở lại ngay. Càng đến càng thấy Sở Doanh nói chuyện thân mật,

mặt Đạt Kha càng nghiêm lại không vui. Có thứ cảm giác không đúng với bản tính bình tĩnh của hắn đang bùng lên không kiểm soát.

Và Thích Cai bị túm áo xách ngang ra xa khỏi nàng làm Sở Doanh hết hồn. Các dì phía sau xanh mặt run rẩy không biết chuyện gì. Nàng hoảng lên vội níu Đạt Kha lại...

- Người làm gì vậy đại vương? Bỏ tiểu Cai ra!

Nàng biết sức của Đạt Kha, xuống tay một cái chắc Thích Cai không sống nổi. Nhưng Thích Cai thậm chí không chút xanh mặt lại còn mơ màng, hoa mắt vì Đạt Kha quá gần ngay trước mặt. Hắn ngược lại chỉ có tức giận trút lên đầu thẳng nhóc...

- Vương phi của bốn vương mà tiểu tử ngươi muốn chạm vào là chạm tùy tiện sao?

- Tiểu Cai có làm gì đâu. Mau bỏ đệ ấy ra ngay Đạt Kha!

Nàng gắng giọng gọi lớn tên hắn khiến mọi người run bần bật. Có lẽ chỉ có vương phi mới to gan gọi to tên đại vương như vậy. Cũng nhờ thế Đạt Kha mới quay sang nhìn nàng và buông tay ra. Thích Cai say sẩm té phịch xuống. Hôm nay không những được nhìn gần đại vương còn được đại vương chửi vào mặt không ngất xỉu cũng uống.

Sở Doanh định xem thằng nhóc ra sao thì cả người bị nhấc bổng. Hắn không nói không rằng ẵm nàng cho ngồi lên ngựa. Nàng không chịu, với tay đánh vào vai hắn đòi xuống...

- Hôm nay người bị cái gì thế hả? Không có chỗ trút giận nên mang ta về giải khuây đúng không? - Nàng càng cố chấp càng khiến hắn không bình tĩnh được. Đạt Kha một tay túm chặt hai cổ tay nàng lại không cho nàng đánh người mình nữa rồi nói bằng chất giọng gầm gừ kiềm chế cơn giận.

- Phải! Ta đang rất tức giận! Tức điên lên đi được muốn đánh cho nàng yên lặng không được trái ý ta nữa.

- Vậy giỏi thì đánh đi! Đánh đi!

Nàng vùng xuống ngựa đứng nhìn hắn không chút sợ sệt. Ánh mắt cứng cỏi ương ngạnh của nàng như thêm dầu vào cơn lửa giận kia. Thích Cai giờ mới ngồi lên nổi nhìn đại vương giờ tay lên. Hắn rất giận, tay run lên tự ngăn mình không mất lý trí mà đánh nàng. Sở Doanh cũng rất sợ Đạt Kha sẽ đánh thật nhưng hắn đã không xuống tay. May cho nàng không phải kẻ thù của hắn chứ nếu không cũng bỏ mạng rồi khi dám chọc Đạt Kha đến mức này.

Mọi người run rẩy không dám thở khi nhìn cuộc cãi vã. Sở Doanh quay đi bước khỏi hắn và nói vẫn còn rất to gan...

- Về một mình đi, ta sẽ không thêm về đó nữa!

Nàng cũng không ngại trở giọng, bộ dạng lại tỏ ra cái vẻ công chúa khó chiều. Mọi người run run năn nỉ...

- Nương nương ơi đừng nóng giận quá nói bậy như vậy! Đại vương sẽ...

Họ chưa kịp nói thì phía sau Đạt Kha đứng nhìn nàng không một lời cũng xoay lại đánh cho con ngựa tự chạy đi. Hắn thần nhiên nói xem nàng hay hắn ai cứng đầu hơn ai...

- Nàng không về thì tốt thôi! Ta cũng sẽ ở lại!

Sở Doanh giật mình xoay nhìn hắn. Nàng tâm tình đã không vui chồng chất chỉ vì hắn, nay hắn đến không những không khiến nàng quên đi càng làm nàng giận nhiều thêm cơn giận cũ. Nàng lớn tiếng hung hăng khiến mọi người nín thở vì đại vương và vương phi.

- Ai cho người ở lại!?

- Ta là đại vương muốn làm gì thì làm? Chân nàng đang đứng là vùng đất của ta! Muốn đuổi ta sao, xem ra khó đó!

Nàng nheo mắt nhìn hắn hận không nhảy đến kết liễu đời hắn ngay lúc này luôn thì tốt biết mấy. Cả hai ai cũng có sự đáng sợ riêng, người ngoài càng không dám xen vào để tránh liên lụy. Chỉ có Thích Cai tỏ ra hào hứng nhất vì đại vương không về nghĩa là đêm nay sẽ ở lại đây.

Ở đây chỉ có mỗi Thích Cai là nam nhân nhưng vẫn xếp vào loại con nít nên mới được ở lại cùng các dì các tỉ. Còn đại vương cư nhiên phong độ, một nam nhân mạnh mẽ cuống hút như vậy ở gần làm các tỉ thẹn thùng mắc cỡ. Có điều hấn vừa cãi nhau với vương phi, tuần nhan vốn ưa cười trở nên lạnh ngắt đáng sợ. Chính Sở Doanh cũng ngồi một góc liếc hấn, cũng không thèm nói năn gì.

Trời tối mau, nàng không tin nổi vội la lên...

- Sao lều của con lại đặt xa như vậy? Các đêm trước vẫn ngủ gần nhau mà!

Nàng chỉ tay về lều nhỏ nằm lẻ loi hấn một bên đóng lửa chung. Các dì khom người hành lễ không dám tự nhiên như trước. Bởi vì có đại vương đến nên không thể gần gũi với nàng nữa.

- Lều nhỏ để đại vương và vương phi ngủ cũng đã rất bất tiện nên tạo không gian riêng yên tĩnh! - Nàng thiếu chút hụt hơi không tin nổi. Đạt Kha vẫn ngồi khoanh tay, bộ dạng chêm chệ trên thân gỗ thật rất có phong thái vương giả.

- Các dì không thấy cái lộn ra sao sao còn để ngủ chung chứ!?

Nghe nàng phản ứng, các nữ nhi chưa chòng cười khúc khích thẹn thùng. Giờ thì Đạt Kha cũng không nhin nổi, hấn quay đi cười bằng mũi chọc tức nàng hơn. Nàng thật muốn giết hấn nếu bản thân có khả năng.

Đột nhiên Thích Cai xuất hiện làm nụ cười của Đạt Kha tắt ngấm trở lại không vui...

- Chuyện hồi chiều chỉ là hiểu lầm thôi. Đại vương đừng giận đệ nha!

- Ta chưa xử xong người mà còn nói không giận hờn cái gì?

Nói chưa xong Đạt Kha đã giơ nắm đấm cực bự. Nàng hốt hoảng nhào ôm cả cánh tay ngăn hấn.

- Nè! Tiểu Cai rất ngưỡng mộ người đừng có làm bậy đánh đệ ấy đó!

Đạt Kha như thức tỉnh nhìn lại. Quả nhiên ánh mắt mơ màng của thằng nhóc không dành cho Sở Doanh mà là cho hấn. Và Sở Doanh hệt tay khi Thích Cai giành nắm lấy tay Đạt Kha của nàng. Mặt Đạt Kha tối sầm lại khi thằng nhóc đó mắt long lanh thổ lộ.

- Được một lần nắm tay người, đệ nhớ mãi không quên đại vương ơi!

- Bỏ tay ta ra!

Đạt Kha mặt bình tĩnh nhưng cũng rút tay, thoái lui liền. Thích Cai cứ vận tấn công đại vương.

- Sở tỉ nói chỉ cần phụ tỉ ấy sẽ cho đệ gần gũi đại vương!

- Gì vậy? Nàng dám bán rẻ ta vậy sao?

Sở Doanh hắt cằm mặc kệ hấn, tự mình chui vào lều trước không quan tâm. Ai bảo hấn dám đến thi uy, gây sự nên nàng giận luôn.

Bên ngoài lộn xộn một hồi, Thích Cai bị giữ lại chứ nếu không nhất mực đòi theo ngủ với đại vương. Đạt Kha trốn nhanh vào lều thì nàng xoay mặt đi. Cãi nhau một trận như vậy nhìn nhau không quay đi cũng lạ.

Nàng tháo tóc, ngồi vuốt nhẹ trước khi ngủ. Hấn lén nhìn nàng, trong căn lều nhỏ nàng không thể nào tránh xa hấn được. Cuối cùng hấn lên tiếng trước...

- Nè!

- ... - Sở Doanh không thèm quan tâm, coi như không nghe gì cả. Bộ dạng của nàng làm hấn có muốn giải hòa cũng không thèm.

- Mọi chuyện là do nàng gây ra! Nàng nên xin lỗi ta một tiếng ta sẽ tha cho!

Sở Doanh muốn nhin nhưng đà này làm sao im lặng nổi. Nàng nổi quạu, la lên đến bên kia mọi người còn lắc đầu vì đại vương và vương phi cãi nhau vẫn chưa xong.

- Do ai người nói lại xem?

- Nàng không đi mấy ngày thì ta có cần phải đến đây hay không? Còn không chịu về cùng ta thật là cứng đầu!

- Chứ không phải là người tự dưng đến đây quấy tung ép người ta về sao. Đừng nói không có thiếp đây người không tài nào ngủ được nha đại vương?

Giọng nàng mĩa mai không ngờ nói đúng tâm hần. Đạt Kha không trả lời, cũng không tỏ ra muốn tranh cãi với nàng nữa nên quay mặt đi. Nàng có chút sững sờ vì hần không nói gì. Và hần tự nằm xuống trước, nàng nín ngay...

- Chưa nói xong mà ngủ gì?

- Nói nữa sẽ cãi nhau tiếp thôi. Ngủ đi!

Sở Doanh hậm hực vì không biết hần vì sao lại nổi chứng đi đến đây mang mình về. Chắc cũng không có chuyện hần nhớ nhung nàng rồi. Nàng loay hoay nhưng lều nhỏ thật, hần thì lại to như vậy nên có chọn chỗ nào nàng cũng phải nằm gần hần. Nàng sửa nhẹ mình, cảm giác nằm cùng Đạt Kha cũng không tệ dù có đang giận hần quá vô lí.

Cả ngày nàng cũng thấm mệt, thân nhiệt cùng mùi hương quen thuộc càng dễ làm nàng say giấc hơn. Hần trở người lại nhìn nàng tự nằm gối đầu lên tay nên tóc dài vương nhẹ có chút rối xù. Tay hần giờ ra thật khê vuốt lấy tóc mềm. Cuối cùng cũng mang nàng nằm vào vòng tay mình.

Người nàng nhỏ xinh mềm mại ôm rất quen tay khiến đạt kha cười nhẹ dễ chịu. Đây chính là cái còn thiếu khiến hần không ngủ được. Giờ thì có vương phi rồi, đại vương chắc chắn sẽ ngủ ngon.

Sáng hôm sau Sở Doanh thức giấc với cảm giác vô cùng kinh khủng. Nửa thân người to lớn của Đạt Kha đã dụi trên người nàng, hại nàng tê cứng toàn thân. Trông nàng có giống cái gối đầu mà hần ngỡ đổ xử như vậy. Nhức nhích không thành nàng lấy tay đẩy mặt hần khỏi vai mình...

- Dậy đi đại vương... thiếp không thở nổi!

Đạt Kha giờ tay dụi má rồi thu người tiếp tục ôm lấy người nàng. Bộ dạng của hần như thiếu ngủ mấy ngày trời vậy khó ai đánh thức nổi. Nàng thôi cũng nằm yên ngắm hần.

Nam nhân gì lại có đôi môi hồng nhuận như thế thật đáng ghét. Hơi thở của Đạt Kha đều đều gần má nàng. Nàng lại nhớ lời tiểu Lộ về nụ hôn trên môi. Cả hai bên nhau còn có thể nào gần gũi hơn được nữa, nàng là nữ nhân của hần nhưng chạm môi hôn lại chưa từng. Có lẽ đó là cử chỉ cần nhiều tình cảm hơn.

Và có lẽ nàng mãi không thể là người hần dành nhiều cử chỉ ngọt ngào như vậy.

Sóng mũi nàng có chút cay xè, dụi vào người hần. Hần bên nàng là thể nhưng sao lại khó gần như vậy. Chỉ cần là Đạt Kha, nàng chắc chắn không bao giờ né tránh nụ hôn của hần. Tiếc thay chỉ có thể là Y Nhi mới được hạnh phúc đó...

Nghĩ lại mình là kẻ thảm bại, Sở Doanh có chút không cam tâm. Nàng đường đường là công chúa, còn giữ vị trí vương phi cao cả không nên lụy tình như vậy. Loại nam nhân tàn nhẫn, không có gì tốt đẹp như hần không đáng cho nàng ỷ rũ thêm. Thế là nàng dùng sức đẩy người Đạt Kha ra không cho ôm mình nữa.

Nhưng không may người hần lăn qua một bên, lều yếu vì thế ngã theo đổ sụp xuống. Mọi người vừa dậy chuẩn bị thức ăn sáng bên kia cũng bất ngờ nhìn sang đại vương và vương phi cổ chui ra.

Đạt Kha thì mới tỉnh, chưa biết là chuyện gì trong khi nàng tự lãnh đủ cộc gỗ lều va nhẹ vào đầu. Thấy nàng giữ đầu, hần không ngại xoa cho như quán tính.

- Trúng đầu nàng sao? Có đau không?

- Không sao... cũng tại thiếp thôi! - Cái này là gây ông đập lưng ông, nàng nào dám than thở gì với hần chứ.

- Đưa ta xem có sưng lên không?

Cả hai ngồi “âu yếm” không hay mọi người đổ mặt cười theo. Lát sau tỉnh táo, mọi người cùng ăn thì các dì nhìn nàng ngồi ngoan cạnh hần và nói...

- Thấy chưa!? Phu thê cãi nhau chỉ cần ngủ qua một đêm là hòa thuận ngay thôi!

Mặt nàng đỏ lên ngay vì người lớn hiểu lầm đi đâu mất rồi. Nhưng nàng cũng sực nhớ là từ lúc dậy đã quên không giặt hăn tiếp. Ban nầy còn lo lấy bánh cho hăn ăn sáng. Đúng là nàng đại ngốc mà.

Đạt Kha chỉ mỉm cười, uống sữa nóng bộ dạng ung dung thật đáng ghét không thêm biện hộ thay cho nàng nên nàng đành ọi người hiểu lầm luôn.

Chẳng ai ngờ đại vương và vương phi lại dễ thương gần gũi như vậy nên càng ngưỡng mộ hơn. Dù sao hăn cũng đã ở lại, ngủ cũng đã ngủ đủ rồi nên giúp mọi người thu hoạch trái. Các cô nương mê mẩn dáng vẻ mạnh mẽ cùng sức lực của đại vương. Nàng cũng quen rồi nên không chút ghen tuông gì, nhưng đến cả Thích Cai cũng ngần ngại nhìn thì nàng không tha cho.

- Sở dĩ ngày đêm được ôm cơ thể đó của đại vương thật là tuyệt vời! - Thằng nhóc nhìn cơ bắp săn chắc của Đạt Kha, miệng có chút thêm thường không cưỡng lại. Nàng điên lên gần liền!

- Nè! Tỉ xử đệ bây giờ? Không được nhìn đại vương nữa!

- Đại vương ở trần hấp dẫn như vậy không nhìn phí lắm! Cho đệ nhìn đi mà!

Đạt Kha thấy Thích Cai lại đứng gần nàng nên ánh mắt dò xét không vui. Nhưng nhóc con lại cười tươi ve vẩy tay tới hăn làm hăn ớn lạnh liền. Ai biết được hăn nên lo cho nàng hay nên lo ỉnh trước đây!?

- Hết hồi 14 -

16. Chương 15

Nàng bỏ Thích Cai lại phía sau và tiến nhanh đến gã đại vương của mình. Đạt Kha cũng đứng lại vì vẻ mặt của nàng cứ như muốn cãi nhau một trận với hăn nữa...

- Người mau mặc áo vào đi! - Nàng không dám nói toẹt ra là không muốn ai cũng dòm ngó người hăn như vậy. Nhưng hăn quệt mồ hôi trên má trả lời.

- Nóng nực lắm! Xong việc ta mặc liền!

- Vậy làm xong nhanh nhanh đi!

Nàng hồi thúc làm hăn cười. Dù hăn không tiếc rẻ nụ cười nhưng lúc nào hăn cười cũng đẹp cả, báo hại tim nàng đập thình thịch rồi. Và hăn cũng thấy trán nàng cũng lấm tấm mồ hôi nên rút khăn ra lau nhẹ. Nàng đứng cứng đờ vì bất ngờ. Mọi người thì lại phì cười vì đại vương và vương phi tranh cãi rất đáng sợ nhưng tình tứ cũng không ai bằng.

Song nàng nắm lấy tay hăn nhìn khăn lụa thêu hai con chim nhỏ. Nàng nhận ra ngay vì do chính tay mình thêu...

- Khăn của thiếp mà sao người lại giữ!?

Đạt Kha sững ra tự thấy mình vừa hành động quá ngớ ngẩn. Hăn không nên giữ khăn nàng bỏ quên, cũng không nên lấy nó dùng cho nàng. Tuy vậy nhưng tuần nhan của hăn không có nửa điềm kì lạ...

- Tiểu Lộ bảo ta đem đến cho nàng!

- Vậy sao? Tiểu Lộ lúc nào cũng chu đáo!

Nàng cười, cất khăn đi vì tin là tiểu Lộ thật. Đạt Kha làm tiếp lên giấu chút thở phào không bị mất mặt.

Công việc thu hoạch xong sớm hơn dự tính. Mọi người ra sông tắm nước nô đùa cho bớt mệt mới về. Sở Doanh thật sự vui lắm khi được trải qua công việc bình thường như vậy.

Nàng lau má con ướn sau khi thay đồ chuẩn bị về thì thấy mọi người đến hành lễ...

- Cám ơn đại vương và vương phi!

- Có gì đâu... mùa sau cho ta theo nữa nha!

Nàng cười tươi khiến mọi người càng yêu mến nàng hơn. Đạt Kha cũng lên tiếng...

- Các người cứ về trước đi!

Sở Doanh nghe vậy thắc mắc không ngại hỏi ngay...

- Sao không về cùng mọi người luôn? Không phải hôm qua người nôn về lắm sao?

- Ta ở đâu thì nàng ở đó đừng hỏi nhiều nữa!

Đạt Kha quay trở lại hướng vườn cây phía trong bộ dạng như vua. Nàng tức gần chết cứ như nàng là cung nữ phải theo hầu vậy. Song quay nhìn mọi người lại ngất ngư vì đại vương...

- Bình thường thấy đại vương rất lạnh lùng, hành xử có chút nhẫn tâm nhưng không ngờ bên nường nường mới bộc lộ ra sự ngọt ngào như vậy!?

- Mọi người nghĩ thế là ngọt ngào sao? - Nàng không tin nổi nha, hần rõ ngang ngược như vậy mà không ai thấy ngoại trừ nàng hay sao.

- Đại vương lo lắng mới đến rước nường nường về đó. Nường nường và đại vương đừng cãi nhau nữa!

Tim nàng đập trể mấy nhịp vì không nghĩ là hần đến rước do quan tâm mình. Phía xa, hần đứng lại chờ. Nàng cảm thấy như cái bẫy độc nhưng vẫn khờ dại chạy ngay đến. Dù sao nàng cũng đã không còn cơ hội quay đầu làm lại mọi chuyện đã xảy ra với hần.

Thích Cai muốn theo đại vương luôn nhưng không ai cho hết. Thế là nhóc con rừng lẹ chỉ biết nhìn bóng đại vương và vương phi khuất sau mấy rặng cây thưa.

Nàng nhìn mọi người đã đi về hết mới hỏi ngay...

- Sao chúng ta không về?

- Có chỗ này ta muốn cho nàng xem!

Nói rồi hần nắm tay dẫn nàng đi lên phía chân đồi. Nàng cuối cùng chỉ biết mỉm cười khi được đi cùng hần. Cả hai đi qua các lối cây thưa đầy thảo mộc, dần lên cao cảnh quan cây cối cũng khác biệt dần. Cuối cùng đến một quảng cỏ non mềm thoáng đặng đầy nắng ấm, có một cây táo mọc lẻ loi trơ trọi cũng chín trĩu quả. Hần bước đến mỉm cười và sờ lên thân cây, nàng hiểu ngay đây là chỗ hần muốn nàng xem.

- Nó lớn nhiều rồi! Cũng khá lâu ta chưa đến đây!

- Nhiều trái quá! - Mắt nàng sớm long lanh muốn hái mấy trái chín mọng trên cây thôi. Đạt Kha dễ dàng đứng hái cho nàng một trái làm nàng không ngại ăn ngay và nghe hần nói.

- Cây táo này mọc tách hần vườn cây chân núi. Nàng có thấy rất bí ẩn không?

Nàng gật gù, miệng nhai thật ngon miếng táo chín ngọt giòn giòn và hỏi...

- Hời nhỏ người hay đến đây chơi sao?

- Hi... ta thích đến đây khóc một mình thì đúng hơn!

Sở Doanh nghe xong thiếu điều mắcnghẹn. Nàng không tài nào tưởng tượng ra loại người như hần khóc lóc sẽ tệ hại ra sao. Nhưng chưa gì hần đã bế nàng lên và nói...

- Trèo lên cành bên kia đi Sở Sở!

- Ah... từ từ thôi!

Công chúa như nàng làm sao biết trèo cây nên lúng túng sợ té nhưng Đạt Kha cũng leo sau giữ lấy nàng. Cả hai ngồi vào cành cứng không cao lắm nhưng cũng đủ quan sát thấy tận các cụm lều bên kia sông. Chuồng gia súc rộng lớn với những con vật hiền hòa ăn cỏ. Các lều to nhỏ màu sắc tương phản nền cỏ xanh tươi thật yên bình. Cả đại bình nguyên rộng lớn thu về trong tầm mắt, nàng ngơ ngẩn thốt lên...

- Đẹp quá!

- Đúng là rất đẹp! Năm xưa khi mẹ ta bị ám hại không được ai truy cứu thủ phạm, ta một mình chạy thật xa, cuối cùng lạc đến đây mới khóc. Từ đó hễ bị ai trêu chọc, đánh không lại ta lại tìm đến đây khóc lóc. Giờ nghĩ lại sao ta khi nhỏ lại dễ khóc đến như vậy?

Đạt Kha cười khi xem ra cũng không xem đó là nhục nhã gì. Một đứa trẻ sống trong một hoàn cảnh như vậy, vùng vẫy không xong chỉ có thể khóc cho hết mà thôi. Nàng nhìn hắn, thầm nghĩ có lẽ vì tuổi thơ quá yếu đuối chịu sự ức hiếp nên lớn hắn mới thành kẻ đi tàn ác với kẻ khác.

Nhưng hôm nay Đạt Kha lại chịu kể thêm chút nữa về hắn. Còn dẫn nàng đến đây. Nàng cũng rất vui song lại ngậm ngùi hỏi khẽ...

- Vậy... người đã dẫn Y Nhi đến đây chưa?

Đạt Kha bất ngờ và nhìn nàng. Nàng né tránh không dám nhìn vào mặt hắn...

- Sao tự đứng lại nhất về Y Nhi?

- Thì... tự đứng thiếp muốn biết vậy thôi không được sao? - Giọng nàng mang chút cộc cằn nhưng hắn mỉm cười nói ra rất dễ dàng.

- Đường đường là nam nhân ai lại muốn cho người mình yêu biết nơi mình hay trốn đến khóc chứ. Mặt mũi của ta lúc đó phải đặt đâu nữa?

Lời của hắn bén nhọn đâm ngay vào tim nàng. Y Nhi là người Đạt Kha yêu nên không dẫn đến nơi đáng xấu hổ này. Còn nàng là gì chứ?

Mắt nàng cay xè không kiềm lại. Nàng từng ngày đều đau vì hắn không yêu mình. Nhưng nghe đến chính miệng hắn nói yêu Y Nhi thì nàng còn tan nát hơn. Hắn tàn nhẫn, vẫn luôn rất tàn nhẫn.

Đạt Kha thấy nàng khóm mặt, tay còn chùi má nên kéo ép nàng ngẩng lên. Hắn sững ra nhìn mắt nàng nhòa lệ...

- Sao nàng lại khóc? - Về mặt của hắn lúc này chẳng mưu mô, thông minh tí nào cả. Nàng lắc lắc đầu đáp.

- ... không có gì!?

- Sao lại không có gì được!? Tự đứng lại khóc ngon lành như vậy chứ? Có phải ta làm gì không đúng không?

Đạt Kha có vẻ bối rối vì không biết lý do. Tay hắn giữ lấy nàng trong trạng thái lúng túng không như bình thường. Cuối cùng lòng nàng đau quá không thể chịu đựng cũng đã không kiềm lại được.

Khi nhìn hắn nàng càng không thể cam lòng chịu đau như vậy...

- Người... hic dẫn thiếp đến đây là vì sao? Có khi quan tâm thiếp, có lúc lại nói về nữ nhân trong lòng người yêu say đắm...hic. Người làm thiếp không thể giết chết người... càng không thể bước lại gần người tự cho bản thân cơ hội khác. Tại sao lại ác độc và tàn nhẫn như thế chứ?

Nàng đánh vào ngực hắn cuối cùng khóc òa trong sự sững sờ của Đạt Kha. Nàng khóc nghẹn run lên, tình cảm không nên có kia đang giết chết nàng từ bên trong. Ngày hôm nay nàng đã không thể nào che giấu thương tâm được nữa.

Nhưng Đạt Kha nhìn nàng đau đớn trước mặt, thậm chí không áy náy lại còn nhếch nhẹ môi cười. Hắn kéo nàng vào lòng, cười vang giòn giã rất thoải mái. Nàng không hề giả vờ trước hắn vậy mà Đạt Kha dám cười nàng, cứ như nàng làm trò gì vui lắm. Nàng lẽ ra nên giết chết hắn thay vì ngốc như vậy. Nàng tức giận, xô người hắn ra và tự mình muốn bỏ xuống. Nàng không muốn gần bên loại người nhẫn tâm như vậy.

Đạt Kha cố nén cười, với tay giữ nàng lại...

- Chờ ta Sỗ Sỗ!

- Ta không muốn nhìn mặt huynh nữa!

Nàng vừa khóc vừa giận dỗi bước xuống nhánh cây nhưng hụt chân. Hấn đột ngột túm lấy người nàng cùng té lăn xuống đất. Đạt Kha ôm che người nàng nên nàng không hề đau hay là chạm vào dù là cỏ non bên dưới nền đất. Nàng cố lấy lại bình tĩnh, vùng ra lần nữa nhưng hấn trở người đè nàng nằm xuống nền cỏ non, ép nàng nhìn thẳng mắt hấn.

Tuần nhan kia làm nàng đau lòng, nàng thật rất muốn căm ghét hấn nhưng bất lực chỉ đành quay mặt đi giấu ánh mắt dầm lệ ương ngạnh. Đạt Kha càng thích thú nói...

- Nàng rất đáng yêu vương phi của ta!?

- Bỏ ra! - Sở Doanh bắt đầu chui ra như con sâu nhỏ nhưng hấn ôm cứng không tha.

- Ta ép nàng phải giết ta hay sao? Hay là ta căm nàng không được đến gần ta? Cũng do nàng làm ra lại trách ta tàn nhẫn gì đó. Rồi ai nói sẽ khiến ta quên Y Nhi giờ lại tự nhụt chí như vậy?

Lời của hấn làm nàng sững sờ không thốt nên lời. Hấn đang buột tội chính nàng làm khổ mình không liên quan gì đến hấn cả. Quả là chuyện gì hấn cũng nói được cả khi vô lí như vậy. Sở Doanh giận lên dồn sức tiếp tục đẩy bờ vai lớn của hấn...

- Phải! Lỗi của ta như vậy đó huynh vui vẻ lắm có đúng không? Từ đầu ta chỉ nên cố giết huynh là được rồi có phải hay không?

Mắt nàng vươn lệ nhưng hấn mặc nhiên vẫn không đau lòng thay, còn trở giọng trêu chọc...

- Thế nàng đoán xem ta có vui hay không đây? Tất nhiên là quá vui... ai đời kẻ muốn giết mình lại sao lãng thì ta phải ngư ông đắc lợi thôi!

- Đồ... đồ khốn!

Nàng tức điên lên, xem hấn dùng cái chuyện nàng không giết được hấn ra nói vui như vậy thật tức. Đạt Kha trông nàng đánh mình không có chút lực và nắm lấy. Nàng ngược lên nhìn hấn không cười trêu mình nữa. Ánh mắt của hấn nghiêm túc trông sâu vào mắt nàng...

- Ta biết nàng ra đây nhiều ngày muốn tránh mặt ta. Giữa chúng ta tại sao lại không hiểu nhau như vậy? Nếu nàng phiền muộn trong lòng sao không nói liền với ta?

Nàng run lên khi nghe chất giọng như cạm bẫy kia. Nàng sẽ lại lụy hơn vì hấn mất. Nàng thẳng thắn đáp lời dù ánh mắt vẫn không dám nhìn vào mắt hấn...

- Ta nghĩ gì làm gì thì huynh cũng có quan tâm đâu!? Lần trước ta đi mất, trông huynh còn nhõn nhõn như vậy làm gì cần nghe phiền muộn của ta?

- Lần trước khác! Lần này ta gần như điên lên khi không thấy nàng!

Sở Doanh bất ngờ, má dễ dàng nóng đỏ lên ngay. Nàng cố cứng cổ là thế nhưng với một lời nói nhỏ từ hấn đã run rẩy vui trong lòng rồi. Đạt Kha nhìn nàng mắc cỡ thật đáng yêu, tay cũng vịn về má nàng khi nói.

- Đừng nhớ về Y Nhi nữa! Nàng đang bên cạnh ta, hãy làm ta quên đi nữ nhân khác chứ vương phi gốc!?

Lời nói của hấn, gương mặt của hấn tuy không phải là bày tỏ tình cảm gì dành cho nàng nhưng nàng vẫn run động không thể ghét bỏ. Lòng hấn vẫn không quên Y Nhi nhưng hấn cho nàng cơ hội làm hình ảnh của cô nương ấy mất đi. Nếu có thể, nàng muốn thâm tâm của hấn hơn cả ý nguyện kết liễu đời hấn.

Sở Doanh nhồm đầu nâng nhẹ môi chạm lên môi hấn. Đạt Kha bất ngờ, nghe đôi môi nhỏ mím chặt chạm vui trên môi mình. Mùi hương của nàng ngọt ngào vươn vị táo chín, cánh môi mềm vương vẫn tạo chút cảm giác quyến luyến. Nhưng nàng lại ngừng lại, không cho hấn hưởng sâu thêm cứ như đang uống bị giật ngang ly hảo tửu vậy.

Hấn nhìn nàng to gan chui khỏi người mình, bộ dạng mắc cỡ cố nói lảng đi...

- Chúng ta nên về thôi!

- Nàng vừa làm gì ta thế?

Sở Doanh ngoảnh lại nhìn hấn tự chỉ chỉ vào miệng mình. Nàng cắn răng không biết làm sao vì mình thật tội tệ. Cho dù rất muốn chạm môi hấn cũng không nên chủ động làm vậy rất nhục nhã. Nàng chuẩn bị chạy thì Đạt Kha cười ôm đề nàng xuống...

- Chỉ dùng môi mà muốn cảm dỗ ta sao?

- Đâu có, thiếp chỉ...

Nàng lí sự chưa xong Đạt Kha đã thích thú khom xuống áp môi ngược lại môi nàng. Cả người nàng cứng đờ không còn cảm giác vì bờ môi mạnh mẽ vô cùng quyến rũ nàng. Nàng cũng buông thõng người tận hưởng ngay sau đó. Nụ hôn đầu của nàng cuối cùng vẫn bị hấn cướp mất. Suy cho cùng người nàng cần giết chỉ có thể là Đạt Kha không ai khác nữa.

Môi liền môi hòa hợp. Nàng dần cũng biết cách thuận theo ý hấn. Không ngờ hôn như vậy nhanh làm người nàng nóng lên, tay chỉ biết bấu chặt vào áo hấn. Lưỡi giao hoạt luồng sâu vào miệng nàng thưởng thức hết ngọt ngào trong miệng nàng. Môi còn mút lấy từng phần môi mềm của nàng. Nàng thở hổn hển chìm trong chút ý loạn tình mê vì hấn. Hấn thoải mái di chuyển nụ hôn xuống cổ, tay đồng thời kéo ao nàng ra lộ bờ ngực non cho hấn hôn lên đỉnh ngực.

Sở Doanh bối rối cong người, tay cố nín đầu hấn ra không khỏi ngực nhưng lực bắt tòng tâm. Một tay hấn xoa nắn thật chặt, một bên lại mút chặt đến đỏ tấy ngực nàng hỏi sao nàng chịu thấu.

Và ý đồ của hấn càng rõ ràng khiến nàng bán loạn nhìn xung quanh cư nhiên là giữ rừng. Tuy không có ai nhưng cũng khiến nàng xấu hổ...

- Dừng!... đợi về đã!

- Nàng cảm dỗ ta rồi không định chịu trách nhiệm sao?

Đạt Kha vừa nói vừa nhóm người tự cởi y phục. Nàng nằm yên trên nền cỏ non đỏ mặt nhìn thân thể nam nhân cường tráng đang đẩy ham muốn cùng mình. Nàng mím môi đành lòng không nhúc nhích khiến hấn cười bất đầu chuyển sang cởi đến y phục của nàng.

Giữa quảng cỏ non đầy nắng, áo quần vờn vãi chỉ còn nàng và hấn trần trụi quấn quít vào nhau. Người nàng cũng rất muốn hấn rồi nhưng lúc Đạt Kha đang thả lỏng, nóng thiêu ngay trước hoa huyết trơn ướt thì nàng lại nhớ ra chuyện cực kì nghiêm trọng. Nàng hoảng hoảng thốt lên bối rối...

- Hôm nay không được!

Nàng đã không manh áo nằm trước hấn, hai chân thon trắng còn quàng lên đùi hấn rồi lại to gan nói ra những chuyện như vậy lúc cấp bách này. Đạt Kha khẽ nghiêng người gần mặt nàng làm đầu cự vật đã len vào trong vách tường trơn hẹp, Sở Doanh vì thế cũng nhú mi thở hổn hển nghe...

- Nay có biết mình đang nói cái gì không? - Giọng hấn như dọa nạt nếu nàng bắt hấn ngừng ngay lúc này thì hấn cũng không tha cho nàng. Nhưng nàng vẫn cố nói lúng túng.

- Nhưng... nhưng hôm nay thiếp... Đạt Kha...!

Hấn không thềm nghe cho hết, nhẹ đưa hạ thân đến mang thân mình vùi sâu vào người nàng là nàng không thể lảm lỏi nữa rồi. Sở Doanh cuối cùng chỉ có thể “Ah! Ah!” và không nói được thêm. Nàng đang trong tay hấn thì không nên suy nghĩ nhiều nữa. Mặc kệ cho hấn là kẻ nàng cần giết, lòng hấn có chứa nàng hay không thì nàng cũng không hối hận chút góc ghech này của mình.

- Hết hồi 15 -

17. Chương 16

- Sở Sở!!!

- Uhh... là Sở Doanh! - Trong cơn mộng mị nàng vẫn nhú mi phản đối cái cách gọi tên mình không đúng chút nào.

Đạt Kha khoát áo, nhìn lại nàng như vậy liền bước đến bên giường trông nàng nằm vùi còn chưa chịu thức giấc. Môi hần nhếch nhẹ, ngồi xuống cạnh bên vuốt lên tấm lưng trần trắng nõn của nàng...

- Nàng ngủ quá nhiều rồi đó! Vương phi cũng nên xuất hiện cạnh bên đại vương chứ không phải làm ấm giường cho ta cả ngày thế này Sỗ Sỗ!

- ... đừng có đụng thiếp!

Nàng rút người lại cố chấp không chịu dậy. Trời vừa mới sang xuân còn tuyết dày như thế, đối với nàng xuống giường thật là cực hình. Hần nhìn về mặt mê ngủ của nàng rồi tỏ ra thích thú khi khom ngay xuống người nàng.

Và chỉ một thoáng, nàng đã vùng vẫy đáng thương đẩy vai hần ra rồi ngồi lên thở dồn mím chặt môi lại. Đạt Kha hài lòng tự vuốt môi mình nói...

- Ta còn tưởng nàng ngủ đến không cần thở chứ vương phi của ta!

- Đồ đại vương háo sắc!

Nàng cả gan mắng hần rồi đành phải dậy thôi. Hần thư thái chờ nàng cùng ra với mình. Gần đây chuyện nàng ở lại lâu của hần không còn lạ nữa. Dầu sao đại vương chỉ có mỗi vương phi trong hậu cung của mình thì nàng ở luôn lâu lớn cũng là lẽ dĩ nhiên.

Hôm nay khá quan trọng cần có nàng và hần. Sở Doanh đứng yên cố giấu sự háo hức phấn khích vì sự xuất hiện của một người đặc biệt đối với nàng. Sứ giả Kỳ Mạc sang viếng thật là một chuyện rất trịnh trọng liên quan lớn đến hòa khí hai vương quốc. Đạt Kha thì vẫn mang nụ cười trên môi tràn đầy thân thiện nhưng ai đoán nổi trong đầu hần đang tính toán chuyện gì chứ.

- Thất diện hạ đường xa đến đây vất vả rồi! Lẽ ra nên nghỉ ngơi trước sau hãy đến diện kiến ta!

- Đại vương quá lời rồi! Ta cũng nôn nóng gặp mặt tiểu muội từ ngày muội ấy được gả cho người.

Sở Doanh đưa mắt nhìn Thất A Ca – hoàng huynh gần tuổi nàng nhất và không giấu nụ cười vui. Nàng rất nhớ nhà, nhớ phụ hoàng mẫu hậu cả các hoàng huynh của mình. Nay không vì còn rất đông ánh mắt dò xét, nàng đã muốn đến đu ngay cổ cho hoàng huynh nhắc bóng như khi bé.

Đột nhiên bàn tay đang trên hông nàng thêm chút lực giữ mạnh. Nàng vội ngẩn nhìn Đạt Kha không biểu hiện gì lạ nhưng tay hần như ra một lời cảnh báo nàng. Nàng không dám cười nữa dầu Thất ca vẫn ngay trước mắt mình. Dù sao nàng cũng biết Đạt Kha không hề thích hoàng huynh của nàng vì huynh ấy sẽ giống nàng muốn giết chết hần.

Khi về đến lầu lớn, Đạt Kha kéo nàng ra trước nói với gương mặt nghiêm lại không cười làm nàng sợ sệt...

- Nàng không còn là công chúa đâu! Dù có là hoàng huynh cũng không thể tỏ ra háo hức trẻ con như vậy!

- ... thiếp biết rồi! - Nàng trả lời lí nhí. Cảm giác hần thật khó khăn nhưng cũng phải chịu.

Đạt Kha đi lại ghé và ngồi xuống tỏ ra dễ chịu hơn khi nàng ngoan ngoãn vâng lời. Hần nói tiếp...

- Ta vốn không thích sứ giả sang thăm, lại còn là hoàng huynh của nàng. Dù sao ta cũng sớm có tính toán rồi nàng muốn nói gì cũng được!

- Ý người là thiếp báo tin nội bộ cho Thất ca biết sao?

Nàng chạy lại ngồi dưới thảm lông núp nhẹ lên chân hần hỏi. Đạt Kha nhìn ánh mắt nàng đang có chút ngu ngơ không toan tính liền kéo lên ôm khẽ. Má nàng nóng ngay, tim đập trề hết vài nhịp vì bị kéo ngồi trong lòng hần như vậy. Dù sao bị Đạt Kha chạm vào nàng vẫn chưa hoàn toàn tự nhiên được do ám ảnh giết hay không giết hần. Vì thế không trách nàng khó giấu phản ứng run rẩy ngốc nghếch kia.

Đạt Kha đặt câu hỏi cho nàng xem nàng giải quyết thế nào...

- Phụ hoàng của nàng sẽ rất tức giận vì đến giờ nàng vẫn chưa giết được ta. Nàng sẽ trả lời thế nào?

Nàng mím môi suy nghĩ ngay. Thật may là nàng không thể trở về chứ nếu không cũng khó ăn nói trực tiếp với phụ hoàng rồi. Nhưng nàng chưa kịp nghĩ thì tay hấn giúp thêm khiến nàng run run. Nàng có thể nghĩ gì được khi hấn đã luồn tay vào trong áo nàng chứ...

- Nói... không giết được! - Trả lời thành thật có lẽ là giải pháp duy nhất. Nhưng mặt nàng càng khó coi hơn vì bàn tay đã xoa vào đường cong mềm mại từ ngoài yếm xinh của nàng. Dọa nàng như vậy, cứ nhiên mặt hấn không chút biến sắc thật đáng ghét.

- Phải trả lời là ta rất đáng sợ, nàng không có cơ hội tiếp cận ta vì ta không ngủ với nàng. Thế thì không bị la biết không?

Tim nàng đập loạn chỉ biết gập đầu. Và hấn mang người nàng nằm xuống ghế tiếp tục tháo bỏ y phục rườm rà cản trở hấn thưởng thức da thịt nõn nà. Sở Doanh biết rất rõ nàng và hấn bên nhau càng lúc càng nhiều nhưng cũng đành nói dối chứ làm sao được. Và nàng cố nói khi nhìn hấn hôn lên trán mình...

- Còn nội bộ bất hòa với hai vương gia!? - Nàng hỏi nhưng hấn cũng không bận lòng rời khỏi ngực nàng.

- Hai huynh ấy chưa có động tĩnh. Ta giết chết đại ca, đương nhiên thế lực mạnh hơn hấn.

- Thế thì còn dấn thiếp trước làm gì? Giờ thì thiếp bị bế tắc, không làm được gì để giết chết người cả!

Đạt Kha nhìn nàng bằng ánh mắt thật khó đoán. Và nàng nhú mi bắt đầu thở dồn vì từng nhịp động tới lui uyển chuyển không kém phần mạnh mẽ của hấn trong người mình. Tay hấn vòng dưới lưng mang nàng ngồi lên tiếp tục cùng hấn quyến luyến. Nàng dụi mặt vào vai hấn, tay cũng vòng ôm lại khi cả người không ngừng chấn động. Và hấn nói rất khẽ...

- Nàng là vương phi của ta! Thuộc về ta!

Nàng lén mỉm cười, dù đây có là cái bẫy của hấn dành để nàng không nghe lệnh phụ hoàng giết hấn nữa thì nàng cũng cam lòng. Trọng trách của một công chúa và hấn thật khó chọn. Nhưng con tim nàng si dại đã có đáp án từ lâu rồi.

Thất ca không ngại nựng ngay hai má hồng của nàng làm nàng cười khúc khích nhào ôm không nhèo.

- Muội ở đây có tốt không Doanh nhi? Có ai ức hiếp muội không?

- Muội sống tốt lắm. Ở đây tự do tự tại không ai giam cầm muội cả.

Nàng nói ra việc này hoàn toàn là thật, ngoại trừ phiền muộn do Đạt Kha gây đến thì nàng thấy rất thích cuộc sống nơi đây. Hoàng huynh cũng có chút an lòng nói...

- Huynh cứ lo muội sẽ không chịu nổi! Phụ hoàng...

- ... muội biết. Thật ra không như bề ngoài huynh thấy đâu... Hấn đã đoán ra ý đồ của muội nên rất lạnh nhạt, không thêm gần gũi cùng muội. Vì thế muội hoàn toàn không có cơ hội ra tay.

Sở Doanh không thường xuyên nói dối nên thấy rất run. Nàng hi vọng Thất ca sẽ không tình ý nhìn thấy. Dù sao nói dối thế này nàng khó chịu lắm nhưng còn có cách nào khác.

May thay Thất ca có vẻ tin tưởng tiểu muội, nghe liền nôn nóng hỏi...

- Hấn lạnh nhạt với muội sao? Nhưng huynh nghe hậu cung chỉ còn mỗi mình muội!

- Cái đó... hấn chỉ bỏ phi tần cốt chọc tức bà lão. Quanh hấn thiếu gì nữ nhân chứ!?

Nàng mím môi hi vọng mình trả lời như vậy hợp lí. Đạt Kha có bao nhiêu nữ nhân bên ngoài nàng không rõ nhưng chưa đêm nào hấn ngủ ngoài lều lớn cả. Và nàng cũng đã ngủ ở lại đó suốt càng không thể là vương phi bị ghẻ lạnh.

Thất ca của nàng suy nghĩ gì đó rồi thôi cũng xoa lên tóc nàng. Nàng thấy thật có lỗi.

- Khổ uội rồi. Nữ nhi lại không thể có được đấng phu quân như ý, biết yêu thương muội!

- Đó là trọng trách của muội mà. Chúng ta là hoàng tộc làm gì có lựa chọn chứ!? Muội sẽ cố tìm cách khác, Thất ca về năn nỉ phụ hoàng thay muội nhé!

Nàng chỉ biết nói như vậy, còn phụ hoàng cứ mãi không thấy tên đại vương Liên Khiết bị giết thì đành kệ vậy. Chợt Thất ca nói, ánh mắt có chút thâm độc.

- Giết trực tiếp không được thì dùng cái này đi. Cổ độc cùng hương độc tác hợp hoàn toàn không giấu vết!

Nàng nhìn lọ nhỏ liền rung mình. Nàng chưa từng nghĩ đến hạ sách này dành cho Đạt Kha bao giờ. Có lẽ do nàng ngốc nghếch không dám nghĩ đến hoặc có lẽ nàng thấy nó quá tàn ác.

Thất ca cho nàng một viên thảo đơn màu xanh nhạt. Nàng nhận lấy, lệ nhan đã không còn chút hồng hào nghe dặn.

- Uống ngay viên thuốc này cho huynh. Mai huynh sẽ cho người tráo hương độc trong lều đãi tiệc.

- ...nhưng nếu nhiều người cùng bị độc chết như vậy!? - Giọng nàng chưa chi đã run rẩy hại nói không nên lời rành mạch.

- Yên tâm! Thêm riêng rượu chứa độc ngấm chung cơ thể đã quỵen hương độc mới chết. Nếu nhiễm một loại không thể chết được, chính vì thế sẽ không ai lần ra dấu vết loại hỗn độc này. Giờ thì mau uống viên thuốc giải của muội đi!

Nàng nhìn Thất ca rồi nhìn viên thuốc giải trong tay. Thất ca là người chu đáo nên nhìn tận mắt nàng uống thuốc giải mới an tâm. Nàng uống vào và nhìn huynh ấy mỉm cười...

- Rồi mọi chuyện sẽ qua hết! Huynh sẽ đưa muội trở về chịu không Doanh nhi!?

Nàng không trở lời cũng không thể nấn ra được nụ cười gượng nhắt. Nàng rời đi, trong lòng choáng váng không biết nên làm thế nào. Phụ hoàng vẫn là muốn giết chết Đạt Kha. Nếu ngay từ đầu nàng thẳng tay, từ đầu nàng không yếu lòng thì hôm nay có phải vướng vào cớ sự rối ren này hay không?

Đạt Kha đang trong lều làm tấu vụ. Hắn nghe lính chào bên ngoài đã cười nhẹ vì biết là nàng rồi nên không thèm nhìn lên. Sở Doanh bước đến trông hắn đứng đó quan sát lược đồ di chuyển của các bộ tộc du mục để quản lí. Hắn lúc này chuyên tâm làm việc thật là cuống hức.

Và nàng vươn đôi tay mảnh ôm vai hắn kéo xuống. Đạt Kha bất ngờ, tay giữ xuống bàn khi môi nàng tấn công vội vã.

Hắn có chút bị động rồi cười không ngại ôm bổng nàng lên đáp lại. Nhưng giữa chừng lưỡi nàng len sau ép sang miệng hắn một viên có vị đắng nhẹ. Đạt Kha đã lỡ nuốt vào lập tức kéo nàng ra.

Sở Doanh quỵen luyến muốn hôn tiếp nhưng không được...

- Nàng cho ta uống gì thế? - Viên thuốc cũng đã nuốt vào, có kết cục gì cũng đã xong nên Đạt Kha tra hỏi không quá gắt giọng. Nàng chun mũi nói.

- Thuốc độc đó! Chết ngay đi đại vương đáng ghét!

Đạt Kha sững ra sau đó bật cười, tay vẫn ôm nàng không ngại chặt tay giữ lại hơn.

- Thuốc độc mà lại ngậm trước trong miệng nàng không lẽ định sinh tử cùng ta sao?

- Ừm... chết chung không phải rất tình cảm sao?

- Nàng thật lắm trò. Tưởng ta tin nàng sao? Nói mau là viên thuốc gì? Không lẽ hạ xuân dược bốn vương?

Tên này rõ ràng không sợ chết, đã uống viên thuốc không rõ là gì vẫn còn trêu chọc nàng. Nàng nhịu này vì tay hắn đang bầu vào mông mình.

- Người cần nhục được bớt ham muốn thì đúng hơn!

- Ta không ham muốn thì khác chi cũng làm nàng buồn bã rồi vương phi của ta!?

Nàng đỏ mặt đánh vào hai vai hắn. Đạt Kha cười, rõ ràng không có nửa ý nghi ngờ nàng hạ độc mình. Cuối cùng hắn tiếp tục làm việc cho xong hết khi nàng đứng ôm chặt sau lưng hắn chờ như đứa trẻ hư bám mẹ.

Người hấn thật ầm ập, nàng hi vọng hấn sẽ mãi ầm ập mạnh mẽ như vậy. Còn nàng đã trót bắt hiếu thì sẽ không để kế hoạch nào của phụ hoàng thành công đâu!

Tiệc chiêu đãi sứ thần sang viếng có cả các bô lão rất đông người. Thất hoàng tử Kỳ Mạc được đặc cách ngồi gần đại vương. Nàng vẫn ngồi bên cạnh Đạt Kha như thường lệ nhìn lơ đãng tỏa mùi trầm hương nhẹ khắp phòng, ai cũng hít vào nhưng không hề nhận ra đó là độc. Còn nàng có lẽ vì đã biết trước nên không tránh khỏi chút khó chịu trong người.

Hương độc kia cần có cổ độc trong rượu mới tác thành độc giết người. Cho dù người ta có truy ra rượu vẫn không thể nào phát hiện được. Tuy đã lo liệu trước nhưng nàng vẫn bất an lo cho Đạt Kha. Đến tiểu Lộ còn nhận ra...

- Sao trông mặt nương nương xanh thế?

- Ta không sao! Trong người chỉ cảm thấy một chút khó chịu thôi!

Nàng cố mỉm cười nhưng trong lòng bồn chồn không hề nghe nổi chuyện vui vẻ Thất ca đang nói cùng hấn. Cuối cùng Thất hoàng tử cũng cho người dâng rượu.

- Đây là hảo tửu thượng phẩm rất hiếm tại Tây vực ta muốn mời đại vương thưởng thức. Tiếc là quá trình đi còn lại quá ít chỉ ba chung. Mời đại vương và vương phi!

- Thế thì bốn vương không khách sáo!

Đạt Kha vui vẻ nhận lấy ly rượu dưới ánh mắt của toàn bộ bô lão. Sở Doanh nhìn ly rượu sóng sánh và khe khẽ run. Lúc nàng còn chút do dự thì Đạt Kha đã uống hết không chừa một giọt. Thất ca của nàng cũng uống, nhìn vậy vô cùng ưng ý.

- Rượu ngon! Ta chưa từng thưởng thức qua loại rượu này! Chỉ một ngụm nào nhớ mãi cả đời!

- Đại vương thích ta cũng rất vui!

Chỉ còn nàng thôi, Thất ca cũng đang chờ nàng sẽ uống để làm chứng rượu không có độc ọi người thấy. Nhưng nàng đã không nuốt viên thuốc giải kia. Ly rượu này sẽ lấy mạng nàng.

Nghĩ về mạng sống, công chúa như nàng có chết đi cũng không thể vì mình. Nhưng nàng biết mình sẽ chết vì Đạt Kha, chỉ như vậy nàng đã thấy cái chết rất đổi thanh thản. Nàng không cần kiếp sau, nàng không cần một sự lưu luyến từ hấn. Nàng chỉ cần hấn không chết mà thôi.

Sở Doanh nâng ly rượu lên môi, rượu trong sắp rót vào miệng thì một bàn tay cướp ngang. Nàng ngỡ ngàng nhìn Đạt Kha vui vẻ uống lấy thay nàng. Thất ca của nàng cũng giật mình nhưng hấn đã uống xong rồi, thậm chí còn tỏ ra khoan khoái nói với nàng...

- Nàng thì làm gì biết uống rượu, phí rượu ngon như vậy chỉ bằng để ta uống!

Nàng nhìn nụ cười của hấn. Cái chết vừa cận kề nhưng nhìn hấn uống rượu độc vào thêm nàng vẫn lo sợ. Dù sao hấn cũng đã uống nên hoàng huynh nàng vui vẻ cực kì. Nàng ngồi yên, dù chưa uống phải giọt rượu nào nhưng bụng nàng trào ngược. Nàng lùi ra cố đi khỏi lều cùng tiểu Lộ.

Con nô tì lo lắng vuốt lưng khi nàng chưa ăn được gì đã nôn thốc nôn tháo.

- Nương nương khó chịu chỗ nào? Đừng làm mệt mỏi!

- Ta chỉ khó chịu một chút...

Nói chưa xong nàng lại muốn nôn tiếp. Tay giữ lấy bụng quặn lại khiến nàng sững người nhận ra... Gương mặt nàng tái nhợt chưa hồng lại vẫn xoay hỏi tiểu Lộ...

- Hôm nay đã sang xuân phân chưa?

- Đã qua hơn nửa tuần trăng rồi nương nương!

Nghe song nàng lập tức nhú mày, cảm thấy càng khốn đốn. Tuy còn vui hơn tin mình vẫn sống nhưng khiến nàng không biết phải làm sao. Nàng giữ lên bụng, môi mím lại cố ngăn cảm giác muốn mắng chửi tất cả tội lỗi của hắn. Lần đó đã ngăn lại nhưng cũng do hắn...

Đột nhiên bàn tay tiểu Lộ nhanh chóng thay bằng vòng tay lớn hơn mạnh mẽ không ngại kéo nàng ôm lấy vào lòng. Sở Doanh liền nhìn Đạt Kha lo lắng hỏi...

- Nàng sao vậy? Trong người có chỗ nào không khỏe!?

- ... thiếp không sao!?

Hắn không nói gì, bế nàng về lều nghỉ ngơi. Nàng cũng lặng thinh trong vòng tay hắn, mắt nhìn gương mặt dường như thân thuộc lại rất xa xăm. Nàng sợ hắn. Nàng rất là sợ sẽ khiến Đạt Kha tức giận nên chuyện này làm sao có thể nói ra đây?

- Hết hồi 16 -

18. Chương 17

Đạt Kha phát cửa lều bước vào nhìn nàng chui rút trên giường. Hắn không nói gì, bước đến nằm tựa ngay bên cạnh...

- Thất ca của nàng về rồi đó Sở Sở!

Nàng gật gật đầu sau đó tự trở mình ôm vào người hắn có vẻ vẫn muốn ngủ nữa. Đạt Kha mỉm cười, tay vuốt tóc nàng rồi nói...

- Đạo này nàng mệt hay sao ngủ hoài thế? Ta thấy phần ăn cũng không ăn hết. Hay ta cho gọi thầy lang xem bệnh cho nàng. - Nghe đến thầy lang lập tức nàng mở to mắt chối ngay.

- Không! Thiếp không sao! Tại muốn tránh Thất ca tra hỏi vì sao người chưa chết thôi!

Đến tận nước này, biết khó giấu được nhưng nàng vẫn sợ. Đạt Kha nghe xong nghiêng người, tay vuốt ve má nàng trước khi vùi hôn. Da nàng mịn màng, hôn lên da thật mềm mại nơi đầu mũi rất thích. Hắn hôn lần muốn lấy hết mùi của nàng mới tận hưởng chiếc môi nhỏ mọng xinh.

Nàng nằm thật ngoan, luôn hạnh phúc một cách âm thầm nhưng hôm nay hắn nhìn nàng bằng ánh mắt thật triu mến kì lạ khiến tim nàng ấm áp vô cùng.

- Ta biết nàng chỉ có một viên thuốc giải lại cho ta. Nàng định uống ly rượu độc kia sao? - Quả không có gì qua nổi mắt hắn, nàng cố gượng cười đáp.

- Thiếp... định là sẽ ngậm không uống. Dù sao hương độc thêm rượu vào mới chết nên nếu phun nhanh sẽ ổn thôi!

- Nàng thật ngốc Sở Sở!

Hắn mắng nàng nhưng không có chút giận dữ hay là trêu chọc. Nàng co rúm người khi hắn ôm chặt lấy âu yếm như thăm cho nàng biết tội coi thường mạng mình như vậy. Nàng không dám phản đối dù rất lo Đạt Kha sẽ phát hiện ra chút bất thường trên người mình. Nhưng bụng nàng vẫn còn thon không quá lộ ra vì còn sớm.

Hôm nay dù bên hắn, nàng vẫn suy nghĩ lung tung về sinh mạng bé nhỏ trong người mình. Nàng lo người tàn nhẫn như Đạt Kha sẽ không ngại bắt nàng bỏ đứa bé đi. Nghĩ đến, lòng nàng vừa đau, vừa rất khổ sở không biết làm thế nào cho được. Hắn cũng nhìn thấy hôm nay nàng không say đắm cùng mình như thường nên ôm nhẹ hỏi...

- Sao thế? Trong người khó chịu ta sẽ không làm nàng mệt thêm. - Đạt Kha có vẻ lo lắng thật mới có suy nghĩ ngừng giữa chừng như vậy. Nàng vội lắc đầu, hai chân cong nhẹ có ý giữ người hấn vẫn gần sát vào mình.

- Thiếp không sao! Người đừng ngừng lại!

Giọng nàng run nhẹ trong hơi thở dồn khiến Đạt Kha nhếch mép cười. Nàng đã không muốn ngừng thì hấn càng không tha cho nàng. Sở Doanh rất hạnh phúc khi được bên hấn dấu biết nàng không nên như vậy. Từ đầu nàng chỉ nên nghĩ cách giết hấn thôi nhưng giờ tất cả đã quá muộn để quay đầu lại.

Sở Doanh nằm trên ngực hấn và ngẩn nhìn Đạt Kha. Hấn không ngại mỉm cười ôn nhu ôm ngược lại nàng. Cuối cùng nàng cũng bền lên nói...

- Bao giờ người xâm lược Kỳ Mạc? - Tham vọng của Đạt Kha nàng hiểu rõ, hấn không dễ dàng ngừng lại sự hiếu chiến của mình.

Nhưng nghe nàng hỏi xong hấn có chút nhíu mày, tay chạm lên má nàng vuốt ve khi hỏi ngược lại...

- Chẳng phải đó là lí do nàng muốn giết ta sao? Không thích tại sao còn hỏi ta chứ?

- Tại... người nói nếu chiếm Kỳ Mạc của thiếp mới nghĩ chuyện có con! - Nàng biết mình thật ngớ ngẩn nhưng vẫn hi vọng còn một lí do gì đó giúp Đạt Kha chấp nhận đứa trẻ. Dù có là xâm lược vương quốc của nàng giờ nàng cũng mặc kệ vì đứa con này thôi.

Đạt Kha phì cười, trở người ôm nàng và nói...

- Có phải bô lão lại hỏi thúc nàng sớm có tin vui không? Cứ làm ngơ mấy lão già đó đi! Chúng ta còn trẻ, vài năm nữa nghĩ tới con cái cũng không phải muộn. Nếu ta có thật xâm lược Kỳ Mạc nàng hận ta còn không hết thì lòng dạ đâu mang cốt nhục cho ta. Tốt nhất đừng nên xuất hiện thứ trẻ con ồn ào phiền phức đó vào lúc này!

Nàng nghe xong không nói gì, cũng không còn suy nghĩ khai thật ra với hấn nữa. Tuy Đạt Kha đang ôm nàng trong lòng là vậy nhưng nàng biết mọi thứ hạnh phúc nàng đang có tựa như cơn sương mù mờ lối lúc sáng sớm.

Đến lúc cần tan, sương không còn, nàng phải tỉnh táo rõ ràng với thực tế là Đạt Kha không cần một đứa trẻ thuộc về cả hai. Nàng đến đây với mục đích giết chết hấn chứ không phải cùng hấn bên nhau cả đời như bao đôi phu thê khác.

Nước mắt nàng rơi, hấn cạnh bên không bao giờ hay biết. Con sẽ khốn đốn như nàng thôi vì mãi không được sự chấp nhận của hấn.

- Bẩm đại vương! Có chuyện rồi!

Đạt Kha nghe lính báo bên ngoài cửa lều cũng trở người nhìn ra. Nàng té nước mắt vờ như vừa tỉnh theo hấn. Trời còn chưa sáng hẳn, Đạt Kha có chút không vui vì dậy sớm nhưng vẫn khoát áo đi ra.

Còn mình nàng ngồi trên giường và lén kéo chăn xem bụng. Chỉ cần một tháng thôi nàng tin thế nào Đạt Kha cũng sẽ phát hiện. Nàng không biết lúc đó sẽ kinh khủng thế nào nhưng chuyện này muốn giấu cũng không được. Nàng tự suy ngẫm không biết có nên nói thật ra trước hay không để được chút khoan hồng. May ra vì cốt nhục, hấn sẽ không ép nàng bỏ đứa bé.

Đang suy nghĩ mông lung thì Đạt Kha đã trở vào làm nàng ngược nhìn. Nhưng vẻ mặt khó coi hiếm thấy của hấn làm nàng thấy trước sự bất an...

- Sao vậy? Có chuyện gì sao?

- Thất ca của nàng vừa về hôm qua...

- Thất ca của thiếp làm sao?

Hấn không trả lời, chính nàng cũng không ngờ tới câu trả lời đó. Cuồng phong thật sự lúc này mới bắt đầu ập lên đầu nàng.

Các bô lão đã tập hợp đầy đủ trước tình hình khẩn này. Đạt Kha vẫn ngồi ung dung ở vị trí tối cao, trên gương mặt không có nửa điểm hoang mang hay bối rối. Lính gác lần nữa lại vào báo tin từ biên giới...

- Hoàng đế Kỳ Mạc thật sự rất tức giận trước cái chết của Thất hoàng tử nên đã tập trung binh khẩn chuẩn bị tiến ra doanh trại biên giới chờ lệnh tấn công ta thừa đại vương!

Các bô lão không ai nói gì, đồng loạt xoay nhìn chờ mệnh lệnh của hần. Đạt Kha xoay nhẹ ly rượu trong tay khi chưa uống giọt nào. Lúc này đây hần tuy mang dáng vẻ thảnh thơi nhưng trong đầu đang suy tính thật kĩ. Chỉ một nước đi sai lúc này, quân Kỳ Mạc dù yếu thế cũng như mèo bị dấn đuôi, chẳng ai biết trước được mọi thứ có thể xảy ra.

Hần đặt ly đồng xuống bàn và nhóm người đứng dậy lúc ra lệnh...

- Báo không thư lệnh cho vệ binh có sẵn từ cao nguyên biên giới cầm cự chờ đó không được mạnh động. Các chiến binh trong tộc không ai được ở lại, cho tất cả thu xếp chập tối theo ta xuất phát!

Lệnh của hần quyết đoán, không có sơ hở cho ai thêm vào chút ý kiến. Chỉ là vào bô lão lại lo lắng chuyện khác thừa ngay....

- Người tự cầm binh có quá nguy hiểm hay không đại vương? - Câu hỏi làm Đạt Kha nhìn lại nói rất dừng dừng.

- Cả việc thế này ta không làm thì còn là đại vương làm gì? Mau mau truyền lệnh của ta xuống ngay!

Tên lính lập tức truyền tin triệu tập chiến binh chuẩn bị cho cuộc chiến lớn. Đạt Kha bước ra ngoài nhìn quanh tìm kiếm. Trong tộc cũng vì tin này mà hơi lộn xộn nhưng hần đã giải quyết nhanh giúp trấn an thần dân phần nào. Xem ra lần này không muốn gây chiến cũng không tránh được nữa rồi, trước lúc xuất phát hần vẫn đi tìm Sở Doanh.

Từ sáng hôm qua báo tin tử của hoàng huynh nàng, sự việc chất chồng không thể thiếu đại vương nên hần không tài nào gặp nàng. Tìm quanh mọi nơi không có, lòng hần có chút không vui còn định sẽ bắt lính tìm cho được nàng. Song Đạt Kha chợt nhìn sang bên kia sông có vườn trái cây nơi chân núi.

Sở Doanh ngồi tựa vào thân cây táo, tự mình khóc giữa không gian rất tĩnh lặng. Hần bước đến nhìn thấy cảnh ấy không thể giấu chút khó chịu trở lên trong lòng mình.

Khi bóng người che mất ánh nắng trước mặt, nàng mới ngẩng lên nhìn sau đó quay đi không muốn nhìn thêm hần một giây phút nào. Nàng đau lòng vì cái chết của hoàng huynh, nhưng còn đau lòng gấp bội khi nhìn thấy hần. Nếu nàng mạnh mẽ giết chết Đạt Kha thì hôm nay hoàng huynh có ra cơ sự như thế.

Đạt Kha ngồi xuống với tay đến nhưng chưa kịp ôm nàng thì nàng đã vùng ra. Ánh mắt nàng đầm lệ uất hận không còn giấu nổi sự giận dữ đau đớn...

- Sao người lại giết Thất ca hic... Sao người vẫn ác độc tàn nhẫn như thế chứ!?

Nàng với tay nắm mạnh vào người hần. Nàng biết mình không thể nào giết nổi hần nên vì thế lại càng giận mình hơn. Đạt Kha không đau vì vài cái đánh yếu sức từ tay nàng nhưng lại tỏ ra khổ sở cố nói.

- Nghe ta giải thích đã!

- Hức... đó là hoàng huynh của thiếp sao người vẫn giết... Rõ ràng nói với thiếp là có sắp xếp hết rồi sao không tha cho huynh ấy? Sao người nỡ làm như vậy với thiếp chứ?

Nàng khóc nghẹn lại vì nỗi đau mất người thân. Đại huynh của nàng, người nàng yêu thương và cũng là người rất mực cưng chiều nàng. Giờ đây cảm giác của Sở Doanh không còn như lúc chứng kiến Đạt Kha giết chết vị tướng hộ tống ngay trước mắt nàng nữa. Người quan trọng với nàng chết trong tay hần làm sao nàng chấp nhận nổi.

Đạt Kha là người điềm tĩnh. Hần cũng chẳng cần ai cho là mình quân tử hay tốt đẹp gì nhưng nàng lúc này làm hần tức giận. Hần mạnh tay nâng đôi má ướp ép nàng nhìn vào mình sau đó lần đầu biết nói ra lời biện hộ cho bản thân mình.

- Không phải ta giết! - Giọng hần dứt khoát nhưng nàng vẫn nhe răng nói.

- Hic... không phải chính tay người thì cũng do người sai kẻ khác ám hại Thất ca thôi!

Đạt Kha nghe nàng nói xong có chút run lên. Hần tàn nhẫn không quan tâm ai nhưng hôm nay mới biết làm kẻ bị gán tội lại khó chịu như thế. Thật sự lúc này hần mới thấm cái gọi là “oan ức”.

- Nếu ta muốn thì hần đã chết ngay lúc dám cho ta uống rượu độc rồi. Ta biết đó là người nàng quan tâm. Nàng nghĩ ta có thể làm vậy để thấy nàng khóc như vậy sao?

Giọng Đạt Kha có chút khó nói không biết làm sao để thanh bạch ین. Hần biết hần không tốt đẹp gì nhưng trong chuyện này nàng không được hiểu lầm.

Thế là nàng run run không nói gì nổi dù nhìn thấy ánh mắt vô cùng cương nghị không chút giả dối của Đạt Kha. Nhìn mi nàng ướt nước, lệ vẫn chưa ngưng, Đạt Kha liền áp đến hôn lên bờ môi mềm đang vươn vị mặn mặn của nước mắt.

- Nàng phải tin ta như ta tin nàng! Nếu là ta làm thì ta không có gì phải giấu nàng cả! - Hần vốn cũng không xem trọng hoàng huynh nàng cho dù có là sứ giả. Nhưng tất cả đều vì nàng, Đạt Kha mới phải thế này.

Sở Doanh nhe răng lại, không những không chống đối nữa lại dụi ngay vào lòng Đạt Kha khóc òa...

- Hic... thiếp xin lỗi! Thiếp xin lỗi!

Đạt Kha không giận, nàng không hiểu lầm nữa khiến hần cảm thấy nhẹ nhõm. Nàng chỉ nhớ hần ôm nàng rất lâu bằng vòng tay to lớn ấm áp khiến nàng ngủ vùi không hay. Đến lúc nàng thức giấc vẫn được Đạt Kha ôm trọn không buông lỏng, trời bên ngoài cũng đã ngả ánh tà dương.

Tay hần không ngần ngại vuốt ve má nàng cùng đôi mắt sưng mọng vì khóc rồi nhẹ giọng hỏi...

- Cảm thấy đỡ hơn chưa?

- Dạ... - Nàng trả lời lí nhí như muỗi kêu. Thật sự không phải là Đạt Kha giết hoàng huynh, nàng cũng chỉ bớt cảm giác trách giận mình thôi chứ không bớt đau lòng hơn là mấy.

Đạt Kha nhìn trời chiều thầm đoán ở tộc đang rối tung tìm đại vương nhưng lúc nàng ngủ quên hần không nữ đánh thức. Hần nói với nàng chất giọng đại vương nghiêm túc...

- Ta đưa nàng về sẽ xuất phát ngay. Chuyện này có lẽ nàng không muốn nhưng phải giao chiến rồi!

Giờ thì nàng không bị niềm đau che mờ lí trí nữa, trong đầu cũng tự nhận thức được chuyện này rất phức tạp. Phụ hoàng nàng là loại người trọng thể diện hơn ai hết. Hoàng tử làm sứ giả sang nước lân bang bị giết hại không rõ nguyên nhân thì tuyệt nhiên không dễ dàng cho qua.

Nàng ngẩn ngơ lo lắng...

- Người sẽ trực tiếp đi sao?

- Ừm! Mọi việc sẽ ổn thôi! Ta bất khả chiến bại mà! - Lúc này hần còn đùa được khiến nàng cảm thấy phụ hoàng muốn nàng sang giết hần sớm cũng phải thôi..

Nhưng sao nàng không vì sự tự tin của Đạt Kha làm cho an tâm. Mắt nàng lại long lanh nước, tay cố ôm vòng lấy người hần...

- Người đừng đi có được không?... ai cũng muốn giết chết người mà thôi nguy hiểm lắm! - Sở Doanh nói thật lòng nhưng Đạt Kha lại chỉ mỉm cười với nàng trả lời.

- Bên ta không phải đã có nàng luôn muốn giết ta sao? Thế thì nguy hiểm thế nào ta cũng cầm cự nổi thôi! Nhưng ta lo không cần được kế hoạch diệu hổ ly sơn của hai đại huynh của ta bày ra kia!

Chuyện lần này xem ra cũng không dễ qua mắt kẻ mưu tính như hần. Từ ngày phải gả sang đây làm vương phi thì Sở Doanh cũng chưa từng thấy sợ như lúc này. Giờ không có Đạt Kha nàng thấy mình vô cùng yếu đuối không thể làm gì cho nên chuyện.

Hắn thấy nàng vẫn ôm mình khư khư không có ý buông mình ra cũng ôm nhu tay siết chặt ôm mang chút quyến luyến. Và không thể cầm lòng, nàng rướn đôi môi hồng hôn lên trán, má rồi môi khiến Đạt Kha có chút thần thờ chỉ biết nhìn nàng nói nghẹn lại...

- Người hãy hứa với thiếp nhất định phải bình an. Cho dù khiến phụ hoàng của thiếp tức giận cũng phải chiến thắng không được có chuyện gì!

Nàng cuối cùng đã thành kẻ phản quốc như thế này đây, tất cả cũng đều vì hắn. Nếu tâm nàng vẫn vững vàng như lúc đầu thì hôm nay cũng không biết sẽ ra sao. Nhưng nàng biết có thể nào, tâm nàng cũng sẽ bị hắn thấu phục như vậy.

Đạt Kha chưa xuất phát đã thấy mình như chiến thắng một kẻ thù xinh đẹp luôn muốn hành thích mình. Hắn cũng thì thầm với nàng...

- Ta hứa!

Nắng buông xuống màu vàng rực rỡ lần đầu tiên nàng phải cách xa hắn. Sóng gió phía trước nàng không dám suy nghĩ đến...

- Hết hồi 17 -

19. Chương 18

...Đạt Kha ôm lấy nàng trong tay rất đổi nhẹ nhàng. Nàng cười khúc khích tận hưởng cảm xúc hạnh phúc này. Khi cả hai cùng té ra đồng hoa phi yến tím hồng bất tận, Đạt Kha trở người nhìn nàng. Ánh mắt hắn ấm áp trao cho chưa từng có. Nàng mỉm cười giữ lấy bàn tay to đang vuốt ve má mình.

- Ta yêu nàng Sở Doanh!

Nàng run lên hạnh phúc đến vỡ òa. Lời nói này cho dù có phải đánh đổi gì nàng cũng muốn nghe. Lệ vì thế nhanh chóng rơi theo hai bên má hồng. Nàng nghẹn lại nhỏ giọng hỏi...

- Thế còn Y Nhi trong lòng người!?

- Không có Y Nhi nào cả. Giờ ta chỉ có mỗi nàng thôi Sở Doanh!

Đạt Kha không những nói ra những lời ngọt ngào hiếm thấy như vậy còn gọi tên nàng êm tai như vậy thật cứ như mộng đẹp.

Giật mình. Nàng nhớ là có đời nào Đạt Kha gọi đúng tên nàng như vậy đâu. Nhìn lại tuần nhan đang vô cùng ôn nhu khiến nàng chán nản. Rõ ràng đây chính là nằm mộng rồi...

Tiểu Lộ bừng chậu nước bước vào khi nàng ngồi dậy mặt bơ phờ vì “ác mộng” kia. Phải ngủ một mình nhớ hắn da diết, nay thêm một Đạt Kha trong mộng kia sẽ hành hạ nàng thêm thôi.

Giờ biên giới đang rất phức tạp, chính nàng cũng biết đang trong hoàn cảnh nào vậy mà vẫn còn tâm trí mơ mộng chuyện tình cảm với hắn cơ chứ. Nếu không vì quá nhớ nhung và lo lắng suốt thì nàng cũng đã không thất bại đến mức mơ ra loại giấc mơ như thế?

Song nàng cũng phải lén thở dài không biết đối với Đạt Kha thì nàng có sánh được chút nào như Y Nhi hay không? Nàng biết Đạt Kha từng yêu Y Nhi đến như vậy, dù nàng có cố gắng cũng khó lòng thay thế.

Trong lúc nàng mãi ngẫm suy chuyện vẫn vợ thì tiểu Lộ tròn mắt nhìn người nàng. Cô tì nữ có chút thần thốt....

- Nương nương... bụng của người...

Sở Doanh nhìn xuống bụng mình rồi lại nhìn qua gương đồng tự xoay qua xoay lại. Kết quả nhìn sao cũng không còn dáng vẻ thiếu nữ mảnh mai như cũ với cái bụng bầu. Nàng tự mặc xiêm y, áo bông dày che đi

phần nào nên đến giờ mãi cũng chưa ai phát hiện nàng đã mang thai hơn bốn tháng. Sở Doanh chán nản giữ bụng mình nói...

- Dễ thấy rồi sao... chỉ mới thêm có một tháng thôi...

- Chúc mừng nương nương! Đại vương và cả tộc sẽ rất vui mừng! - Tiểu Lộ chưa chi đã tỏ ra vô cùng hào hứng rồi.

Song nàng hơi run lên nắm lấy tay cô tì nữ và căng dạn...

- Không thể cho đại vương biết chuyện này! Người đang ở nơi chiến loạn... Vả lại cũng không thích cái tin này đâu!

Cuối giọng nàng xiù hẩn đi, tay xoa nhẹ bụng mình. Đứa trẻ lớn lên thật nhanh trong bụng nàng nhưng nàng chẳng mong nó ra sớm chút nào. Lỡ như Đạt Kha biết chuyện nàng rất lo hai mẹ con nàng không biết còn sống thọ hay không. Chuyện không muốn có con Đạt Kha nói với nàng không phải một lần, nàng cố tình làm trái cũng rất sợ cơn thịnh nộ của hắn sẽ không nương tình giáng xuống.

Tiểu Lộ giật mình, khá là sốc vì lời nàng vừa nói.

- Vì đại vương không thích nên nương nương định giấu luôn chuyện này sao? Đây là chuyện hệ trọng. Chẳng lẽ người định bụng lớn hay sanh tiểu vương nhi mới cho đại vương biết sao?

Chất giọng nghiêm trọng của tiểu Lộ khiến nàng không khỏi nhẩn nhó...

- Muội làm ta sợ đó! Nếu dễ nói thì ta cũng đâu như thế này. Lỡ như đại vương bắt ta bỏ đứa bé... hoặc là giết luôn cả ta thì sao? Đại vương và ta tình cảm không sâu sắc như muội thấy đâu!

Cả trong giấc mơ nàng còn ao ước hắn quên đi Y Nhi và yêu thương mình như thế thì rõ biết thực tế đau lòng như thế nào. Nhưng con tì nữ nhìn nàng bi quan như vậy liền to gan trở giọng bên vực nàng.

- Sao nương nương nói như vậy được? Chuyện này là do đại vương gây ra chứ ai!?

Được bên vực như vậy nàng thấy có chút buồn cười nhưng vẫn vói tay bịt miệng tiểu Lộ lại. May là bên ngoài không có ai chứ nếu không cả vương phi như nàng cũng chưa chắc có giữ được mạng nhỏ của tì nữ thân hay không? Sở Doanh buông tay và nói...

- Ta cũng rất muốn chửi đại vương nhưng không to gan nói ra. Đành đến đâu thì đến, khi đại vương về có lẽ không cần nói ra cũng tự thấy rồi.

- Nhưng biết bao giờ đại vương về? Để muội báo tin ra đó cho đại vương biết là tốt nhất!

- Ta đã nói là không được báo cho đại vương biết mà... Ta tin Đạt Kha sẽ về sớm với ta thôi!

Tay nàng vuốt bụng khi lại lo nhớ cho hắn. Nàng đã quên đi thân phận công chúa của mình, chọn ở bên hắn dù có thể nào xảy ra, lần này nàng phải gánh mọi trả giá vì tội không làm tròn nhiệm vụ. Nếu giường mắt nhìn Đạt Kha chiến thắng về nàng sẽ vui mừng vì hắn bình an, nhưng bên cạnh đó lại đau lòng vì quốc vận của quê hương.

Cứ đắn đo làm người đứng trung cuộc không về phía ai nàng càng thấy khốn khổ hơn. Thật may là còn có đứa trẻ này khiến nàng không suy tư nghĩ ngợi nhiều nữa. Nghĩ đến đây là cốt nhục của Đạt Kha nàng rất hạnh phúc. Cho dù chính Đạt Kha không muốn nó trên đời thì nàng vẫn sẽ bảo vệ con cho riêng mình để nàng thấy mình cũng đã hơn Y Nhi, chí ít là sanh con cho Đạt Kha.

Tiểu Lộ chun mũi nói với nàng...

- Lẽ ra nương nương không nên giấu cả muội. Muội sẽ nấu đồ bỏ cho nương nương dưỡng thai!

- Cám ơn muội! Gần đây ta ăn lại được rồi!

- Ah! Thì ra vì thế người cứ than buồn nôn chán ăn, còn ngủ cả ngày nữa nè!

Giờ thì có thêm người phát hiện bí mật khiến tâm trạng nàng cũng khá hơn. Hai chủ tớ cười khúc khích trong lều không lo lắng gì.

Trong tộc bây giờ chỉ còn nữ nhân là đa số vì các chiến binh đều ra biên giới rồi. Sở Doanh tuy là vương phi cũng chịu cảnh chinh phụ ngóng phu quân về. Chiều nào nàng cũng ra chuồng gia súc lớn nhìn về hướng nam với hi vọng nhỏ nhoi sẽ thấy đoàn người của Đạt Kha trở về.

Đạt Kha cầm quân, nàng không dám gửi thư dấu nhưng nhớ. Nàng cũng sợ mình làm hấn phân tâm chuyện chính. Sở Doanh mong mình có thể làm mọi chuyện như vui nói vui, buồn kể buồn không còn gì che dấu cùng hấn như bao phu thê thân thiết song thật quá khó.

Chợt có giọng gọi vang hớn hử từ sau làm nàng xoay lại...

- Sở tử nương nương!

- Thích Cai!?

Nàng mỉm cười với cậu nhóc chạy từ cánh đồng lúa mì lại chỗ mình. Thích Cai mới mười sáu nhưng cũng không kém phần cao to như mọi nam nhân trong bộ tộc. Tuy nhiên bề ngoài lớn là vậy nhưng mặt cười toe toét vẫn rất trẻ con.

- Tử còn nhớ tên đệ thật là vui quá đi!

- Làm sao tử quên đệ chứ! - Thích Cai thích Đạt Kha đến mức khiến nàng muốn trở ghen luôn hỏi sao nàng quên nổi.

Thích Cai cũng được xếp vào thanh niên chưa đủ tuổi vì thế vẫn còn ở lại đây. Nàng trò chuyện rất vui với thằng bé. Cả hai đang cùng đến chỗ các cô dì thu hoạch thì nghe tiếng vó ngựa kéo theo đoàn lớn. Sở Doanh hạnh phúc cứ ngỡ là Đạt Kha đã về nhưng không phải. Lòng nàng nơm nớp lo sợ chuyện không lành đã đến.

Tộc chỉ còn lại vài bô lão già yếu lớn tuổi không có uy là bao nhiêu vì thế với vị trí vương phi của mình, nàng là người tối cao nhất trong tộc lúc này. Chính vì thế nàng khoác áo choàng lông trắng tinh cốt che đi thân người đang tròn trịa của mình để ra tiếp đoàn Nhị vương gia.

Tuy hấn nói đến thăm nhưng lại kéo theo cả đoàn binh áp đảo người dân còn lại trong tộc làm Sở Doanh rất sợ nhưng ngoài mặt vẫn lạnh như tờ. Gã ta to gan không hành lễ trước nàng và khí khái nói...

- Đại vương vắng mặt ít ngày, chỗ này xem ra cũng không đến nỗi mất kiểm soát như bốn vương nghĩ! - Chất giọng của Đạt Khiêm mang chút khiêu khích nhưng nàng vẫn bình tĩnh ứng đáp.

- Nhị vương gia có việc gì chỉ cần báo tin và chờ đại vương về giải quyết. Tại sao lại mang nhiều lính đến đây như vậy ta nghĩ không nên.

Đạt Khiêm nghe xong cười lớn làm nàng nghe lạnh toát cả hai tay. Lúc này nàng một thân một mình, nói là có quyền lực cũng chỉ là vỏ rỗng ăn nhờ tiếng tăm của Đạt Kha mà thôi.

- Biên giới loạn như vậy thì biết bao giờ đại vương về chứ? Nhà không thể không chủ, nước không thể không vua. Loạn lạc như vậy ta nghĩ mình nên điều hành cả tộc thay cho đại vương vậy!

Quả nhiên trước khi đi Đạt Kha lo lắng về hai hoàng huynh quả không sai. Đạt Khiêm tài mọn, yếu sức mới nhân cơ hội không có Đạt Kha trong tộc để lộng hành như vậy. Một bô lão cũng quá tức giận run tay vỗ bàn nói...

- Hồn láo. Người dẫn là vương gia cũng không có quyền tự ý thay thế đại vương. Tộc chúng ta chỉ có một đại vương thôi!

Các bô lão khác cũng đồng tình lên tiếng ủng hộ Đạt Kha. Nàng mím môi ngồi yên vị nhưng rất sợ hãi khi biết sức lực của vài bô lão và nàng ở đây không giúp thay đổi tình thế này. Đạt Khiêm bước sang vị bô lão vừa nói, ngạo mạng lớn tiếng...

- Giờ thì có hai đó! Người đâu? Bắt giết hết những kẻ theo Đạt Kha trái lại ý ta! Không cho ai ra khỏi khu vực đại bình nguyên này để báo tin cho Đạt Kha cả. Khi hấn chiến thắng quay về đây cũng là ngày tử của hấn.

Sở Doanh run lên vì kẻ ác trước mặt lại không thể làm được gì. Đạt Kha đã mưu mô như vậy thì khó trách sao đại huynh của hắn cũng là loại người khó đối phó. Trước tình thế này nàng không dám làm gì ngu ngốc không biết tự lượng sức. Giờ nàng cần tính cách báo tin bằng mưu trí này thôi.

Đạt Khiêm trở lại nhìn nàng, gã không chút do dự dám đến sờ má vương phi khiến các bô lão có ngăn cũng không xong. Nàng đánh gạt bàn tay bắn thủ đó ra và cương liệt nói...

- Người dám chạm vào ta lần nữa thì đừng trách khi Đạt Kha về sẽ xử tội người tàn nhẫn ra sao? - Khẩu khí nàng cứng như vậy nhưng tay chân đã lạnh run vì sợ hãi. Nếu như thật có Đạt Kha bên cạnh nàng sẽ thấy khá hơn nhiều.

- Haha...Đạt Kha tiêu đời rồi. Nàng xinh đẹp thế này giết bỏ cũng uổng phí, chi bằng làm phi tần của ta đi!

Lời nói lăng mạ như vậy khiến nàng cao giọng...

- Ta đường đường là vương phi của đại vương há lại chịu làm phi tần thấp hèn của người sao? Thật nực cười!

Từ đầu thân nàng đã không bền đỗ nhưng cũng phải rơi vào kẻ có quyền lực tối cao như Đạt Kha nàng mới chịu hy sinh thân mình. Nếu không phải phụ hoàng giao nhiệm vụ giết đại vương Liên Khiết thì phu quân nàng có lẽ cũng không hẳn sẽ là Đạt Kha nữa kia. Huống chi tên vương gia tần thường như Đạt Khiêm.

Gã ta tức giận lên rồi, to gan túm lấy má nàng nén giận nói ra chất giọng cực kì thích thú...

- Nữ nhân của Đạt Kha quả không phải loại nhi nữ tầm thường. Người đâu? Nhốt ả ta lại chờ ta thưởng thức sau!

Sở Doanh cố tỏ ra khí phách của một vương phi khi bị mang đi dẫu trong hoàn cảnh thua cuộc này. Nhưng đến lúc bị đẩy vào lều, cả người nàng lập tức sụp xuống không thể gắng gượng. Nàng khóc nức vì rất sợ hãi. Nàng muốn có Đạt Kha bên cạnh nhưng đó là điều không thể, chính vậy nàng càng thấy tội tệ hơn thêm.

Bên ngoài tình hình khá ổn khi lính của Đạt Khiêm không chế hết người dân trong tộc. Vương phi và bô lão đều bị giam, chỉ còn nữ nhân và trẻ em là đa số nên không ai dám làm gì chống lại dẫu rất uất ức.

Lính gác canh quanh lều của nàng rất cẩn mật. Nhưng khi nàng đang khóc có tiếng gọi nhỏ từ vách lều sau giường. Là giọng run rẩy của tiểu Lộ.

- Nương nương! Người không sao chứ?

- Tiểu Lộ! Hic... ta phải làm gì đây!

Nàng không thể giấu sự yếu đuối của mình nữa. Có vờ mạnh mẽ che mắt người đời thì nàng vẫn chỉ là một công chúa nhỏ chưa từng bị vùi dập đến cảnh này. Tiểu Lộ cũng không biết làm sao nhưng trấn an nàng...

- Nô tì sẽ bảo vệ nương nương và tiểu vương nhi trong bụng người!

- Đừng! Muội đừng làm gì đại đột kéo...

Sở Doanh chưa kịp nói xong ngăn lại thì có vài bóng người. Tiếng tiểu Lộ bên ngoài bị lính canh phát hiện làm nàng hoảng loạn.

- Mau bắt lấy con cung nữ này!

- Tiểu Lộ!!!

Tiểu Lộ cũng đã bị bắt, nàng càng không biết làm sao. Nàng lo quá định chạy ra ngăn bọn chúng thì cửa lều phất lên.

Đạt Khiêm bước vào lều lớn của đại vương với tâm trạng cô cùng thư thái. Nàng sợ, chân bước lùi về sau vô tình va trúng bàn nhỏ chứa trang sức của nàng. Nhân lúc Đạt Khiêm vẫn còn tỏ ra khoái trá vì chiến thắng, nàng luống tay vào hộp lấy một đoản đao nhỏ giấu sau lưng.

- Chờ ta lâu không vương phi. Nghe nói Đạt Kha rất yêu thương nàng, hậu cung không giữ thêm nữ nhân nào cả. Việc này sẽ khiến hắn tức giận lắm đây!

- Đừng có lại gần ta! - Nàng cô né tránh bước chân đi quanh quần của nhị vương gia. Hấn cười đáp ngay.

- Ta sợ quá đi mất, làm sao dám tới gần chứ!?

Nói xong gã ta nhanh như chớp vồ đến bắt nàng. Sở Doanh kịp nhanh nhẹn chạy trốn sang một bên. Nàng như con mèo nhỏ sợ hãi tột cùng cho gã ta chơi đùa vầy bắt. Nàng nhắm hướng cửa lều mong chạy thoát thân thì gã từ sau dễ dàng bắt lấy.

Sức Đạt Khiêm cũng không thua gì Đạt Kha, thân nàng nữ nhi yếu đuối có vùng vẫy cũng vô ích. Gã ta vui vẻ nàng nàng trở lại giường lớn.

Nàng mới bị quăng xuống đệm êm chưa kịp nhận thức thì gã ta đã vồ đến sờ lấy thân nàng. Đó không phải là tay của Đạt Kha nên người nàng run lên cảm thấy kinh tởm. Hấn cười càn rỡ muốn thưởng thức ngay nữ nhân của tiểu đệ mình. Nàng cố đánh gã không thành, tay liền rút dao ra kéo ngang trước mặt.

Lập tức Đạt Khiêm nhìn ngay xuống vết thương dài đổ máu ngang ngực. Dẫu không cắt sâu lắm nhưng cũng đủ làm gã ta muốn có nàng ngay.

Sở Doanh cầm dao run bần bật, cả người thoái lui về sau gươm dao còn đổ máu hướng vào cổ mình...

- Người còn đến gần... ta sẽ tự vẫn ngay!

- Muốn giữ tiết hạnh cho Đạt Kha sao? Nữ nhân như vậy ta càng muốn chiếm đoạt hơn!

Gã ta không ngại bị nàng làm bị thương hết một đường cắt lớn rồi vẫn vồ đến cướp dao quăng đi. Nàng mất dao cũng như chim mất cánh, xem như hết xoay sở.

Đạt Khiêm khoái chí nhanh chóng ép nàng ra và xé toạt áo nàng. Nàng sợ lắm, không muốn bị làm nhục, chỉ biết khóc gọi trong vô vọng...

- Đạt Kha... cứu thiếp!

- Hấn chẳng có ở đây cứu nàng đâu mỹ nhân của ta!

Nàng biết không thể trong chờ điều gì nữa. Mọi thứ trước mắt nàng quay cuồng suy sụp. Nàng đã mất tất cả một lần. Hôm nay, nàng càng thống khổ bị ai mất luôn những gì mình đã cố giữ lại ỳnh. Không giữ được thân này cho Đạt Kha, nàng sẽ chết không gì hối tiếc.

- Hết hồi 18 -

20. Chương 19

- Đạt Kha ... cứu thiếp!

- Hấn chẳng ở đây cứu nàng đâu mỹ nhân của ta!

Đạt Khiêm vui vẻ liếm vào cổ của nàng khiến nàng run lên kinh tởm, càn ra sức chống cự càng bất lực. Tay gã chạm đến đâu người nàng liền ớn lạnh không sao chịu nổi. Nàng không muốn ai khác ngoài Đạt Kha chạm vào thân thể mình, nhưng giờ sẽ không có Đạt Kha hay bất cứ ai cứu nàng. Sức nàng không tài nào ngăn nổi gã làm ô uế thân mình.

Nhưng gã ta vừa kéo áo nàng lập tức nhòe dậy ngừng ngay khoái cảm muốn thưởng thức mỹ nhân. Sở Doanh vẫn khóc nghe gã ta hỏi có vẻ rất hào hứng khi nhìn bụng nàng tròn trịa dễ thấy...

- Nàng đang mang thai sao?

Sở Doanh lập tức kéo lại áo run rẩy lùi xa khỏi gã ta. Vẻ mặt của Đạt Khiêm đột ngột còn đáng sợ hơn gấp bội khi phát hiện ra chuyện này. Một nữ nhân của Đạt Kha đã rất đáng giá, nay còn cả “chuyện vui” như thế.

- Làm nhục thể tử của hần, còn giết được cả con hần thì còn gì bằng... Đạt Kha sẽ phải đau đớn hơn cả chết haha...

- Đạt Kha không yếu mềm như loại người đê tiện như người đầu! - Dù đang rất sợ hãi nhưng nàng vẫn cãi lại. Đạt Khiêm tức giận gào lên.

- Câm ngay!!!

Gã ta không ngại tát mạnh tay làm nàng ngã nhào ra giường. Mặt nàng tê tái đau truyền lại ngay. Nhưng gã lại cười nắm tóc kéo nàng vực lên. Khóe môi nàng tươi máu vẫn cố không rơi lệ nghe gã nói...

- Đạt Kha sẽ phải chết vừa đau khổ vừa nhục nhã ê chề. Và nàng sẽ là mối nhử hần vào bẫy haha...

Sở Doanh run lên vì không ngờ huynh đệ ruột thịt có thể đối xử với nhau như vậy? Tuy Đạt Kha cũng không tốt đẹp, cao cả hơn bao nhiêu nhưng chỉ ít cũng không làm trò ti tiện, hèn hạ như gã Đạt Khiêm này. Nàng kinh thường loại người như gã và tin Đạt Kha của mình tuyệt đối không dễ bị lừa.

Sở Doanh phun ngay vào mặt hần. Đạt Khiêm ngừng cười ngay. Tay chùi nước bọt hòa máu trên mặt mình liền giận giữ định đánh nàng thêm cái nữa. Nàng nhắm mắt định chịu thì nghe tiếng vỡ bình gần bên.

Mắt nàng mở tròn nhìn mảnh gốm vỡ rơi xuống trước, Đạt Khiêm lấy tay sờ máu sau đầu rồi quay nhìn Y Nhi mà trợn trắng mắt. Y Nhi lạnh mặt nhìn phu quân không chút run sợ. Chính tay cô ta lấy bình gốm lớn đập đầu Đạt Khiêm. Gã nhanh chóng té sập xuống ngất đi với vết thương sau đầu.

Sở Doanh ngồi lên nhìn Đạt Khiêm rồi lại nhìn Y Nhi một cách không thể hiểu nổi. Vốn Đạt Khiêm là phu quân của Y Nhi. Nàng cũng không là gì với cô ta nhưng sao cô ta lại cứu nàng. Song Y Nhi không giải thích gì nhiều lời...

- Xin lỗi! Ta đến trễ chắc cô đã phải hoảng sợ!

- ... không! Cám ơn cô nương!

- Tắt đèn trốn nhanh thôi. Đạt Khiêm tỉnh thì chúng ta không thoát được đâu!

Y Nhi mạnh mẽ, quyết đoán hơn nàng nhiều hèn gì Đạt Kha đem lòng yêu như vậy. Nhưng giờ không phải là lúc nghĩ ngợi vớ vẩn, Sở Doanh nhanh chóng lấy áo choàng trốn ra cùng Y Nhi.

Cứ tưởng sẽ bị Đạt Khiêm làm nhục nhưng Y Nhi đến cứu bất ngờ như vậy, nàng mừng lắm nhưng tay chân vẫn chưa thôi run rẩy. Y Nhi dẫn nàng đi ngang chuồng ngựa và theo dõi lính canh gác bên ngoài. Cả hai ngồi yên nhìn trời vẫn chưa sáng...

- Sang giờ mẹo sẽ đổi phiên canh gác. Chúng ta sẽ trốn ra ngay!

- Sao cô lại làm thế? Đó là phu quân của cô!

Nếu cho là Y Nhi ghen tuông vì chồng muốn vui vẻ với người khác cũng không hành xử như thế này. Y Nhi nghe nàng hỏi liền nhìn nàng. Ánh mắt Y Nhi sáng như sao đêm thật là cuốn hút người đối diện khiến nàng tự hỏi có phải vì ánh mắt này mới thu được tâm Đạt Kha. Rồi cô ấy nói không hề ngần ngại khiến nàng thần thờ.

- Trong lòng ta chỉ có mỗi Đạt Kha mà thôi!

Sở Doanh cảm thấy ngực mình bị một sức nặng đè chặt không tài nào thở nổi. Cả hai người họ đều còn yêu nhau. Kể thứ ba chen ngang không có tư cách như nàng thật là thừa thãi. Nàng không ngờ Y Nhi có thể thẳng thắn như vậy vì dù sao nàng cũng là nữ nhân bên cạnh hần trong hiện tại.

Y Nhi lại xoay đi không nhìn nàng. Cô ta không ngại nói một cách thành thật...

- Ta thật cũng không thích cô đâu Sở Doanh. Cứu cô khỏi tay Đạt Khiêm chỉ vì nghĩ cùng là nữ nhân không muốn bị làm nhục mà thôi. Vị trí bên cạnh Đạt Kha lẽ ra là của ta đã bị cô cướp mất đến giờ ta cũng khó có thiện cảm với cô!

Quả nhiên Y Nhi cũng suy nghĩ như nàng. Cả hai có giả vờ bằng mặt cũng không thể bằng lòng vì tình cảm riêng đối với cùng một người nam nhân. Và chính Sở Doanh cũng không ngại nói...

- Cũng vì huynh ấy không được quên cô, nên ta luôn mong cô không có mặt trên đời này nữa!

Nàng và Y Nhi nhìn nhau một cách rõ ràng chưa từng có. Nếu không vì một nam nhân thì nàng cũng không cần ghen tuông ganh ghét cô nương này đến như vậy. Nhưng suy cho cùng chính nàng là người thua cuộc nhất. Đạt Kha ôm ấp nàng, giữ nàng bên cạnh nhưng lòng hắn vẫn hướng về mỗi Y Nhi thôi, như vậy còn đau hơn gấp bội.

Hôm nay nàng được thật lòng nói ra vô cùng nhẹ nhõm không cần ngại với Y Nhi nữa. Cả Y Nhi bình thản nắm tay kéo nàng đi sau khi lên mở cổng chuồng ngựa. Chỉ cần một con ngựa bị động chạy đi thì cả bầy ngựa hí vang xổng ra hết. Nhân cơ hội loạn như vậy, cả hai trốn được ra ngoài.

Đến được chỗ đủ xa nhìn lại cụm lều lớn thì trời cũng tờ mờ sáng. Cả hai đều mệt mỏi ngay xuống quanh vào con ngựa chạy loạn cũng hiền hòa ăn cỏ. Sở Doanh nói...

- Đạt Khiêm sẽ có đề phòng khi Đạt Kha về!

- Đạt Kha biết chuyện chắc chắn sẽ trở về và không ai ngăn nổi đâu. Bên trong cũng sẽ ủng hộ huynh ấy nên chúng ta phải nhanh đến chỗ huynh ấy thôi!

Y Nhi tỏ ra hiểu thấu Đạt Kha đến như vậy làm nàng chỉ biết ngậm ngùi tự không vui. Một Y Nhi mạnh mẽ, cá tính như vậy lẽ ra nên là vương phi bên cạnh hắn ngay từ đầu có lẽ sẽ tốt hơn.

Y Nhi giữ hai con ngựa có ý đi ngay ra biên giới báo tin cho Đạt Kha. Nhưng nhìn con ngựa không yên cương, nàng mang chút ngần ngại sờ vào trong lớp áo bụng tròn của mình và nói...

- Cô đi đi! Ta không thể cưới ngựa!

- Sao thế? Chúng ta có thể đi chung một con nếu cô không biết cưới!

Y Nhi là nữ nhân bộ lạc, chuyện cưới ngựa là chuyện rất đổi bình thường nên nghĩ chắc nàng là người Kỳ Mạc không giỏi cưới ngựa. Sở Doanh là công chúa, tuy không thường cưới ngựa nhưng cũng đều được dạy kĩ hết rồi. Giờ nàng cũng không muốn nói ra lí do mang thai để bị chần động nên nói.

- Không phải!... một hay hai người đến báo tin cho Đạt Kha cũng như nhau thôi. Ta ở lại đây lỡ có động tĩnh gì khác sẽ báo sau!

- Cô ở lại Đạt Khiêm bắt lại thì sao?

- Ta sẽ trốn để chờ Đạt Kha. Nếu là Đạt Kha, huynh ấy sẽ biết ta chờ ở đâu!

Y Nhi nghe xong liền mím môi lại vì chính Đạt Kha và nàng cũng có những ràng buộc khó ai chen ngang. Nghĩ đến tháng ngày bản thân phải làm vợ Đạt Khiêm còn Sở Doanh hạnh phúc bên Đạt Kha thì Y Nhi không cam lòng. Cô ta không ngại nói thẳng.

- Lần này ta cũng sẽ không nén lòng mình lại nữa. Chỉ có ta và Đạt Kha bên nhau cô không sợ huynh ấy sẽ nghiêng về ta sao?

Tuy giọng Y Nhi có chút tự tin nhưng thật sự rất sợ khi phải đối mặt với Sở Doanh thế này. Nàng mím môi, không cần nghĩ đến cánh Đạt Kha và Y Nhi cùng sánh bước nàng đã đau lòng rồi.. Nhưng đột nhiên giây phút ấy, lần đầu đưa trẻ cử động trong bụng nàng làm nàng cứ như tỉnh táo hẳn ra.

Nhiệm vụ của nàng từ đầu không phải là tranh giành hắn như thế. Nàng đã đi sai đường nên cũng không thể đau lòng khờ dại như vậy. Vốn dĩ nàng không thể gần hắn thì làm gì phải đau khi xa hắn.

- ...nếu Đạt Kha chọn cô... hoặc thậm chí lưỡng lự giữa cả hai chúng ta thì ta cũng sẽ đi. Cô cũng đã nói vị trí đó lẽ ra không phải của ta đúng không?

Nàng nói giọng như muốn khóc. Có ai hiểu nàng ao ước được bên cạnh Đạt Kha nhiều như thế nào hay không nhưng nàng không có can đảm nhận kết cục là hắn không hề yêu nàng. Chính vì thế nàng cũng không nên thành gánh nặng cho hắn nữa.

Y Nhi nhìn nàng một cách khó hiểu...

- Cô rất kì lạ đó Sở Doanh! Đừng hối hận vì lời nói này nhé! Ta cũng không phải là một nữ nhân tốt đẹp gì đâu!

- Ta không hối hận... Đi cẩn thận nhé!

- Ở lại bình an!

Y Nhi lên ngựa nhanh chóng phi đi. Sở Doanh đứng nhìn theo, trong lòng lúc này trống rỗng không phải là nhẹ nhõm hay là thanh thản. Hối hận với nàng đã có từ lâu rồi kể từ ngày tâm nàng yếu đuối trước hần. Giờ chỉ mong Đạt Kha trở về ngăn cản Đạt Khiêm thành công thì hần chọn nàng hay Y Nhi nàng cũng cam lòng.

Sở Doanh cố bước nhanh qua phía vườn cây bên kia sông trốn binh lính của Đạt Khiêm bắt lại. Trời giờ đã sáng tỏ, cụm lều lớn phía sau đang rất ồn ào xem ra họ đã phát hiện ra nhị vương gia bị đánh trọng thương. Từ đây ra biên giới mất tầm mười ngày đường, nàng hi vọng Y Nhi sẽ sớm tìm Đạt Kha về.

Dù biết tình hình lúc này rối ren thế nào nhưng nàng cũng không khỏi suy nghĩ về Đạt Kha sẽ phản ứng thế nào khi nhìn thấy Y Nhi. Nàng rõ ràng là vương phi của hần, còn đang mang thai như vậy, suy cho cùng nếu Đạt Kha có chọn Y Nhi thì nàng ra đi cũng thật quá ngớ ngẩn. Nhưng nàng thật không muốn chứng kiến nam nhân của mình không hề yêu thương mình.

Nàng cố tươi tỉnh vì cũng không hần Đạt Kha sẽ chọn Y Nhi. Biết đâu được hần lại muốn cả hai thì sao? Chuyện đó cứ đợi Đạt Kha trở về, lo êm trong tộc mới tính đến.

Chợt có một nhóm người từ trong vườn cây chạy ra khi thấy bóng nàng. Nàng ngó ra nhìn thấy là những dì hái trái cây lần trước cùng mình, còn có cả Thích Cai. Họ mừng muốn khóc khi thấy nàng.

- Nương nương, người không sao chứ? Người trốn ra được thật may quá!

- Mọi người cũng an toàn hết chứ!?

Gặp được ai trốn êm nàng cũng mừng cả. Nhị vương gia phong tỏa khu vực bình nguyên làm người dân lầm than không thể làm gì. Thích Cai cũng mừng lắm vội giải thích cho nàng biết.

- Lúc nhị vương gia đến mọi người đang đi thu hoạch ngoài đồng nên không bị bắt lại và trốn luôn vào đây. Có người đã đi báo tin cho đại vương rồi Sở tỉ!

- Thật không? Vậy đại vương sẽ sớm quay về rồi!

Nàng nghĩ đến Đạt Kha trở về liềm mừng lắm nên cười hờn hờ với Thích Cai như hai đứa trẻ. Mọi người dẫn nàng vào sâu bên trong đang đóng trại lén lút nên không dám thổi lửa sưởi ấm. Nàng rất mệt, cả người dơ bẩn nên lau người thay xiêm y của một dì mới ra ngoài cùng mọi người. Ai cũng lo cho nàng khiến nàng dễ chịu hơn rất nhiều.

Khi nàng đã ăn xong, mọi người nói khiến nàng bất ngờ...

- Mọi người sẽ tạm sống du mục sao? Đạt Kha sắp về rồi mọi chuyện ta nghĩ sẽ ổn thôi! - Nàng rất tự tin Đạt Kha sẽ giải quyết êm nhị vương gia. Mọi người cũng có chút khó nói.

- Đại vương cũng không về ngay. Chúng tôi cũng định dời đến ở với gia đình họ hàng đang sống du mục ở phía nam khi có chiến sự xảy ra. Thích Cai cũng đủ tuổi rồi... nếu cứ kéo dài thật sợ nó phải ra biên giới!

Nàng ngó ra khi nghe mẹ của Thích Cai nói. Thằng nhóc đã đi lấy nước rồi chứ nếu không cũng nhất mực đòi theo đại vương đánh trận. Dì ấy lo nàng nghĩ mình ích kỉ nhưng Sở Doanh hiểu lòng của người làm mẹ không muốn con bị gì tổ hỉ. Cũng như nàng muốn đứa trẻ trong bụng mình sẽ hoàn toàn khỏe mạnh.

Nàng mỉm cười nắm lấy tay dì ấy nói...

- Mọi người cứ đi đi. Để lại cho ta lều và ít đồ dùng, ta sẽ chờ đại vương!

- Sao nương nương ở lại một mình được? Người cứ đi với chúng tôi, khi đại vương về rồi trở lại đây!

Các dì khá lo cho nàng nhưng nàng mỉm cười thật tươi. Thích Cai cũng vừa mang nước trở lại nghe nàng nói...

- Ta muốn chờ đại vương. Ta không sao đâu, cảm ơn mọi người đã lo cho ta!

- Để đệ ở lại chờ đại vương với tỉ. Bảo vệ tỉ cũng như đệ giúp đại vương rồi!

Thích Cai đột ngột nói làm nàng ngớ ra. Ánh mắt thẳng nhóc rất quyết tâm khiến nàng có cảm tưởng thẳng bé còn muốn bảo vệ Đạt Kha hơn là bảo vệ ình nha. Song mẹ Thích Cai mắng ngay.

- Thân con còn lo chưa xong, ai tìm tướng giao vương phi cho con bảo vệ chờ đại vương chứ?

- Sao mẹ khi dễ con của mẹ như vậy chứ?

Thích Cai la lên cứ như trẻ con muốn được đối xử như người lớn. Sở Doanh cười, lòng cũng rất vui vẻ với tay xoa đầu thẳng bé. Thích Cai sững ra nhìn nàng gật đầu đồng ý. Dù sao nàng đang mang thai, nếu có thẳng bé ở bên cũng ổn. Trong mắt mọi người Thích Cai cũng như con nít nên không lo nhiều khi cho ở lại với nàng.

Thế là mọi người đi còn lại hai cái lều và hai người. Nàng và Thích Cai nói chuyện rất hợp, hai tỉ đệ cứ cười cả ngày. Thẳng bé rất giỏi giang, mọi việc tìm đồ ăn, lấy nước hay nhóm củi đều tự mình làm hết. Nàng giờ chỉ còn ngóng trông Đạt Kha về mà thôi.

Bên kia các cụm lều cũng không có nhiều động tĩnh ngoài chuyện Đạt Khiêm tăng cường cho nhiều lính phòng vệ hơn. Sau khi nàng trốn thoát, gã cũng biết chuyện không thuận lợi như tính toán ban đầu nữa. Ngày Đạt Kha trở về sẽ không còn xa nữa, nàng tin là như thế và mọi thứ sẽ qua hết thôi.

- Hết hồi 19 -

21. Chương 20

Ngày đêm nối tiếp đêm ngày, sự chờ mong của nàng vẫn không vơi đi, hòa thêm vào đó chút lo lắng khi Đạt Kha về có chọn Y Nhi hay không. Nàng cố gắng không suy nghĩ quá nhiều để chờ đợi thanh thản nhất. Rồi thì ngày ấy cũng đến, Thích Cai gọi vang ngoài cửa lều vô cùng phấn khởi...

- Sở tỉ ơi! Đại vương về rồi!

Sở Doanh mừng rỡ, cảm thấy hạnh phúc vỡ òa vội vàng chạy ra ngoài không khoát cả áo choàng. Nàng cùng Thích Cai cố ngóng xem bên kia sông đang có biến khi đoàn người của đại vương trở về dẹp loạn nhị vương gia mang đến. Đạt Kha thật đã trở về, nàng chờ lâu quá nên cứ sợ mình vẫn còn nằm mộng.

Thích Cai cũng đang cười thì sững ra nhìn thân người nàng. Trong lúc ở đây, nàng lúc nào cũng choàng áo nên giờ thẳng nhóc mới ngó ra chỉ bụng nàng nói không lưu loét...

- Sở tỉ...

Nàng tự nhìn xuống bụng mình đã dọa thẳng nhóc rồi. Nàng mỉm cười xoa nhẹ lấy bụng tròn đã hơn năm tháng khá lớn không cần giải thích thêm, chỉ nói...

- Chúng ta mau về tộc thôi tiểu Cai!

Thích Cai lúng túng vì nếu biết trước nàng đang mang thai sẽ cố gắng bắt được nhiều con thú to như hổ, gấu gì đó cho nàng tắm bổ trong suốt tháng chờ đại vương rồi. Thích Cai vội chạy theo nàng, về mặt vô cùng phấn khích...

- Con của đại vương chắc chắn sẽ rất tuyệt! Lớn lên hẳn là... - Thẳng bé lại cuồng nhiệt ái mộ sang con của Đạt Kha nữa làm nàng không biết nên cười hay là ghen tuông nữa. Nàng kéo Thích Cai đi nói...

- Tỉ sẽ cho đệ chơi với con của đại vương nếu giờ đệ đi nhanh hơn!

- Tuyệt! Phải về ngay với đại vương thôi Sở tử!

Thích Cai chạy trước làm nàng bước từ từ cẩn thận theo sau cũng cười tươi. Đạt Kha đã về, nàng chưa từng thấy sáng khoái như được tái sinh như lúc này. Xa hẳn chỉ gần ba tháng, nỗi nhớ đã làm nàng khóc quá nhiều rồi, giờ nàng sẽ cười thật rạng rỡ để nhìn thấy hẳn. Vòng tay của Đạt Kha, nụ hôn của Đạt Kha, nàng tham lam muốn nhận lấy ngay như không còn xa cách phía trước.

Từ tình mơ khi binh đoàn trở về, đến khi nắng sớm chớm đỉnh thiên thì người dân trong tộc hò reo vui mừng khi toàn bộ người của nhị vương gia Đạt Khiêm đã bị thất thế. Sau khi có biến nội tộc như vậy, cách đối xử với dân chúng như nhị vương gia đã làm khiến họ ủng hộ đại vương hơn.

Trong tộc nhiều người cầm cuộc cầm gây ra làm vũ khí đánh đuổi lính của nhị vương gia. Thích Cai vì thế giữ nàng sau lưng tránh những tên lính còn đánh nhau. Sở Doanh nôn nóng muốn gặp Đạt Kha nhưng vẫn đành từ tốn vì thân nàng giờ có thai lớn không thể nhanh nhẹn cũng như thiếu cẩn thận.

Và thân ảnh cao lớn của Đạt Kha từ phía xa làm nàng cười rạng rỡ bước đến hướng đó ngay không suy nghĩ gì cả.

Đạt Kha bị thương một bên tay phải được cố định vòng băng trên cổ nhưng không ngăn được hẳn. Cả người chỉ chút vết thương nhưng tay trái vẫn cầm thanh mãnh đao còn lại trong song đao xuống đòn dứt khoát tàn nhẫn như mọi khi. Và giọng hét của Đạt Khiêm liền ngay sau đó thật thê thảm. Gã ta không ngừng la hét nhìn đoạn chân đứt lìa sau nhát chém của Đạt Kha. Máu của vết thương lớn lan thành vũng đỏ lớn trên nền cỏ non.

Đạt Kha nhìn nhị ca vật vã đau đớn nhưng ánh mắt không chút mấy may thương cảm còn dẫm lên phần vết thương đứt lìa trên chân gã. Đạt Khiêm đau đến không còn nhận thức gì, ý thức mờ mịt không rõ có nhìn thấy Đạt Kha hiện diện trước mặt. Ánh mắt Đạt Kha lạnh băng, hành động dã man nhưng lại rất thoải mái nói...

- Còn một chân ta chưa lại thì đi đâu cũng nên nhớ ta hôm nay nha nhị ca! - Đạt Khiêm không thể nói nổi, cả mặt đỏ ngầu vì quá đau đớn. Đạt Kha lại ra lệnh. - Ai muốn đầu quân cho ta thì cứ ở lại bổn vương sẽ khoan hồng không truy tội, còn lại mang gã tránh xa cấm bèn mạng đến vùng đất của đại vương nữa!

Đám lính của nhị vương gia run lên vội buông vũ khí xin hàng, còn được vài gã xem như trung thành chạy lại đem Đạt Khiêm đi vội. Xem ra nhị vương gia Đạt Khiêm thảm bại hoàn toàn cái tội lộng hành sau lưng đại vương. Ai cũng tin rằng gã không dám trở lại khi nhìn đoạn chân của gã bị bỏ lại.

Mọi người còn hơi sợ nhưng rồi cũng hân hoan đại vương vì mọi thứ lại có trật tự như trước. Đạt Kha cũng nhẹ nhõm nhưng không mỉm cười, cả người bị thương không nhẹ nên chóng nhẹ mãnh đao dính máu xuống đất để đứng vững. Thích Cai rất vui có ý bảo nàng mau chóng đi đến đó với đại vương. Sở Doanh hạnh phúc bước nhanh về phía Đạt Kha ngay đó.

Nhưng khi chân nàng vẫn còn vài bước xa, một giọng gọi khiến Đạt Kha nhìn lại phía sau không có cơ hội trông thấy Sở Doanh bước đến. Chân nàng chợt lại nhìn môi Đạt Kha mỉm cười đón Y Nhi chạy đến. Mọi thứ hạnh phúc rực rỡ, những niềm vui màu sắc tuyệt vời trong lòng nàng phút chốc tối đen một màu như mực. Còn một đoạn ngắn nữa để đến với Đạt Kha thôi nhưng vô hình kéo dài đến mức nàng biết mình sẽ ngục xuống bỏ cuộc...

Y Nhi cố đỡ lấy người hẳn, dịu dàng quan tâm...

- Đạt Kha... Để muội xem vết thương của huynh!

- Ta không sao!

Đạt Kha không do dự vòng tay ôm lấy Y Nhi để dựa vào. Hình ảnh cả hai người họ làm mọi thứ trong nàng đổ sụp. Ngày ấy nhìn hai người họ quyến luyến tại đồi phi yến nàng đã sớm biết mình không thể chen vào nhưng vẫn khờ dại tin rằng mình chính là vương phi không thể nào bị Đạt Kha ruồng bỏ. Thế nhưng lúc này nhìn Đạt Kha bên Y Nhi, nàng lại thấy bản thân mình có khờ dại cũng phải tỉnh ra. Đạt Kha không bao giờ đáp lại những thứ tình cảm như thế đối với nàng.

Thích Cai cũng ngỡ rằng nhìn đại vương bên nữ nhân khác. Thằng nhóc hùng hồn không suy nghĩ định đến thị uy thay nàng thì Sở Doanh kéo vội trốn sau một căn lều. Thích Cai càng vùng ra thì nàng càng nín cứng. Người nàng run lên suy sụp chỉ còn biết nắm chặt không cho thằng bé chạy ra để Đạt Kha phát hiện. Thích Cai bối rối cùng nàng ngồi bệt xuống.

Ngay tại nàng văng vẳng chất giọng trầm trầm của Đạt Kha nàng hằng mong nhớ nhưng lại đang nói với nữ nhân khác vô cùng dịu dàng...

- Cho ta xin lỗi! Bất muội thấy cảnh đau lòng như vậy với nhị ca của ta.

- Hic... do Đạt Khiêm tự chuốt lấy. Cũng do muội đã phản bội....

- Muội không có lỗi! Lỗi do ta không ngăn muội làm vợ loại người như vậy! Giờ nàng bên ta rồi đừng suy nghĩ gì nữa!

Cuối cùng thì nước mắt cũng đã rơi xuống. Nghẹn nhói từ tâm khiến nàng không thể thở nổi. Tình yêu của nàng, mọi thứ hạnh phúc khờ dại của nàng vì một lời của Đạt Kha dành cho nữ nhân khác tiêu tan.

Thích Cai nhìn nàng khóc, trong lòng quặn lên khó chịu theo. Dù vốn thần tượng đại vương nhưng chứng kiến cảnh này thằng nhóc cũng trở nên tức giận.

- Cô nương đó là ai chứ!? Đại vương quá đáng lắm, để đệ ra ...

- Đứng...

Nàng nắm chặt áo Thích Cai ngăn thằng bé. Xung quanh vẫn còn loạn lạc nên không ai chú ý nàng và thằng bé trốn sau lều. Đạt Kha đứng cạnh Y Nhi quan sát nhưng thật sự ánh mắt đang tìm kiếm có chút lo lắng. Khi đó Sở Doanh khóc nghẹn, nói những lời đứt quãng với Thích Cai.

- Vì tỉ... đừng để đại vương phát hiện... Xin đệ!

- Nhưng Sở tỉ...

Nàng là vương phi của đại vương, bụng còn đang mang thai lớn như vậy làm sao Thích Cai dễ chịu vâng lời nàng. Nhưng nàng nhìn ra Đạt Kha lần cuối đang bên Y Nhi rồi mím môi quay mặt đi. Lòng nàng lúc này đau đớn vô hạn cố nói...

- Đại vương không làm gì sai. Lỗi do tỉ khờ khạo nghĩ mình sẽ được yêu thương hic... do tỉ chỉ là người đến muộn chen chân thôi!

Lúc đó phía sau Đạt Kha đã nôn nóng bước lại tên lính đang vội lại báo. Y Nhi vẫn bên Đạt Kha cũng sững ra cùng nghe điều Đạt Kha đang chờ tin...

- Thuộc hạ không thấy vương phi ở lều lớn hay trong tộc thừa đại vương!

Y Nhi có chút khó chịu, mắt nhìn Đạt Kha thật ra còn nhớ Sở Doanh trước khi giải quyết mọi chuyện. Rốt cuộc tâm ý đang ở đâu, thuộc về ai hay là vẫn còn như xưa là một Đạt Kha chỉ có mỗi cô ta.

Lúc đó Thích Cai có giận có tức thay nàng cũng không dám làm trái ý Sở Doanh muốn. Đạt Kha vì căn lều nên không nhận ra nàng đang ở rất gần. Gần đến mức khó có thể tìm nhau. Và Thích Cai nắm lấy tay nàng kéo đi khỏi đó vì sợ nàng càng đau đớn khi chứng kiến đại vương bên ai thêm nữa.

Nàng yếu đuối nếu không vì có Thích Cai ở bên đã gục ngã. Thằng bé ôm lấy nàng, ngăn nàng khóc và nói...

- Tỉ phải bình tâm lại không được vội nhụt chí như vậy. Giờ không chỉ có tỉ mà còn đứa trẻ nữa. Tỉ phải cho đại vương biết ai là vương phi, cô nương đó không thể sánh bằng tỉ, tin đệ đi. Vương phi của đại vương chỉ có tỉ thôi!

Nàng biết Thích Cai đang cố gắng vực mình dậy. Điều đó thật đáng quý nhưng mọi thứ nàng đang trải qua nàng đều có chuẩn bị tinh thần trước cả rồi. Chỉ là nàng không ngờ nó quá sức đau lòng như vậy. Nàng biết mình bước ra với cốt nhục của Đạt Kha như vậy thì hẳn không thể nào bỏ rơi nàng. Nhưng cùng chia sẻ hẳn với Y Nhi thì còn nghĩa lý gì. Bên Đạt Kha trọn đời khi cùng nữ nhân hẳn yêu, nàng còn thống khổ hơn tự rời xa hẳn.

- Tỉ đã giao kèo...

- Hả? Với ai? - Thích Cai cũng nôn nóng lo nàng đang bối rối không nhận thức được. Tay nàng tự giữ bụng mình và nói.

- Nếu đại vương chọn cô nương ấy... tỉ sẽ ra đi. Đệ có thể sống với người không yêu đệ hay không?... lỗi do tỉ ngu ngốc... nhưng tỉ không muốn ở bên đại vương thêm nữa... không thể...

Thích Cai thật sự không hiểu. Tình yêu là thứ quá phức tạp đối với một thằng nhóc mới lớn. Giữa nàng và đại vương, Thích Cai chỉ biết nghiêng về nước mắt đau khổ của nàng lúc này. Nếu đại vương không yêu thương khiến Sở tỉ đau khổ thì thằng bé sẽ giúp nàng rời đi.

Sở Doanh ngẩn lên nhìn thằng bé đột ngột nắm lấy tay mình, ánh mắt kiên định khi nói ra một lời mạnh mẽ của một nam nhân...

- Là đại vương ngốc, đệ không thêm ngưỡng mộ nữa. Đệ sẽ bảo vệ tỉ và đứa bé này. Hãy tin đệ!

- Hic...cám ơn đệ!

Sở Doanh vừa khóc vừa gượng cười đau đớn vô hạn. Thật may lúc này còn có người cho nàng một điểm tựa. Cuộc đời một công chúa như nàng phải bỏ đi rất nhiều thứ quan trọng vì người khác. Đến lúc nàng mong muốn điều gì đó thật sự cho riêng bản thân mình lại không thể nhận lấy kết quả như ý muốn.

Cũng đành vậy, giờ nàng vẫn còn con làm ý nghĩa sống. Nàng sẽ tự quên đi khao khát được yêu thương. Nàng sẽ quên đi hạnh phúc lẫn nỗi đau từ hấn mang đến. Tạm biệt Đạt Kha.

Y Nhi đang ngồi bên băng vết thương cho Đạt Kha khi hấn có vẻ ngồi không yên. Trên tuần nhan vẫn không thành thoi hài lòng khi giải quyết xong nội loạn. Và lính chạy vào làm hấn nhóm người lên mặc kệ vết thương Y Nhi vẫn đang cố băng lại. Tên lính quỳ thụp e dè sợ cơn tức giận của đại vương.

- Nô tài vẫn chưa tìm ra vương phi thừa đại vương!

- Sao lại chưa? Dồn toàn bộ người tìm ngay cho ta!

Quả nhiên Đạt Kha cũng đã tức giận. Tên lính vội lui ra tìm tiếp. Hấn cố hít thở bình tâm rồi lại xoay qua hỏi Y Nhi.

- Mọi người nói Sở Sở bình an vô sự trong tộc cơ mà sao không thấy nàng ấy!?

Y Nhi nhìn Đạt Kha, hấn không hề để lộ ra dáng vẻ bồn chồn không yên như vậy. Thậm chí cả chính Đạt Kha cũng không nhận ra thái độ của chính bản thân. Nghĩ tất cả là do Sở Doanh tác động khiến hấn lo lắng thì Y Nhi không vui. Và cô ta nói ngay khi tiếp tục băng bó.

- Mọi người nói dối cho huynh an lòng thôi!

- Sao? Sở Sở thật có chuyện khi nhị ca ở đây sao? - Đạt Kha nôn nóng tra hỏi làm Y Nhi có chút đau lòng đáp lời.

- Cô ta chạy trốn ra ngoài một mình, còn có ý kêu mọi người cùng đi nhưng mọi người vẫn quyết đi báo tin cho huynh biết. Cô ta nói huynh gây chiến giang sơn của cô ta nên căm hận huynh, càng không có gì để chờ đợi huynh quay về cả nên bỏ đi rồi.

Đạt Kha nghe xong lập tức sững sờ. Một Sở Doanh căm hận hấn hấn tin nhưng theo lời Y Nhi nói có chút không phải tác phong của nàng chút nào. Ánh mắt Đạt Kha se lại nhìn thẳng vào mắt Y Nhi. Cô ta vẫn cố kiên định nhìn lại hấn.

- Sở Sở dù có ghét ta nhưng cũng không phải là loại người tham sống sợ chết như vậy. Nếu so với ý chí nam nhân nàng ấy còn cương liệt hơn rất nhiều người.

Y Nhi không ngờ Đạt Kha rất tin Sở Doanh đến như vậy. Đối với loại người như Đạt Kha không dễ dàng có được sự tin tưởng đó. Chính vì Y Nhi cũng không biết khi Sở Doanh bên Đạt Kha, cả hai đã có những tình cảm gì, Đạt Kha có bị làm cho thay đổi hay chưa.

- Ý huynh là muội nói dối sao? - Y Nhi hỏi lại nhưng Đạt Kha không đáp lời, tự đứng dậy nói.

- Khi tìm ra Sở Sở thì thật hay sai sẽ rõ hết! Muội mệt rồi nghỉ ngơi đi!

Đạt Kha rời đi, Y Nhi nhìn theo biết rõ là hần tự đi tìm Sở Doanh. Cô ta giận dữ gạt tay hất hộp thuốc gỗ xuống đất. Sở Doanh nói hần không quên cô ta nhưng khi bên Đạt Kha thì chỉ toàn thấy hần lo lắng ối Sở Doanh thôi. Cô ta không tin Sở Doanh có thể chen ngang phá hỏng tình cảm của Đạt Kha dành cho bao năm nay.

Một nam nhân có vết sẹo dài bên má trái nhặt hộp gỗ lên nhưng Y Nhi không nhìn lại. Đó là hộ vệ của nàng từ ngày nàng còn là con gái trưởng tộc cho đến lúc nàng làm phi tử của nhị vương gia, y lúc nào cũng theo bảo vệ và nhìn nàng đủ gần để biết hết.

Hôm nay Y Nhi lẽ ra nên hạnh phúc khi trở về với Đạt Kha nhưng vẫn là chuốc lấy tức giận, buồn đau như vậy. Vốn dĩ thời gian không thay đổi con người, chỉ có con người tác động thay đổi chính con người họ mà thôi.

- Hết hồi 20 -

22. Chương 21

Các vị bô lão bị giam lỏng cũng được thả ra. Tay Đạt Kha run lên nắm chặt vào thành ghế lỏng của đại vương khi nghe họ kể lại chuyện đã xảy ra. Tuần nhan của hần đã không còn giữ lại sự điềm tĩnh...

- Nhị vương gia bắt nhốt những người can hần, còn có ý làm nhục vương phi chọc tức người. Chúng thần cố sức can nhưng không bảo vệ được nương nương... Nhưng khi sáng ra phát hiện Đạt Khiêm bị đánh ngất trong lều lớn cùng vết dao làm bị thương, chỉ là không còn ai biết hay thấy nương nương đã đi đâu cả!

Đạt Kha run lên cảm ly đồng ngay tay bóp cứng rồi quăng xuống bọn người đang quỳ làm một bô lão chảy máu trán nhưng vẫn can rằng không dám nói gì. Tất cả đều xanh mặt sợ sệt giữ im lặng. Hần thở dồn, cơn giận bùng bùng dễ dàng giết bất cứ ai mà không cần thêm lí do.

Y Nhi ngồi đó nhìn thấy không nói gì. Đạt Kha đứng dậy lớn giọng rõ ràng không còn có thể điềm tĩnh như lúc thường...

- Vương phi của ta lại không bảo vệ được thì các người sống làm gì nữa lũ ăn hại! Còn đợi ta hỏi mới nói ra!? Mau tìm nàng ấy về cho bổn vương ngay nếu không bỏ mạng hết cho ta ngay!!!

- Chúng thần sẽ tìm nương nương về ngay!

Từ bô lão cho đến các thuộc hạ không dám đứng dậy, ai cũng khúm núm sợ sệt bò ra khỏi lều. Đạt Kha quay người liền hất cả bàn gỗ nhỏ, đập phá mọi thứ trong tầm tay vẫn không thể hả cơn giận này. Hần đang tự tức giận bản thân mình vì thể trút tội xuống đầu kẻ khác vẫn không dễ chịu hơn.

Và hần đột nhiên đi lấy song dao làm Y Nhi đứng dậy. Tay phải Đạt Kha vẫn chưa lành, vừa cầm dao đã thấy máu rỉ ra ngoài bằng vải...

- Huynh định đi đâu?

- Đi giết Đạt Khiêm... Lẽ ra ta không nên tha cái mạng chó của hần!

Đạt Kha không còn chút lý trí nào nữa, giết chết Đạt Khiêm có thỏa mãn hay không hần cũng quyết đi giết trước rồi mới tính tiếp. Y Nhi cố ngăn cản...

- Giờ tình hình trong tộc chưa ổn huynh không thể rời đi. Biên giới vẫn còn loạn, mọi người không thể thiếu huynh khi huynh đi làm những việc vô bổ như vậy!?

Đạt Kha nghe xong nhìn lại Y Nhi. Cô ta phút chốc run lên nhưng chưa kịp bước lùi thì mảnh dao đã kề tới. Hộ vệ của nàng cũng bước tới một bước khi Y Nhi bị dao kề lên cổ. Cả người cô ta run lên nhưng vẫn

bình tĩnh nhìn vào mắt Đạt Kha. Lúc này đây hắn đã không còn một chút bình tĩnh nói gì đến ôn nhu như vẫn đối với cô ta...

- Sở Sở bị Đạt Khiêm làm nhục mà muội dám nói nàng ấy bình an vô sự với ta hay sao? Nàng coi thường an nguy của Sở Doanh hay là coi thường ta hả?

Đầu đao bén nhọn tì ngay trên cổ, thử mạnh cũng có thể làm da bị cửa chảy máu. Đạt Kha trước mắt thờ như mãnh thú bị chọc giận. Y Nhi thật sự không còn nhận ra một Đạt Kha mình từng biết nữa. Hộ vệ của nàng đã muốn liều mạng đến gần nhưng nàng đã hỏi lại ...

- Huynh sẽ giết muội chỉ vì muội nói cô nương ấy không sao ư?

Tay Đạt Kha run lên, lấy lại chút ý thức mới nhận ra người mình đang kề đao chính Y Nhi. Hắn hạ đao đi, Y Nhi cả người suy sụp nhưng không té sụp xuống. Nếu Đạt Kha xuống tay thì chết không kịp trở nên không trách cô ta vẫn run rẩy. Và Y Nhi cố nói...

- Đạt Khiêm chưa làm gì cô nương ấy cả. Chính muội đã dùng binh đập đầu hắn kịp lúc.

Đạt Kha bước lùi, tay cầm song đao nhưng mắt nhú chặt có vẻ đang cố gắng điềm tĩnh lại. Lúc ra đi đột ngột, hắn thậm chí còn không dặn dò nàng ở lại như thế nào. Chuyện xảy đến với Sở Doanh cũng do hắn. Nàng là nữ nhân của hắn gặp chuyện như vậy chính hắn lại không thể cạnh bên bảo vệ. Nghĩ đến nàng phải sợ hãi, uất ức như thế nào hắn càng không tha tình.

Nếu chính vì quá hoảng sợ, Sở Doanh không trở về tộc thì cũng rất đúng. Làm vương phi lại không thể an toàn làm sao nàng có thể ở lại chờ hắn chứ. Giờ nàng ở đâu hắn không biết. Nếu nàng có mệnh hệ gì... trong ngực hắn đột nhiên khó chịu vô cùng. Tim hắn chưa từng đập dồn lo lắng cực hạn kiểu như thế.

Y Nhi nhìn Đạt Kha lúc này, cả khi quyết định xa nhau, hắn cũng chưa từng tỏ ra đáng yêu khổ như vậy. Người khiến Đạt Kha bộc lộ nhược điểm trong lòng cuối cùng lại chính là Sở Doanh chứ không phải cô ta.

Đột nhiên tiểu Lộ chạy vào trong lều vừa quỳ đã khóc. Đạt Kha cũng vội nhìn nô tì thân cận của Sở Doanh...

- Hic...nô tì bị bắt giam không bảo vệ được nương nương mong đại vương trị tội. Nương nương có thai như vậy mong đại vương mau tìm nương nương về!

Tiểu Lộ lạy xin thì Đạt Kha cũng vội người vội bước đến gần tiểu Lộ lo mình nghe nhầm. Hắn gắng giọng hỏi lại...

- Nàng ấy có thai sao? Sao chuyện đó ta không biết chứ?

- Hic... nương nương nói là người không thích gì đó nên tự ý giấu sợ người bắt bỏ đứa trẻ... giờ cũng phải gần sáu tháng rồi nếu không ai chăm sóc cho nương nương... còn phải lưu lạc thì...

Tiểu Lộ rất lo nhưng bản thân không thể làm gì ngoài chờ vào đại vương. Y Nhi đứng lặng bên ngoài cũng nhớ lúc đó Sở Doanh nói không cười đùa. Giờ thì cô ta đã biết được lý do nàng không cùng đi. Nghe ra nữ nhân khác mang cốt nhục của Đạt Kha, Y Nhi cũng khó tránh tự khó chịu trong lòng.

Đạt Kha lại lần nữa bị thêm cơn tức giận. Hắn đứng run lên rồi lại đá trụ đèn ngay bên cạnh...

- Đồ ngốc đó! Ta không thích là dám giấu ta sao? - Nếu giờ Sở Doanh ở đây chắc chắn hắn cũng phải xử tội nàng thật nặng. Nhưng vì đang lo cho nàng, lại còn nghe "tin vui" trong hoàn cảnh dữ dội như vậy khiến hắn càng không thể hạ cơn giận.

- Đại vương tha cho nương nương! - tiểu Lộ khom đầu năn nỉ thay chủ nhân nhưng Đạt Kha lại lớn tiếng.

- Làm sao bốn vương tha được!? Để ta tìm ra thì sẽ bắt nốt nàng ấy không cho đi đâu khỏi tộc nữa bước. Mau chuẩn bị ngựa cho ta!

Đạt Kha rời đi tìm Sở Doanh làm tiểu Lộ mừng lắm cũng vội chạy đi. Chỉ còn Y Nhi bị bỏ lại nhìn cửa lều đang phất nhẹ, nước mắt rơi ra khiến cô ta ngồi thụp xuống. Ngay khi ở cạnh, cô ta càng biết Đạt Kha xa vời hơn cả lúc trước. Lòng Đạt Kha bây giờ đã không chỉ có mỗi cô ta như xưa.

- Tiểu thư...

Hộ vệ của Y Nhi bước đến đứng sau lưng tỏ ra lo lắng. Nhưng cô ta lau nước mắt nói...

- Ta không dễ bị lụy vậy đây người đừng lo Khắc Phi! Ta sẽ giữ được huynh ấy cho riêng mình thôi!
- ... nô tài sẽ luôn theo ý muốn của người...nhưng rồi tiểu thư có hạnh phúc không?

Y Nhi nghe xong ngồi sững ra một không khóc không nói gì cả. Vốn hạnh phúc luôn là ước mơ xa xỉ nhất mà nhiều người mơ ước. Chính vì thế muốn có cần phải tham lam hơn nữa.

Bàn tay mềm mại chạm vào bờ ngực rồi dựa nhẹ cả thân người nhỏ nhắn về phía hấn khiến Đạt Kha trở người nắm vội lấy gọi ngay...

- Sở Sở!

Y Nhi thần thờ vì từ miệng Đạt Kha gọi ra cái tên đó. Hấn nhìn lại thấy là Y Nhi cũng lại nằm ra mang chút thở dài nói...

- ...là muội sao? Trời đã sáng rồi sao?
- Vẫn chưa! Muội biết huynh rất mệt mỏi. Để muội giúp huynh thư giãn phần nào nha Đạt Kha!

Hấn vẫn còn chưa rõ lắm thì môi Y Nhi đã tham lam hôn tới miệng hấn. Đạt Kha cũng có chút bị động, trong đầu không suy nghĩ gì nhưng cố nhớ đây là Y Nhi – nữ nhân hấn yêu thương nên cũng đáp trả. Y Nhi có chút hài lòng vì mình sẽ kéo Đạt Kha trở lại như xưa.

Đạt Kha cũng trở người để âu yếm Y Nhi nhưng có chút cảm giác không đúng. Cơ thể, mùi hương dường như đều không phải. Hấn có chút ngừng lại nhìn Y Nhi đang trong vòng tay nhưng lại nhớ đôi má Sở Doanh đỏ thẹn ra sao khi bên hấn. Sở Doanh lúc này đang ở đâu, an toàn ra sao hấn hoàn toàn không biết. Chính vì thế càng muốn mau chóng tìm ra nàng để thoát khỏi tình cảnh không yên lòng này.

Và Đạt Kha ngồi lên khi còn chưa làm gì khiến Y Nhi ngỡ ngàng. Hấn tự ôm trán nói...

- Xin lỗi muội... có lẽ ta hơi mệt nên...
- Huynh chê muội đã không còn trong trắng sao? - Mắt Y Nhi ngấn nước khi nói ra nhưng Đạt Kha vội xoay lại lắc đầu.
- Không! Ta không xem trọng chuyện đó... chỉ là ta đang không được thoải mái. Sở Sở giờ không biết ở đâu ra sao? Mọi thứ chưa vào trật tự nên ta không thể vui vẻ cùng muội...

Xem ra giải thích cũng không phải là việc đại vương có thể làm giỏi. Y Nhi cũng ngồi lên tự kéo áo mình lại khóc nói...

- Ngụy biện! Huynh luôn tàn nhẫn, không hề hối hận về những chuyện đau khổ huynh đã làm với muội!
- Y Nhi...

Đạt Kha cũng không biết nói gì, tay với đến thì Y Nhi gạt ra. Cô ta nhìn hấn và nói...

- Huynh không còn là Đạt Kha của muội... trong lòng huynh giờ chỉ có mỗi cô ta!
- Đừng khờ như vậy. Muội biết huynh yêu muội mà Y Nhi ... nhưng Sở Doanh là vương phi, nàng ấy tuy cấm hấn huynh nhưng cũng là nữ nhân của huynh... Tình nghĩa đối với muội không vì Sở Doanh mà thay đổi đâu!

Đạt Kha cố nói nhưng chất giọng có chút không dứt khoát. Ánh mắt nhìn Y Nhi cũng không còn ảm áp giống ánh mắt ngày xưa. Y Nhi lắc đầu nói...

- Huynh nhìn lại mình đi... Nghe cô ta có chuyện huynh còn muốn giết muội, lo lắng đến không ăn không ngủ thế này... ngày xưa yêu muội huynh cũng đâu có như vậy!

Hấn không lời giải thích nào nữa, trong đầu chỉ còn tiếng Y Nhi khóc nức. Hấn chưa từng suy nghĩ nhiều về chuyện tình cảm với Sở Doanh tựa với Y Nhi trước kia. Có lẽ vì khi yêu Y Nhi hấn chỉ là một vương tử

mới lớn. Có lẽ vì hấn chưa bao giờ nghĩ Sở Doanh sẽ thôi căm ghét hấn để hấn có thể đáp lại từ cả hai phía như cùng Y Nhi.

Giữa hai nữ nhân, bên nào hấn cũng phải do dự. Nếu như có thể tuyệt tình như cách hành xử bình thường thì hấn cũng đã không cố gắng làm đại vương để che dấu sự yếu mềm thật sự của bản thân.

Và Y Nhi lên tiếng khiến hấn ngẩn ra...

- Cô ta... Sở Doanh không bỏ đi. Cô ta nói sẽ chờ huynh về nhưng đang chờ ở đâu muội không biết. Cô ta nói nếu là huynh sẽ biết nơi cô ấy chờ thôi.

Đạt Kha nghe xong đầu óc đột nhiên sáng suốt hẳn. Nàng vẫn chờ chứ không phải bỏ đi vì trách giận hấn không thể bảo vệ cho nàng chu đáo. Nghĩ đến Sở Doanh còn chờ hấn thấy rất vui. Hấn suy tư không quá lâu về ni nàng chờ hấn... Đạt Kha chỉ lẩm nhẩm hai chữ ...

- Cây táo...

Có được câu trả lời hấn lập tức rời khỏi giường khi vừa mới chớp mắt được đôi chút sau vài ngày thức trắng. Đạt Kha ra đi vội vã, thậm chí lúc ấy còn không nhìn lại Y Nhi vẫn còn đang ở đây.

Y Nhi cười nhạt, chỉ thử lòng nhưng Đạt Kha đã làm rõ là lòng hấn đã hoàn toàn thay đổi. Đạt Kha cho dù tự lừa gạt chính bản thân thì Y Nhi cũng nhìn ra. Cô ta tự hỏi một mình như Đạt Kha vẫn còn ở đây.

- Huynh yêu muội là như vậy sao?

Y Nhi tém nước mắt bước ra ngoài. Hộ vệ vẫn đứng chờ nàng. Nàng nhớ Sở Doanh đã nói nếu Đạt Kha phân vân không biết chọn ai cô ta cũng sẽ từ bỏ quả nhiên là nữ nhân cương liệt. Chính Y Nhi cũng không thể chứng kiến Đạt Kha phân vân giữa hai người. Tuy nhiên khi hấn chạy đi như vậy thì Y Nhi đã biết mình thua rồi.

Hộ vệ nhìn nàng, nàng không nói gì có ý ra đi thì vẫn có người đi theo. Bây giờ đi đâu cũng không còn quan trọng với cô ta. Thật may vẫn còn ai đó theo cùng sau tất cả những nỗi đau này...

Khi Đạt Kha qua đến đó đã quá trễ chỉ còn thấy sót lại hai lều vải nhỏ sâu trong vườn trái cây bên cây táo. Trong lều có trang sức bạc của nàng nhưng hấn không thấy dấu vết nào cả. Lính chia nhau tìm vương phi cũng vô vọng. Tay Đạt Kha siết chặt vòng bạc, ánh mắt mong chờ thấy thân ảnh bé nhỏ của nàng...

- Nàng không chờ ta lại đi đâu chứ Sở Sở!?

- Bẩm đại vương! Bên Kỳ Mạc lại thêm quân ra doanh trại biên giới. Số quân ta chỉ cầm cự chờ lệnh e khó trụ vững.

Đạt Kha im lặng, trong lòng khốn đốn khi phải suy nghĩ cách chọn lựa. Cuối cùng hấn ắt vòng của nàng vào người và xoay đi nói...

- Cho người tìm vương phi, có gì cũng phải ra biên giới báo cho ta!

- Dạ, đại vương!

Đạt Kha rất muốn tự mình đi tìm nàng nhưng chiến sự không thể thiếu đại vương. Hấn nhớ nàng, muốn ôm lấy nàng vào lòng. Muốn cho nàng biết hấn vẫn luôn e dè nàng căm hận hấn nên không bao giờ nghĩ là mình đã nặng lòng với nàng rồi. Nàng nhất định phải trở về cạnh bên làm vương phi của hấn!

- Hết hồi 21 -

23. Chương 22

Những thức trong làng đang ngồi uống sữa sáng bàn chuyện. Nàng cũng thôi xem các dì trả giá vải mình dệt ra sao vì bận nghe chuyện. Chiến sự hình như vừa kí hòa ước. Tin đến được đây thì mất cũng hơn hai tháng rồi.

- Vậy bên Kỳ Mạc ra sao hả thúc? - Nàng hỏi thì già làng cười hút điều thuốc trong ống đồng nói.
- Haha... có được A Sở là quan tâm chuyện bên ngoài thôi. Nữ nhân cũng nên biết đây biết đó mới tốt!
- Nói con nghe nhanh đi thúc!

Nàng nhăn mặt làm mấy thúc già cười sặc với nhau. Cuối cùng cũng có người trả lời nàng...

- Tất nhiên là thua thảm hại nhưng không hiểu sao đại vương chiếm liền hai thành biên giới trong một ngày lại ngừng lại đòi kí hòa ước. Tất nhiên là hoàng đế Kỳ Mạc đồng ý ngay rồi vì thiệt hại quá mà!

Nghe xong nàng mím môi thầm nghĩ hẳn là phụ hoàng của mình đã phải lao tâm tốn sức lắm sau chuyện lần này. Giờ con gái ở nơi xa, có lo lắng thì nàng vẫn mang thân bất hiếu thật không biết phải làm sao. Các dì cũng thôi suýt xoa loại vải dệt mỏng của người Kỳ Mạc nàng mang đến, xoay nói...

- Chuyện đó con quan tâm làm gì A Sở! Có đại vương và các bộ lão lo cho rồi. Cái con cần quan tâm là A Luân đang khóc ầm với phu quân con kìa!

Sở Doanh khẽ nhìn lại thằng nhóc lớn nhăn nhó ôm thằng nhóc bé xíu khóc gào meo meo. Nàng chỉ cười bước đến lập tức tiểu Luân nín khóc, lật người nằm ngửa ra cười như sùng nịnh đòi nàng bế. Thích Cai hậm hực nhìn thằng nhỏ rồi mét với nàng...

- Nó tè lên người đệ còn dám khóc lóc thật đáng ghét Sở tử!

Tiểu Luân đưa cặp mắt tròn xoe nhìn ông thúc, trước mặt mẹ lại cứ như vô tội không quấy khóc. Miệng nhỏ chỉ vừa mọc được hai răng dưới khẩu khinh, da trắng như cục bông được quấn trong áo ấm tròn tròn vô cùng đáng yêu. Đặc biệt là cái kiểu ư cười để phá phách cùng ngũ quan trên mặt y hệt Đạt Kha khiến Thích Cai vừa cứng chết được nhưng cũng tức hết chịu nổi.

Sở Doanh vỗ nhẹ con rồi cười nói...

- Thúc kì quá hả con? Con uống sữa nhiều phải đi tè nhiều chứ vậy mà kêu ca rồi!
- Đệ đâu có kêu ca! - Thích Cai la lên trông không người lớn hơn thằng bé nhỏ là bao nhiêu khiến nàng nói ra vẻ chiều chuộng.
- Rồi... rồi... mau đem đồ về thôi!

Tiểu Luân cười như chọc Thích Cai hơn nhưng phải nói là nhìn cái mặt đáng yêu kia không ai giận được. Cả ba lại đi về sau khi đã đổi được gạo cùng ít gia vị ăn hằng ngày. Mọi người cũng nhìn theo tiểu Luân từ trên vai mẹ cười thật là dễ thương hại mấy người già mê mẩn.

- Xưng tử đệ thế kia mấy bà cứ nói là phu thê mãi!
- Không là phu thê sao sống chung? A Sở cũng không giải thích nên chắc là vậy. Biết đây trẻ dại lỡ có con nên bỏ đi.
- Mấy bà này lại khéo dựng chuyện tình cảm. A Sở không phải loại nữ nhi vậy đâu. Nhìn xem A Luân đẹp như vậy có giống Thích Cai chỗ nào đâu a! Quan tâm chuyện riêng người ta quá làm gì? Như tui hôm nào hỏi luôn cho rõ!
- Ông mới là dở hơi đó!

Mấy người trong làng cười giỡn mỗi khi Sở Doanh và Thích Cai ra chơi đổi đồ dùng hằng ngày. Thích Cai chăm chỉ nên với năm con cừu đã ra đến ba mươi con rồi, cộng thêm hai con dê dành cho sữa tiểu Luân uống ngày nào cũng bận rộn trên ngọn đồi nhỏ. Sở Doanh thì ở nhà trông tiểu Luân. Thằng bé cũng biết bò rồi nên nàng cũng đỡ cực hơn rất nhiều. Rảnh tay nàng lại dệt vải, cùng lông cừu đem ra đổi ở tộc du mục gạo và ít đồ cần thiết.

Con lớn thật mau, ngày trôi qua ngày nàng cũng thôi chú ý về thời gian nữa. Nhưng nhìn con, nàng luôn nhớ về hân, nàng biết có cố quên cũng chỉ khiến mình đau khổ nên nàng luôn gắng bình tâm để không quá nhớ nhung mà thôi.

Chiều hôm nay thật thanh bình, giọng tiểu Luân cười khanh khách với Thích Cai khiến nàng hạnh phúc ra nhìn hai thúc cháu. Thích Cai cho thằng bé cưỡi cừu, không tự ngồi được nhưng vẫn cứ thích. Thích Cai chăm tiểu Luân từ bé nên vô cùng cưng chiều. Hai thúc cháu ngồi bên trông nàng dẹt vãi.

- Tiểu Luân mau lớn Sở tử ha! Vừa còn đỏ hỏn nay đã gần bảy tháng rồi thật là trắng trẻo xinh đẹp!

Tiểu Luân nằm trên thảm không hiểu gì vẫn cười. Nàng cũng lên mặt đáp lời...

- Do tử nuôi giỏi thôi. Đệ cũng cố nuôi mấy con cừu au lớn đi!

- Cừu khác, người khác chứ tử!?

Nàng cười, tiếp tục dẹt không hay Thích Cai len lén nhìn. Ánh mắt thằng nhóc hôm nao nay đã rất khác mỗi khi ngắm nhìn nàng. Sở Doanh có giả vờ không biết thì chính Thích Cai cũng tự nhận ra tình cảm trong lòng. Bên nhau cũng không ít, tình cảm của nàng dường như cũng không còn ràng buộc chính vì thế Thích Cai cũng đã thay đổi.

Nhưng nay lại có tin chiến sự đã hết, điều đó đồng nghĩa với đại vương cũng không còn bận bịu. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng thằng nhóc nặng lòng vẫn nói ra được khiến nàng ngừng lại...

- Đại vương trở về rồi. Tử có nghĩ người sẽ tìm tử không?

Sở Doanh đón tiểu Luân bỏ vào lòng mình. Mái tóc mềm, sống mũi thẳng, cả chiếc miệng lẫn cái cằm kia cũng là thu nhỏ của Đạt Kha không lẫn đi đâu được. Nhìn con nàng cảm giác như đã có hân bên cạnh. Từ lúc rời đi lòng nàng chưa từng trải qua sự bình tâm nào như thế. Nàng biết không nên quá tham lam khi đã có rất đủ rồi.

- Đệ biết bên đại vương đã có người khác rồi mà. Họ đang hạnh phúc không có lí do gì để đại vương tìm tử nữa!

- Nhưng sau này tiểu Luân hỏi cha là ai thì tử sẽ nói gì với nó chứ?

Giọng Thích Cai lại giận theo bài cũ. Nàng không trả lời, khẽ xoa bụng chọc ghẹo làm tiểu Luân cười. Nhưng Thích Cai đột nhiên với tay nắm lấy tay nàng. Sở Doanh nhìn lên mặt Thích Cai đang đỏ ửng nói...

- Đệ đã hứa sẽ bảo vệ tử và tiểu Luân... Dù có giải thích hay không người ta cũng nghĩ chúng ta là một gia đình. Đệ... cho đệ làm cha của tiểu Luân và bên tử cả đời được không?

Sở Doanh ngó ra khi con trong tay mình vẫn hươ tay hươ chân. Thích Cai run lẩy, sau khi nói ra hết lại còn sợ hơn. Thời gian qua Thích Cai cũng trưởng thành rồi. Từ nghĩ cho Sở Doanh, y càng muốn bảo vệ nàng. Từ ngưỡng mộ đại vương lại lo sợ đại vương sẽ trở lại mang Sở Doanh đi.

Nhưng trước lời bộc bạch như vậy nàng lại cười khiến tiểu Cai sụ mặt xuống, mau chóng la lên ngay...

- Đệ nói thật đó không có đùa tử đâu!

- Tử biết mà... đệ đáng yêu lắm chỉ thua tiểu Luân của tử thôi Thích Cai! - Sở Doanh cười thật là tươi có khiến Thích Cai khốn khổ hơn hay không đây.

- Ahhh... đệ muốn làm nam nhân của tử chứ không phải làm con tử!

Giờ xem ra Thích Cai cũng quấy lên như tiểu Luân rồi. Nàng ôm con, mắt nhìn Thích Cai vô cùng dịu dàng...

- Thật sự không có đệ chắc tử không sống nổi nói gì sanh được tiểu Luân và yên ổn như bây giờ. Cám ơn đệ bao nhiêu cũng không hết ơn này. Vì thế tử mong đệ sẽ sớm tìm được một cô nương ưng ý và lập gia thất hạnh phúc!

- nhưng đệ thích tử! Rất thích tử, Sở tử!

Thích Cai không giấu nổi cảm xúc này. Từng ngày từng chút tình cảm kia càng lớn hơn. Sở Doanh chun mũi nói đáp lại...

- Đệ thích làm cha của con đại vương thì có!

- Đâu có! Dù Thích Cai có đẹp như đại vương thì... ý đệ là cũng vì một phần nhỏ nhưng cái chính là đệ thích tỉ! - Thích Cai nói loạn lên không biết nói sao thì nàng vui vẻ nói.

- Tỉ cũng rất thích đệ!

Thích Cai gục xuống thua cuộc rồi. Sở Doanh tuy cười giỡn nhưng nàng biết thằng bé là thật lòng với mình. Chính vì biết Thích Cai thật lòng nàng càng không dám nhận tình cảm ấy.

Nếu nói không nhớ nàng càng nhưng nhớ Đạt Kha như điên như dại. Nếu nói không muốn trở về bên Đạt Kha là nàng dối người ngạt mình. Chính vì lòng nàng không thể nào xóa đi sự tồn tại của hắn thì làm sao nàng có thể nhận thêm tình cảm của ai khác. Nhất là với một người nàng cũng yêu thương như Thích Cai, nàng càng không muốn lừa dối làm Thích Cai thất vọng. Giờ Thích Cai cũng là một thanh niên vừa lớn, nàng tin rồi thằng nhóc sẽ ổn thôi.

Nhưng không ngờ sáng ra nàng thấy Thích Cai đã thu gom đồ chuẩn bị lên đường. Nàng hơi ngỡ ngàng nhìn y nói rất quyết tâm...

- Đệ sẽ đi Đại bình nguyên để kiểm chứng xem đại vương có quên tỉ hay không?

- Tiểu Cai... - Nàng định ngăn thì thằng nhóc đã đến ôm chầm lấy. Người nàng bé nhỏ trong tay khiến Thích Cai càng ôm siết nói.

- Đệ thích tỉ nên sẽ làm tỉ hạnh phúc dù có lỗi đại vương đến đây gặp tỉ.

- Đừng! Tỉ đã nói không cần đại vương nữa!

Sở Doanh nói nghẹn lại nhưng làm sao nàng nói dối được. Thích Cai biết nàng vẫn luôn mong nhớ đại vương chính vì thế mới quyết định đi chuyến này.

- Nếu đại vương thật sự để vuột mất tỉ... đệ sẽ không do dự để có tỉ và tiểu Luân. Tỉ không được từ chối đệ nữa!

- Đệ khờ dại quá! Còn thiếu gì nữ nhi chứ!? - Nàng nói hơi nghẹn lại nhưng Thích Cai cười nói có chút đùa vui.

- Nữ nhân một con hấp dẫn đệ hơn!

- Đệ đi chết đi!

Nàng đánh làm thằng nhóc cười ra đi. Sở Doanh nhìn theo hơi lo cho Thích Cai và sợ sẽ bị tổn thương lần nữa khi biết sự thật Đạt Kha vẫn đang rất hạnh phúc với Y Nhi, hoàn toàn quên mất mình.

Chợt con khóc làm nàng trở vào lều. Nếu như không còn hi vọng cũng tốt, có lẽ nàng sẽ quên được mọi thứ. Giờ có con ở bên nàng không muốn nghĩ ngợi gì cả.

Mấy dì tranh nhanh ôm làm tiểu Luân cười khúc khích. Chính vì bề ngoài đáng yêu nên ai cũng ôm nựng khiến thằng bé nhỏ xíu đã dạn dĩ không sợ gì cả. Sở Doanh cũng đang mỉm cười với mọi người thì thấy một đoàn người đến. Tất cả bối rối không biết là ai. Song người dẫn đầu đoàn người khiến nét mặt nàng tái đi.

Đạt Khương mỉm cười vì dễ dàng nhìn ra nàng giữa nhiều người. Nàng vẫn nhỏ nhắn, áo vải sờn không son phấn vẫn không mất hơn dáng vẻ cao quý từ phẩm chất hoàng tộc vốn có. Y bước xuống khi nàng sợ sệt...

- Ái chà... lâu ngày quá rồi vương phi nương nương. Trốn nơi thế này thật là khó tìm đó!

- Ai vậy?

Mọi người rong tặc du mục dồn xem. Vì họ định cư một nơi chỉ vài tháng ngắn nên Sở Doanh đã chuyển đi rất nhiều lần từ ngày có tiểu Luân. Nàng cố không lộ nét kinh sợ ra ngoài khi hỏi...

- Người muốn gì? Ta và Đạt Kha đã không còn liên quan nữa!

- Sao lại không liên quan? Àh... cô giận dữ gì nên bỏ đi sao và mang theo cả con của hấn nữa!

Đạt Khương liếc nhìn bé con cạnh đó khiến nàng vội sang bế lấy. Thằng bé chỉ ngậm tay không biết gì. Sở Doanh vội ôm kĩ con hơn và trả lời...

- Đây là con riêng của ta nên Đạt Kha mới đuổi đi!

- Con riêng? Đuổi đi sao?... Đuổi mà hấn lại lật tung từng bộ lạc ở phương bắc này tìm cô về sao?

Sở Doanh giật mình nghe Đạt Kha tìm mình. Nàng cứ lo mình lại chiêm bao nếu không bị Đạt Khương đến dọa như lúc này. Tình hình này không mấy êm đẹp vậy mà nàng vẫn cảm thấy hạnh phúc dâng trào không tả xiết. Đạt Kha không quên nàng, hấn vẫn đang tìm nàng.

Tam vương gia cười bước đến cùng lính làm mọi người lùi lại. Y nói khi nhìn thằng bé...

- Nói dối cũng nên nhìn lại chứ!? Đứa trẻ này rõ ràng là con của Đạt Kha... Khẩu khinh nhĩ? Chào tam thúc đi con!

Y với tay nựng má con làm nàng cả kinh lùi đi tránh né. Ánh mắt nàng cương nghị cổ mạnh mẽ bảo vệ con...

- Đừng động vào con ta!

- Cô vẫn rất có cá tính đó vương phi. Người đâu!?

Lính lập tức tấn lên kiểm người trong tộc lại. Một mình nàng đối mặt với Đạt Khương sớm bị bắt mất con. Nàng cố lao theo nhưng bị chúng giữ lại. Mắt nàng rung lệ nhìn con lọt vào tay Đạt Khương. Ấy thế tiểu Luân vẫn tưởng có người bằng bé nên không biết sợ, thậm chí còn tròn mắt nhìn kẻ bắt mình. Nàng gào khóc gọi...

- Tiểu Luân...

-Ồh... con là con trai sao? Thế mà thúc thấy thật xinh xắn! - Đạt Khương ôm tiểu Luân vào lòng, nàng cố vùng vẫy cũng không đến được với con.

- Trả con cho ta...

- Tất nhiên sẽ trả nếu Đạt Kha nói với bà lão nhường quyền kiểm soát hai vùng đất còn lại cho ta. Nếu không thì đứa trẻ...àh tiểu Luân sẽ ra sao chắc cô không chịu đựng nổi đâu! Bé con cũng không thích bị đau đúng không con?

Thằng bé tròn xoe mắt còn cười khanh khách với tam thúc của mình. Nàng khóc vô vọng nhìn con. Nàng quá yếu đuối không thể bảo vệ con. Đột nhiên mấy thúc mấy dì lấy cuốc dao ra dọa ngược lại lính của tam vương gia.

- Thả tiểu Luân ra!

Nàng cũng rất mừng nhưng không kịp vì Đạt Khương ẵm tiểu Luân lên ngựa. Sở Doanh cố chạy đến nhưng không kịp. Đạt Khương cười nói...

- Muốn nó còn sống thì lo đi tìm Đạt Kha đến chỗ ta trong vòng ba ngày!

- Tiểu Luân...

Bé con giờ nhìn mẹ phía sau mới khóc òa hươ tay đòi mẹ nhưng không được. Nàng chạy theo rồi té xuống khóc không biết làm gì. Mọi người cũng đứng sững ra không hiểu là chuyện gì lại đến cỡ này đối với nàng...

- Những người bắt tiểu Luân là ai? Có liên quan đến cha ruột của thằng bé sao?

Đến nước này mọi người mới dám hỏi về cha thật của tiểu Luân. Sở Doanh đã thôi khóc, nàng vô cùng bình tĩnh thu xếp đồ chuẩn bị đi. Nàng biết mọi người tốt với mình nhưng vẫn lặng thinh. Họ lại nói...

- Con nói ra đi, các dì các thúc giúp gì được sẽ giúp cho con tìm tiểu Luân về mà A Sở!?

Mọi người thật tốt làm nàng rất vui nhưng lòng dạ đang nóng như lửa đốt vì lo cho con. Va cũng thu đồ xong và nói...

- Con là vương phi... người bắt tiểu Luân chính là tam vương gia.

-hơ? phu quân con là đại vương sao? - Quả nhiên họ nghe cũng không tin nổi như nàng đoán. Sở Doanh chỉ khẽ gật đầu thì họ reo ầm lên.

- Trời! Thích Cai mà lại là đại vương sao?

Cả bọn bật cười không tin làm nàng cũng chẳng nói năn gì. Lẽ ra nàng không nên kể nhiều lời chuyện khó tin như vậy. Họ cũng là người du mục chất phát giúp nàng nhiều nên nàng không trách. Giờ đây dù không muốn nàng cũng phải tìm Đạt Kha để cứu con về.

Nhưng chưa kịp đi thì vài đứa nhỏ hốt hơ hốt hải sợ chạy báo.

- Lại có nhiều người đến! Trông còn đáng sợ hơn hồi sáng nữa!

Mọi người hoảng hoảng chạy ra xem thử. Sở Doanh thật không biết chuyện gì sẽ xảy đến nữa. nàng lo mọi người ở đây vì nàng sẽ liên lụy mất.

- Hết hồi 22 -

24. Chương 23

- Ở đây không có ai tên Sở Doanh hết! - Một cụ già làng cổ móm mém nói là mặt hắc có chút nhăn lại. Mỗi lần tìm không ra hắc điều tức giận hơn.

- Cụ có chắc không?

- Sao lại không? Ta còn trẻ lắm không đáng trí đâu con trai!

Cụ già làm Đạt Kha ôm trán, lính cũng sầu thảm theo vì nếu không có lại phải tìm tới tìm lui nữa. Người trong tộc chạy ra xem. Mấy bà dì dụi mắt trầm trồ...

- Sáng có người tuần tú đến làm loạn, chiều lại có mỹ nhân đến bắt phạm đến chắc cũng sắp gây chuyện đây!

- Cơ bắp kia! Đáng thật là cao lớn ak!

- Nè! Phu quân của mấy người đang ở đây đó! - Ông chồng cả ghen với bốn bà vợ. Nhưng họ nhìn chồng mình rồi lại làm ngơ xem tiếp nam nhân tuần tú.

Sở Doanh bước đến sau cố chen qua đám đông. Nhưng chưa kịp thấy gì nàng đã sững ra nghe chất giọng quen thuộc...

- Nàng ấy tên Sở Doanh. Chỉ cao tầm này thôi còn đang mang thai nữa!

Sở Doanh run lên, nàng không tin vào tai mình. Nàng còn tưởng mình đã quên hẳn giọng nói của hắc nhưng lại không. Mấy dì nhìn nhau rồi trả lời khi nàng cố chen qua vội vã...

- Ở đây chỉ có A Sở thôi nhưng không có thai!

Đạt Kha nghe vậy cứ tưởng lại thất vọng nhưng nàng đã chen qua kịp. Hắc sững ra nhìn nàng đang đứng đó mắt đầy lệ. Còn nàng lại thấy hắc nhạt nhòa cứ tưởng lại mơ giấc mộng đó. Đạt Kha tìm nàng, hắc cười rồi dang tay đón nàng vào lòng. Nhưng không chờ nàng chạy đến, Đạt Kha đã cười rồi vội bước đến ôm bổng nàng lên. Mọi người được một phen nhìn cảnh trùng phùng ngọt ngào.

Nàng không nghĩ sẽ còn được ôm như vậy nữa. Nàng không tin mình đang trong tay Đạt Kha. Hắn ghì chặt tay, dụi ngay vài vai nàng hít sâu mùi hương mong nhớ. Giọng Đạt Kha lúc này vì quá vui nên cũng đứt quãng không rõ ràng...

- Ta nhớ nàng lắm. Ta tìm nàng thật vất vả Sở Sở, tại sao lại trốn ta như vậy? - Đạt Kha mang chút tức giận nhưng tay vẫn là không dám buông nàng ra. Nàng khóc nghẹn nói.

- Hic... thiếp nghĩ người không còn cần thiếp nữa!

- Sao lại nghĩ thế chứ? Cuộc chiến làm ta chậm trễ nàng đừng giận ta. Ta muốn nàng bên ta. Sau này không được rời xa ta nữa Sở Sở!

Sở Doanh vừa cười vừa khóc không ngờ có ngày Đạt Kha lại nói những lời như vậy với nàng. Mọi người nhìn đến sắp lóa mắt rồi thật chưa hiểu đây là chuyện gì. Đạt Kha nhớ nàng đến không còn muốn gì hơn ngoài nàng. Hơn một năm nay hắn như người khùng lao đầu vào cuộc chiến trống rỗng vì thiếu nàng. Nay lại có nàng trong tay hắn mới thở ra dễ dàng.

Cả hai trùng phùng như mơ, nên nhiều chuyện muốn nói cũng không nên lời, Đạt Kha chỉ biết cười ôm nàng. Nếu không vì nàng cần có lẽ hắn đã mặc kệ nhiều người để hôn lên môi nàng. Nhưng nàng che miệng hắn khóc nói.

- Cứu tiểu Luân ngay đi... Thiếp thật sợ lo lắm!

- Tiểu Luân nào?

Đạt Kha có chút ngây ngô khi hỏi. Chính hắn cũng không thắc mắc vì sao đã hơn một năm vẫn chỉ tìm nàng mang thai. Hắn lo cho nàng chứ không nghĩ thêm về đứa trẻ ắt sẽ ra đời. Nàng nghẹn ngào nói...

- Bớt Nhĩ Thích Đạt Luân... con của chúng ta. Tam vương gia bắt mất con rồi!

Đạt Kha đứng ngây ra vẫn ôm nàng khóc nức trong tay mình. Vừa thấy trùng phùng hạnh phúc nhưng mọi thứ vẫn còn chưa êm đẹp như hắn nghĩ.

Mọi người len lén nhìn đại vương thực sự đang ở đây. Giờ thì họ tin Sở Doanh là vương phi rồi.

Đạt Kha ra lệnh cho thuộc hạ rồi trở vào căn lều của nàng. Sở Doanh ngồi bên giường nhìn quần áo, tả bệ xú của con không thể thôi rơi lệ. Đạt Kha thấy vậy vội ôm khẽ từ sau dịu dàng xoa dịu cho nàng.

- Ta đã cho người đi trước theo chân tam ca rồi! Ngày mai đến đó mọi chuyện sẽ ổn thôi nàng đừng khóc nữa!

- Hic... hắn có cho thằng bé ăn hay không? Lỡ con đói hay không chịu ngủ... con sẽ rất sợ hãi!

- Con sẽ không sao đâu!

Đạt Kha trấn an, môi hôn lên môi nàng. Quá lâu để trải qua cảm xúc ngọt ngào này khiến nàng cũng rất hạnh phúc nhưng lo lắng cho con không khiến nàng thoải mái.

Không như Đạt Kha vì xa cách, phải nhớ nhưng nàng từng ấy thời gian nên sớm đề nàng xuống giường cởi xiêm y ra. Hắn nhớ nàng, muốn có nàng để thỏa nhưng nhớ ấy. Nàng nhú mi nghe tay Đạt Kha không nhẫn nại, hắn cuồng đã hôn đầy quyến luyến lên người nàng. Nàng cố ngăn tay hắn lại...

- Con đang bị bắt... đừng Đạt Kha...

- Đạt Khương cần nó nguyên vẹn mới dọa được ta nên đừng lo nữa. Con không bị hại đâu!

Đạt Kha nói rất thờ ơ trấn an nàng rồi lại ham muốn có nàng. Nàng cảm thấy có chút hụt hẫng, sự hạnh phúc có hắn bên cạnh không còn nguyên vẹn...

- Người rõ ràng không lo cho con. Dù người không muốn có nó nhưng nó là con của người mà hic... sao người luôn lạnh lùng như vậy chứ? Không yêu thương con cũng phải lo cho an nguy của con chứ?

Sở Doanh rất giận khi Đạt Kha như thế, nàng đánh vào ngực hắn, không muốn hắn ôm nữa. Đạt Kha im lặng chịu đựng từng đấm của nàng rồi lại ép hôn môi nàng. Nàng mím môi quyết không đáp trả, cả người vùng vẫy chống đối Đạt Kha. Nhưng hắn tức giận ghì chặt hai tay nàng ra nói lớn khi đã không còn chịu đựng được nữa...

- Sao ta phải yêu một đứa trẻ chưa từng gặp mặt chứ? Chỉ tại nó nàng nỡ nhẫn tâm chạy trốn ta. Tại vì có nó mà ta đau khổ chẳng đêm nào ngủ yên giấc vì chưa tìm ra nàng. Chỉ tại nó mà nữ nhân ta yêu không thêm quan tâm đến tình cảm, suy nghĩ của ta nữa!

Sở Doanh ngó ta nhìn về mặt thống khổ của Đạt Kha. Hắn thật sự rất giận nàng. Giận nàng đến mức không cần quan tâm đến bất cứ thứ gì khác, ngày hay đêm đều nghĩ về mình nàng. Chính vì quá giận hắn chỉ muốn ích kỷ không quan tâm đến gì khác nữa. tay hắn lơ đãng và buông nàng ra, rời khỏi người nàng.

Nàng run lên vì quá lo cho con không nghĩ đến Đạt Kha. Tính cách hắn vốn tàn nhẫn bên ngoài nhưng cũng dành rất nhiều tình cảm trong lòng. Hắn vốn không cần đứa trẻ, nàng tự ý giữ con đã đành còn bắt ép hắn yêu con ngay thật là ngốc nghếch. Vốn nàng cứ nghĩ Đạt Kha cũng như mình, con là ruột thịt sẽ yêu thương hơn mọi thứ trên đời.

Sở Doanh ngồi lên nhìn Đạt Kha chóng tay đỡ trán có vẻ mệt mỏi. Tìm nàng quá vất vả, chính tình cảm làm hắn kiệt sức. Hắn chỉ muốn bên nàng như trước không phải có rắc rối như thế này. Và nàng run lên ôm vội ngang người hắn từ phía sau...

- Đạt Kha... thiếp xin lỗi...

Nàng ngốc nghếch lại làm Đạt Kha buồn. Hắn nhìn lại, có chút thở ra rồi cũng ôm lấy nàng nói có vẻ điềm tĩnh hơn...

- Không! Do ta nóng tính quá. Nàng vì lo cho con thôi!

- Thiếp yêu con vì con là của riêng chúng ta. Dù cho người có chọn Y Nhi thì thiếp nghĩ có con là chiến thắng rồi!

Nàng nói ra nỗi đau khổ suốt của mình nhưng Đạt Kha âu yếm giữ thật chặt...

- Y Nhi trách ta không còn như trước. Ta cũng không còn là ta từ khi gặp nàng. Nàng không giết ta lại lấy tâm của ta. Nàng vì thế không được rời xa ta nữa. Ta sẽ cứu con về, chúng ta sẽ hạnh phúc bên nhau được không?

Lời ngọt ngào từ miệng Đạt Kha khiến tim nàng vỡ òa hạnh phúc. Nàng cười ngay, dụi vào ngực hắn nói có chút ghen ngào...

- Thiếp không mơ đúng không Đạt Kha?

- Ừm... nàng không mơ!

Hắn cười lại dùng môi ấn nhẹ lên môi nàng. Sở Doanh hạnh phúc nhìn hắn bên cạnh, tâm hắn cũng thuộc về nàng nàng không còn là nữ nhân hữu danh vô thực bên hắn nữa.

Đạt Kha nhìn nàng trần trụi trước mắt cũng không nghĩ nàng đã sanh tiểu bảo bối rồi vì dáng vẻ mảnh mai không khác là mấy. Chỉ duy đường cong mềm mại có chút phát triển theo chiều hướng tốt khiến hắn vô cùng ưng ý. Nàng hạnh phúc nhìn hắn hôn lên ngực mình, tay cũng luồn vào tóc Đạt Kha nói.

- Yêu con vì thiếp nha đại vương!

Đạt Kha ngẩn lên, trông ánh mắt chờ đợi của nàng hắn chỉ đành dụi tiếp hôn ngực nàng và nói có chút làm ngơ...

- Ta không hình dung nổi. Đợi gặp thằng bé đi rồi yêu sau cũng được! - Để yêu vương phi muốn giết mình hắn cũng tốn thời gian khá lâu, không trách thiếu tự tin sẽ yêu đứa nhỏ con mình. Nàng vì thế giữ hai bên má hắn.

- Người trốn tránh trách nhiệm hả?

Hắn cũng vì “vui vẻ” trên người nàng mới có “hậu quả” đáng yêu như vậy, lại dám nói để sau mới yêu con. Đạt Kha khổ sở, hắn không biết nàng định tra tấn mình đến bao giờ mới được ăn thịt nàng.

- Ta sẽ yêu thằng bé... chỉ sau nàng thôi chịu chưa? - Lời Đạt Kha làm nàng cười ngay, bèn lên nói với hắn.

- Còn thiếp cũng yêu người chỉ sau thằng bé thôi chịu không?

- Nàng dám...

Sở Doanh bật cười vì chọc được hắn rồi. Đạt Kha vì thế quyết không tha cho nàng. Cả hai nhớ nhung, quyến luyến không rời suốt đêm. Đạt Kha đã ở bên nàng, nàng chỉ mong con sẽ sớm về lại cùng nàng, cả nhà hạnh phúc. Nàng chìm vào giấc ngủ sâu vẫn không thôi lo lắng đây là cơn ác mộng có một đạn hạnh phúc chen vào.

Nàng không biết Đạt Kha nằm cạnh nhìn nàng ngủ vì còn hắn lại không dám ngủ. Hắn rất thanh thản nhưng vẫn không dám ngủ. Tay ôm lấy nàng, mắt trông chừng cứ lo nàng lại biến mất, môi mỉm cười vì nàng vẫn ở đây bên mình. Đạt Kha khẽ hôn tóc nàng, từ giờ hắn sẽ không để vương phi rời xa đại vương nữa.

Nàng lim dim mở mắt thấy chỉ còn mỗi mình nằm trên giường không có tiểu Luân cũng không có Đạt Kha. Sự trống vắng làm nàng không điềm tĩnh. Nàng hoảng sợ vội bước xuống, chân vướn chần té nhoài. Nàng khóc gọi như đứa trẻ...

- Đạt Kha...Đạt Kha...

Đạt Kha đang bên ngoài dặn dò lính lên đường nghe giọng nàng gọi cũng vội chạy vào. Nhìn nàng té còn khóc như vậy hắn đỡ lên ngay không quên chửi vì lo...

- Đi đứng cẩn thận chứ? Đau lắm mới khóc đúng không? – Nàng không nghe hắn la gì, vội dụi vào lòng Đạt Kha .

- Hic... thiếp sợ lại nằm mơ vì đây không thấy người, cả con cũng không bên thiếp nữa...

Nhìn nàng nhõng nhẽo như vậy hắn chỉ cười khi dễ dàng lợi dụng. Nàng không để ý chính mình vừa đây vẫn còn trần trụi, hắn dỗ dành không quên vuốt ve được hết người nàng.

- Ngoan! Giờ ta đi tìm con về cho nàng đây!

- Thật không?... con sẽ ổn đúng không Đạt Kha?

- Tất nhiên! Con của Đạt Kha này chắc chắn phải rất ương bướng, cứng đầu, thêm nàng vào nữa lại càng lì lợm không ai đối phó được đâu!

Nàng cũng thật mong như vậy và đưa con trở về. So với sự quá quắc thiếu suy nghĩ của nhị vương gia, tam vương gia quả nhiên dùng cách nhẹ nhàng thâm thúy hơn. Nhưng ai muốn chống đối Đạt Kha điều lãnh chung một kết cục thôi.

Tam vương gia ngồi trên ghế với suy nghĩ chọc tức Đạt Kha, Trong lòng hiển nhiên vô cùng thoải mái. Nhất là được lợi sau là là kiểm soát hai vùng đất thất thế còn lại của hai hoàng huynh. Khi có đủ quyền lực chuyện lật đổ Đạt Kha cũng không khó khăn.

Tiếc là lúc tính toán Đạt Khương không hề nghĩ đến hậu quả này khi đi bắt con Đạt Kha về. Y hét với mấy bà vú nuôi...

- Mau làm nó nín khóc đi, ồn chết đi được!

- Nó không chịu uống sữa hay ăn gì hết vương gia ơi!

- ... Đạt Kha không đến nhanh chắc ta chết quá!

Thằng bé từ lúc bị bắt cứ nhảm lúc vương gia buồn ngủ là khóc. Giọng khóc cực kì khỏe, có trốn chui vẫn nghe âm âm. Chịu không thấu Đạt Khương xông đến bế thằng bé lên xem thử. Mọi người hơi lo vương gia

sẽ nặng tay với đứa nhỏ. Nhưng lạ thay tiểu Luân vừa nhìn thấy tam thúc liền nín và ngậm lấy tay không quấy nữa.

Cả bọn nô tì cực khổ dỗ cả ngày không thành nhưng vương gia vừa “dỗ” đã được nên hòa nhau vỗ tay. Rồi tay vương gia nó lại khóc, được ôm thì nằm gọn, thậm chí còn cười với vương gia. Tam vương gia có chút thở dài với đứa nhỏ này rồi ra lệnh...

- Mang sữa đến đây ta sẽ dứt cho!

- Dạ, vương gia!

Bé con nhỏ xíu trong tay thúc ruột nhăm nhăm từng muỗng sữa rồi ngẩng lên cười khoe hai răng nhỏ, mắt tròn xoe sáng rỡ. Bọn nô tì xúm nhau thẩn thốt.

- Đáng yêu quá! Thằng bé chỉ thích mỗi người thôi vương gia ơi! - Đạt Khương nghe có chút giật mình vội phản bác ngay.

- Nói bậy! Đây là con tin của ta, thích ghét cái gì chứ?

Đạt Khương nói rồi mắt cũng nhìn bé con kháu khỉnh đáng yêu đang cười với mình. Thật sự tam vương gia thay tình nhân như thay áo chưa lập phi, dĩ nhiên con cái cũng chưa có. Nay tiểu Luân thật là biết cách lấy lòng kẻ bắt cóc mà.

Thế là thằng bé ăn no rồi lại ngủ ngon chẳng thèm nhớ mẹ nói gì quấy phá càng khiến tam vương gia chết đi được. Chỉ mới vồn vện hai ngày, “con tin” đã có cả rương áo ấm lẫn đồ chơi. Ai nhìn còn tưởng vương gia mang con rơi bên ngoài về ấy chứ.

Đạt Khương mỉm cười nhìn tiểu Luân ngồi trong đống đồ chơi gỗ. Y nói như tự lừa nhảm một mình...

- Con thật giống cha của con đó. Hồi bé hăn cũng thật xinh xắn dễ thương rồi... rồi ta thật không thể ưa nổi nữa!

Tiểu Luân tròn xoe mắt nhìn không hiểu gì rồi lại bò đến cho Đạt Khương ôm. Y vì thế tạm quên chuyện bức mình do cha của thằng nhóc mang đến. Y ẵm thằng bé lên cười rồi ôm hun, thậm chí còn bế đi lòng vòng chơi...

- Đạt Kha có động tĩnh gì chưa?

- Nghe tin đại vương về đại bình nguyên rồi!

- Tốt! Chuẩn bị đón tiếp hăn đi là vừa!

Tiểu Luân ngủ say trên tay ông thúc. Tam vương gia cẩn thận cho vào nôi mây thật là nhẹ nhàng. Tiểu Luân ngủ ngoan một mình trong căn lầu riêng không giống bị bắt cóc chút nào. Cứ ngỡ Đạt Kha sẽ làm âm nhưng mọi thứ cứ êm ả thật kì lạ. Chờ Đạt Kha kiểu vậy thật dễ mất bình tĩnh.

Đột nhiên giọng vú nuôi la lên kinh hãi...

- Áh... có kẻ bắt mất đứa bé rồi vương gia ơi!

- Cái gì???

- Hết hồi 23 -

25. Chương 24 - Hoàn

Đạt Khương nhìn một người dáng nhỏ không phải là Đạt Kha đến bắt mất tiểu Luân. Dám bắt cực cùng của vương gia nên đích thân Đạt Khương đuổi theo bắt lại.

Bé con cười sắc nhìn lại vương gia đang truy đuổi Thích Cai bán sống bán chết. May là bình nguyên rộng lớn chạy thoải mái nhưng lại tốn sức chạy. Đến mệt quá rồi tiểu Cai hét với thằng nhóc.

- Sao con chẳng sợ cái gì hết vậy tiểu Luân?

Bé con nghe vậy còn bi ba bi bô như trâu tặc Thích Cai. Vương gia cũng không phải yếu đuối nên nhanh như phi mã, đuổi kịp Thích Cai. Trước mắt là vùng lầy chần gia súc, các hồ bùn không sâu nhưng khá lớn không thể băng qua phải chạy vòng các rìa khô xung quanh.

Thích Cai bắt đầu chạy đánh vòng quanh các hồ bùn lầy cốt cắt đuôi Đạt Khương. Nhưng Đạt Khương không bỏ cuộc, chạy theo không quên gào lên...

- Trả tiểu Luân cho ta!

- Còn khuya, tiểu Luân là của tui!

- Đùa hoài, nó là do bốn vương cất công bắt về đây.

- Không!

Cả hai đứng thở không quên tranh cãi. Bé con trong tay Thích Cai thúc vô cùng dễ chịu ngấm ngón tay, mắt thì xoe tròn nhìn có chút hiểu kì hai người chơi đuổi bắt. Tam vương gia điên lên rút kiếm làm Thích Cai ớn lạnh bước lùi. Đạt Khương mắt lăm lăm quyết giành lại cục cưng...

- Trả tiểu Luân lại cho ta!

- Nè... cất kiếm đi, trúng tiểu Luân thì sao?

- Đã vậy thì trả tiểu Luân cho ta nhanh lên!

Chuyện tranh cãi này chắc từ sớm đến chiều cũng không xong nếu không phải có chất giọng nói xen vào.

- Cả hai người im hết đi. Đứa nhỏ là của bốn vương mới đúng.

Tam vương gia cùng Thích Cai trở ra nhìn sang bên kia bãi lầy. Đạt Kha đứng giường cung, ánh mắt cứ nhiên vẫn chẳng quan tâm cục bông màu trắng đang bị tranh giành kia. Sở Doanh khóc lóc như vậy, đầu hẳn chỉ có một ý niệm là mau mang con về cho nàng vui vẻ lại thôi.

Thích Cai nhảy cẫng lên vui vẻ reo vang làm tiểu Luân cũng cười khúc khích...

- Mừng quá đại vương thật đến đúng lúc. Xử hắn ta đi! - Thích Cai chỉ ngay mặt Đạt Khương. Mặt Đạt Kha đứng đờ vô cùng đáng sợ vẫn đưa đầu tên hướng Thích Cai và nói.

- Đừng tưởng cứu thằng bé là lập công. Nhà ngươi dám trốn cùng vương phi của ta cả năm trời, còn to gan muốn thế cả chỗ của ta nữa!

Nghe đại vương dọa giọng ghe tuông như vậy, thằng nhỏ xanh cả mặt nói không lưu loát vì lần này chết chắc rồi.

- Lỗi tại đại vương mà... Sở tỉ cũng thích đệ.

- Sở Sở của ta thích người khi nào chứ?

Đạt Kha tức lên thật muốn một tên bán chết thằng nhóc nếu Thích Cai không đang bế “cục bông trắng” kia. Ở sau người của tam vương gia đã bị lính của Đạt Kha khống chế. Tình hình đã hoàn toàn trong tính toán của Đạt Kha, ngoại trừ sự xuất hiện của Thích Cai mang tiểu Luân đi.

Đạt Khương chán nản vì kế hoạch xem như thất bại rồi nên bỏ kiếm luôn và nhào sang nắm lấy tiểu Luân.

- Đưa ta thằng bé...

- Không!

Hai người đó lại tranh nhau thằng bé. Người níu bụng, người níu chân làm bé con méo lại không vui nữa. Thằng bé khó chịu khóc ré lên không chịu cho ai ôm. Đạt Kha cầm cung tên đưa qua đưa lại cũng không thể nhắm bắn vào gì cả nên bực mình quăng đi, sau đó chạy vòng qua bãi lầy.

- Thích Cai cố giữ nó, ta sang giúp đây!

Đạt Khương nhìn Đạt Kha đang tới càng muốn bắt lấy tiểu Luân nhằm dọa Đạt Kha. Thật sự chẳng ai trong ba người muốn thằng bé đau cả nhưng tranh giành dĩ nhiên cũng có người bị thiệt.

Tam vương gia mạnh tay cướp lấy bé con, cả người vì thế mất thế té nhoài ra ngoài xuống phía bãi lầy bên trong. Thằng bé vì thế bị hất cao lên khỏi tầm tay tam vương gia. Tam vương giữ kịp vì cả người ngã nhanh xuống xuống. Tiểu Luân tung lên không trung liền nín khóc, không biết là sắp rơi xuống bùn nên vô tư tròn mắt phần khích.

Đạt Kha đang chạy nhìn thấy vậy không kịp nghĩ gì chỉ còn cách phóng người ra bãi lầy, hai tay vươn ra cố đỡ lấy con. Thích Cai cũng lao theo nhưng không kịp. Đạt Kha ụp cả người xuống bùn khi tay đã chính xác giữ được thằng bé, một tay nâng cổ một tay nâng mông của thằng bé. Bé con hoàn toàn êm ái không bị đau chút nào.

Tiểu Luân ngó ra nhìn Đạt Kha ngẩn lên thở hổn hển đầy bùn cả mặt. Và con cười ngay khiến hấn dờ dẩn.

Nhóc chỉ bị bùn văng nhẹ, trắng tròn thơm phức như cục bông bị lấm chút dơ. Cặp mắt tròn xoe bết nước mắt càng khiến mi thêm dài. Cái mũi và miệng nhỏ nhỏ thật rất xinh. Có gã lần đầu nhìn con đã sinh ra cảm xúc rất lạ.

Tiểu Luân vốn không sợ gì, tung cao như vậy lại càng thích. Bé con cười khanh khách và với tay lên miệng định ngậm thì Đạt Kha bối rối ngồi lên ngăn lại.

- Đừng ngậm dơ lắm con!

Thích Cai và Đạt Khương nằm trong đồng bùn nhìn Đạt Kha chiến thắng có được đứa nhỏ. Hấn đành nín không thể thích nổi đứa bé này vậy mà vừa nhìn kĩ con đã thấy vô cùng gần gũi, cảm xúc yêu thương không cưỡng lại kịp. Bé con quá mức đáng yêu, lại còn giống hấn như hai giọt nước khiến Đạt Kha cảm nhận rõ con là một phần của mình.

Và tiểu Luân khoái chí giơ tay quẹt lên vết bùn trên má Đạt Kha khiến hấn phì cười, tay ôm con vào lòng thật là bé nhỏ...

- Con trai! Cha con mình cuối cùng cũng được gặp nhau rồi!

Đạt Khương nhìn bé con trở về với đúng “chủ nhân” trong lòng không buồn vì thất bại mà thấy nuôi tiếc nhiều hơn. Thích Cai cũng vừa ngồi lên nhìn thấy Sở Doanh chạy đến.

Nàng đứng thở nhìn Đạt Kha ôm con. Hai cha con xoay qua bình an và cười tươi khiến nàng vừa nhòa lệ vừa cười không nghĩ gì cũng chạy xuống bãi bùn ôm con. Đạt Kha ôm lấy cả hai mẹ con, cả nhà ba người cuối cùng cũng bên nhau.

Giờ Thích Cai cũng thấm bại nhưng ít ra biết Sở Doanh hạnh phúc là đủ rồi. Kẻ thất bại vẫn lặng lẽ làm kẻ thất bại mà thôi.

Tiểu Luân được cha mẹ tắm cho thật sạch sẽ. Nhìn Đạt Kha cứ giành bé con khiến nàng hạnh phúc lắm. Nàng cứ lo Đạt Kha sẽ không cưng con nhưng giờ thật an tâm rồi. Thậm chí nàng sớm có lo lắng nữa.

- Con thơm sữa thật! Quả là con của Đạt Kha này, lớn lên sẽ tuần tú tài giỏi hơn người, khiến bao nữ nhân điên đảo!

Sở Doanh nghe thật buồn cười cứ như hấn dùng con tự khen mình vậy. Nàng chồm ôm hai cha con và nói...

- Con theo người sẽ hư mất!

- Sao lại hư được, tề lâm cũng tàn ác như ta thôi haha... Đúng không Luân nhi của phụ vương!?

Sở Doanh chun mũi khiến Đạt Kha cười. Con cũng bên cả hai, nàng thật không còn mong muốn gì hơn. Đột nhiên ánh mắt hấn nhìn ra cửa lều. Đạt Khương bước vào thất thiu nghe hồi...

- Tắm sạch rồi hả tam ca!?

Đạt Kha đem con cho nàng bế nhưng tay vẫn giữ nhẹ ôm lấy nàng. Tiểu Luân cười làm tam vương gia không muốn nhìn thêm nên hất cao đầu nói rất khí khái...

- Muốn chém muốn giết tùy ý người!

- Ta mà cho huynh chết đơn giản như vậy sao? Chỉ ít cũng chặt tay chặt chân rồi băm nhỏ trước mặt huynh chứ!

Sở Doanh nghe Đạt Kha nói cũng muốn buồn nôn, vội che tai con lại không cho nghe. Tuy con giờ vẫn chưa hiểu gì nhưng nàng thật sợ sẽ có Đạt Luân con ác không thua Đạt Kha cha nha.

Tam vương gia giận lên chữ ngay...

- Đồ chết tiệt! Loại người ác độc thủ đoạn như người sao lại có được thằng bé xinh như vậy thật là trời không có mắt!?

- Ếh? Ác độc ai cấm không được có con đẹp chứ?

Sở Doanh thật muốn ngăn hai huynh đệ này xung đột. Càng nghe càng thấy buồn cười nhưng cứ cãi tới không ngừng. Rồi Đạt Kha cũng nói dứt lời.

- Dù sao huynh cũng không ngược đãi con ta nên tha mạng cho huynh. Không cần cảm ơn đâu vì ta là đại vương rộng lượng tốt bụng mà!

- Ta không cần người thương hại. Ta không bao giờ hết bắt mãi chuyện người làm đại vương đâu.

Vương gia gào lên thì Đạt Kha nhìn y. Ánh mắt Đạt Kha mang chút cảm xúc không thể bộc lộ dành cho tam vương.

- Thế huynh nghĩ sẽ có đứa nhỏ khóc lóc cả đời tìm huynh bao che ăi hay sao? Quên đi! Ta không tự vì mình thì huynh có mãi vì ta cả đời không?

Sở Doanh nhìn Đạt Kha và Đạt Khương. Hai huynh đệ họ vốn đâu có hận thù gì đến mức chém giết lẫn nhau.

Tam vương cũng biết Đạt Kha không còn là tiểu đệ yếu đuối của ngày xưa. Nhưng y đã sai khi tưởng Đạt Kha hoàn toàn thay đổi. Đạt Kha chỉ là thay đổi cách phản kháng lại chứ vẫn chính là hắn.

Đạt Khương xoay mặt đi nói...

- Người là đại vương rồi có nói gì không được!?

- Tất nhiên... nhưng làm đại vương không vui vẻ như bề ngoài đâu mà huynh ham muốn!

- Làm đại vương còn bảo không ham sao được?

- ... cũng vẫn là chẳng ai coi trọng nếu không ác độc một chút. Ta muốn mọi người công nhận nên đã cho là phải được như vậy không phải vì muốn đối đầu với nguyện vọng của huynh đâu!

Đạt Khương có chút sững sờ nhìn Đạt Kha đang nói ra những lời thật lòng. Sở Doanh ngồi bên cảm nhận tay Đạt Kha ghi lấy mình khi cổ bình tâm nói ra tình cảm sâu tận dành cho tam ca như vậy.

Nàng biết Đạt Kha muốn kết thúc chuyện đấu đá này. Nàng tin rồi sẽ có một ngày hai huynh đ lại hòa hợp như xưa. Nhưng nàng lại thấy mình suy nghĩ quá sớm khi hắn tự nói thêm một đoạn chèn vào sau.

- ...nhưng nếu huynh còn làm loạn thì kết cục không có tình huynh đệ gì đâu!

- Nói nãy giờ câu này mới là ý chính đúng không?

Hại Đạt Khương mới cảm động thì chính Đạt Kha đã phá hỏng rồi. Đạt Kha cười, tay bế lại con, tay thì ôm nàng cùng đứng nói.

- Về thôi!

Sở Doanh đi theo Đạt Kha. Trông hắn đang ung dung như vậy nhưng nàng biết hắn không hề muốn đối đầu với tam ca. Đạt Khương ngồi trên đất thần thờ rồi đột nhiên gọi theo...

- Chờ đã...

Đạt Kha cùng nàng xoay nhìn lại. Ánh mắt tam vương gia cuối cùng cũng lộ ra tiếc nuối hướng đến cục cưng đang trong tay cha mẹ. Nói ra thật xấu hổ nhưng Đạt Khương không thể kiềm lòng mình...

- Huynh đến thăm thằng bé có được không?

- Tự sinh một đứa mà chơi đi! - Đạt Kha nói chuyện thật tuyệt tình là Sở Doanh không cười thêm nổi.

- Chơi với con đệ thôi chứ có chơi với đệ đâu, làm gì khó khăn vậy?

- Đừng mong ta cho nó nhận thức thức...

Tiểu Luân tròn mắt không biết gì, ai cũng nhóc đều theo cả thế là dễ nhất. Nàng không dám chen vào ý của Đạt Kha nhưng không thích thấy vẻ thất vọng của tam vương gia chút nào. Nhưng rồi Đạt Kha choàn ôm nàng kéo đi khi nói.

- ...cho nó gọi huynh là nghĩa phụ cũng được. Đến lễ hội trên thảo nguyên sẽ cho nó ở với huynh vài ngày!

- Thật không? - Đạt Khương nghe như tỉnh lại khi có cơ hội ôm tiểu Luân đáng yêu. - Nhưng nói trước có cưng thằng bé thì huynh vẫn không hết chống đối đệ đâu Đạt Kha!

- Biết rồi!

Tam vương gia bật cười vẩy tay làm thằng bé cười lại bi ba bi bô. Sở Doanh hạnh phúc được sánh bước cùng hắn...

- Thiếp thích người như ban nãy. Tình cảm làm đầu, không tàn nhẫn – bỉ ổi – vô lương tâm như thiếp ghét nữa.

- Nàng đang nhân cơ hội chửi ta sao?

- Đâu có, là khen đại vương của thiếp bây giờ mới thật hoàn hảo nè! Vì thế thiếp mới yêu nhất!

Mặt hắn thoáng đã cười thật tươi vì nàng và khom nhẹ xuống. Bé con ở giữa nhìn lên cổ nắm tóc khi cha mẹ đang hôn môi tình cảm. Rồi cả hai cùng hôn má bé con để tận hưởng hạnh phúc mãn nguyện này, tiểu Luân lại cười vang thật lớn.

Thích Cai từ xa nhìn hơi buồn nhìn sang thấy tiểu Lộ cũng đang đi cạnh. Cả hai nhìn nhau sớm mỉnh cười hạnh phúc theo nàng và Đạt Kha. Mọi người đều có thể cảm thấy ánh nắng chiều buông nhẹ dễ chịu kết thúc một ngày, để rồi sẽ đến ngày mai sẽ tươi đẹp, tuyệt vời hơn.

...Nguyệt hữu loan cung bất xạ nhân

Phản bất uy quyền dị xử nhân...

- Hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-sat-phu-quan>